DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAVUL

Edebiyat - Sokak

Mayıs 2016
Sayı: 8
Fiyatı: 6 TL

ISSN 2148-8113

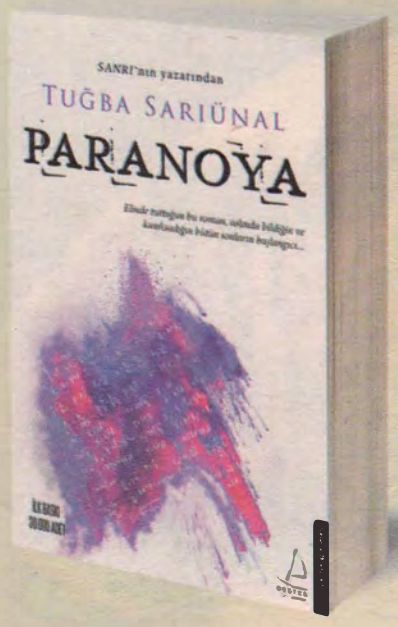
Teoman
Zuhal Olcay
Erdal Beşikçioğlu
Can Bonomo
Nejat İşler
İsmail Saymaz
Barış İnce
Ceylan Ertem
Levent Üzümcü
küçük İskender
Barbaros Şansal
Cengiz Bozkurt
Ayşen Aksakal
Haydar Ergülen
Necati Tosuner
Elif Tanverdi
Ahmet Büke
Fatih Pınar
Pınar Ergün
Yavuz Hakan Tok
Sibel Arna
Fulsen Türker
Ercan Mehmet Erdem
Serdar Akar
Çelil Oker
Erk Acarer
Ethem Onur Bilgiç
Ali Lidar
TURBO
Neslihan Önderoğlu
Esra Tanrıbilir
Emrah Polat
Alper Gencer
Kemal Can Kayar
Önder Abay
Mehmet Ali & Akşamsefası

"AĞLAMA
DEĞMEZ HAYAT
BU GÖZYAŞLARINA"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

YALNIZ DEĞİLSİNİZ, DESTEK VAR!

yayınları

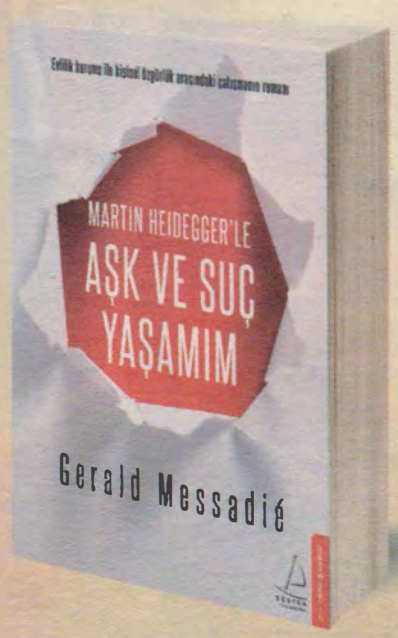
Birbirine zıt iki karakter tahmin edilmesi imkânsız
bir sona hizmet etmek için tanıştılar.
Ne mutlu!
Ve maalesef ki...

Tuğba Sarıünal
PARANOYA

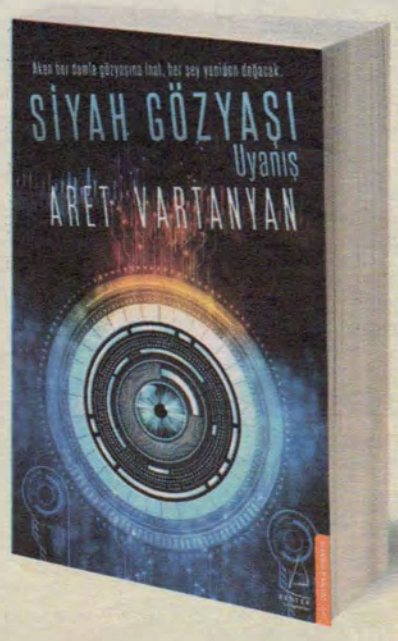
Prova Odası'nda hiçbir zaman dilimine sığmayan,
hiçbir ülkenin hiçbir yerinde yaşayan ve
hayatlarını bir "hiç" uğruna boşa geçirmiş
kahramanların hikâyelerine konuk olacaksınız.

Barbaros Şansal
PROVA ODASI

Evlilik kurumu ile kişisel özgürlük arasındaki
çatışmanın ürettiği ikilemler üzerine
yazılan en sert romanlardan biri.

Gerald Messadié
MARTIN HEIDEGGER'LE AŞK VE SUÇ YAŞAMIM

Akan her damla gözyaşına inat her şey
yeniden doğacak. Senin ve insanlığın
geleceği yeniden yazılacak.

Aret Vartanyan
SİYAH GÖZYAŞI

DESTEK
yayınları

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.destekyayinlari.com facebook.com/DestekYayinevi twitter.com/destekyayinlari instagram.com/destekyayinlari

ÖNDER ABAY

KAÇAK

Gençliğim zeminden iki kat altta bodrumdan bozma bir bilardo salonunda geçti. Okulun dağılma zamanlarında kalabalık ve sigara dumanından göz gözü görmezdi. Üç bant oynayanlara saygı, pike çekenlere ise nefret duyulurdu. Bilardo işletmecisinin ismini kimse bilmiyor herkes kendisine "Dede" diye sesleniyordu. Dede Diyarbakırlıydı. Dedenin Türkçesi bozuk sakalları uzundu. Bir gece köyleri boşaltılıp yakılmış beş çocuğunu da alıp Samsun'a kaçmıştı.

Sana bu genç yaşta ölümlerden bahseden bir devlet ne kadar masum olabilir.

Kaçarken yanına aldıkları takıları satıp bir bilardo salonu kiralamıştı. Atari salonlarında Mortal Combat oynamaktan sıkılmış bilardoya sarmıştım. İyi üç top oynuyor sabahları salon boş olduğu zamanlar Dede ile maçlar yapıyorduk. İyi bilardo oynardı. Kendi kendine öğrenmiş olmasına rağmen istekayı eline aldığında sayısız bırakmazdı. Ben Dede'yi Dede de beni çok severdi. Bazen param olmadığı zamanlar bana ücretsiz masa açardı.

Bilardo oynamak hayat için çok önemli bir öğrenme biçimidir. Bilardo size ince görmeyi öğretir. Rakibine saygı duymayı ve bir sonraki hamlenizi düşünmenize yardımcı olur. Eğer iyi bilardo oynayan biriyseniz iyi bir komşu, iyi bir arkadaş ve iyi bir âşık da olursunuz. Ve iyi bir âşıksanız yeterince acı çekiyorsunuzdur. Dolayısıyla bilardo size acıyı öğretir.

Bir sabah erkenden kalkıp bilardoya gittim. Dede temizlik yapmış yorgunluk kahvesi içiyordu. Dede kahveye mırra diyordu.

Bir maç teklif ettim Dede kabul etti. Çünkü ona sorularım vardı ve bilardoda bir sayıya kilitlenmiş bir oyuncu asla yalan söyleyemezdi. Açılışı yaptım sayıyı kıl payı kaçırdım. Dede topuna konsantre olmuş turnikeye çıkmaya hazırlanıyordu. Apansızın, "Dede sen terörist misin?" diye sordum. Dede atışını yaptı top turnikeye çıktı, sayı alındı. Dede ikinci vuruş için hazırlık yaparken "Terörist nedir?" diye sordu. Ben elimdeki istekanın ucuna tebeşir sürerken sorusuna cevap arıyordum. Sonra, "Bilmiyorum ki Dede, buradaki çocuklar senin arkandan hep terörist diyor. Sanırım siz Kürt müşsünüz," dedim. Sonra biraz daha sert bir ses tonuyla sorumu tekrarladım "Dede sen terörist misin?" Güzel bir atış yaptı o sırada Dede, beş bant ve sayı. Sonra kafasını kaldırıp gözlerini gözlerimin içine demirledi "Ben insanım," dedi. Dede ciddiydi. Diğer sayısı için atış pozisyonu alıp konuşmasına devam etti "Ben savaş görmüş bir insanım evlat. Köyü yakılmış, toprağından kovulmuş kalbini acılara yatırmış bir insanım. Sen daha önce hiç savaş gördün mü?" diye açıklama yaptı. Elimde tuttuğum istekamı sıktım gözlerim dolmuştu titrek ve gergin bir sesle konuşmaya başladım, "Ben daha önce hiç savaş görmedim ama görsem de senin gibi kaçmazdım. Toprağımda kalır sonuna kadar savaşırdım Dede. Ben bu vatan uğruna kanımın son damlasına kadar mücadele edeceğime her sabah okulda ant içiyorum. Ben senin gibi asla yapmam," dedim. Ağlamak üzereydim. Sinirli miydim yoksa canım mı acıyordu bilmiyordum. Dede elindeki istekasını bırakıp bana sandalyeyi gösterip eliyle "otur" işareti yaptı. Oturdum.

Sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı "Oğlum, evladım, güzel çocuğum sana bu genç yaşta ölümlerden bahseden bir devlet ne kadar masum olabilir. Sana savaş antları içiren bir devletin suçsuzluğundan bahsedebilir misin? Savaş gördüm ben, bizim olmayan bir savaşı gördüm üstelik. Ölüme o kadar yaklaştım ki uzansam dokunacaktım. Yaşamak için çocuklarımı yaşatabilmek için kaçtım. Bu senin için korkaklık benim için ise çok büyük cesaret. Umarım bir gün savaşmak zorunda kalmazsın. Çünkü ölümün acısı bir ilaçla geçmiyor. Eğer bir korkakla maç etmekten hicap duymuyorsan bilardo oynamaya devam edelim," diye sonlandırdı konuşmasını Dede. Tam ağlayacakken kalkıp maça devam ettik. Ben yenildim. Hem hayatta hem bilardo maçında.

Dede haklıydı bizim olmayan bir savaşın bir parçası olmamak için uzaklaşmak en insani refleksti. Çünkü uzaklık her zaman korkaklık anlamına gelmiyordu. Şimdilerde var olduğu topraklardan yaşamak için uzaklaşan bir halka şahit oluyoruz. Kumda oynamayı beceremeyecek kadar küçük çocukların sahilden cesetlerini topluyoruz. Biz bu yüzyılın lanetlileriyiz. Kaldıramayacağımız acılardan kaçıp kör bir aşka tutuluyoruz. İnsanlar yardım çığlıkları atıyor ama biz kulaklarımızı kapatıyoruz. Bundan önceki savaşlar başlatılırken hep sustuk. Suskunluğumuz daha da büyüttü her acıyı ama artık ses çıkarma zamanı. Çünkü bu savaş bize ait değil. Bu savaşı biz çıkarmadık. Birilerinin hırsı için gencecik insanlar ölmesin çünkü "Ölümün acısı hiçbir ilaçla geçmiyor."

Çizim: Pınar Ergün

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçük İskender

BÜYÜK SIRRIN LANETİ

Çok iyi bildiğim meşhur romanları yeniden okumaya başladığımda büyük sırrı çözdüm.

Hepsi değilse de önemli bir çoğunluğu oluşturan yazarlar fazlasıyla hınzırdı, okurlarından daima birini saklıyorlardı. Şöyle ki, tüm eser boyunca asla adı geçmeyen, varlığından hiç söz edilmeyen bir kahraman daha vardı. O kahraman romanın bütününde hep geride, romanın karanlık yüzünde duruyor, okurun onu fark edemeyeceği bir rol üstleniyordu: Hitchcock'un kendi filmlerinde bir an görünmesi gibi bir şeydi bu.

Yusuf Atılgan'ın *Aylak Adam*'ında akademinin önündeki otobüs durağında kimliğini bir ara ifşa ediyordu mesela ya da *Don Kişot*'ta yel değirmeni ilk kez göründüğünde, kamera açıyı yakaladığında o civarlarda bir çalılığın arkasındaydı. Farklı yazarlar farklı romanlar yazsalar da o aynı kişiydi sürekli. Her romana giriyor, her romanda kendine bir rapor tutuyordu. Yazar engelleyemiyordu onu; sanki gizli bir anlaşma imzalanmıştı: "Bu romanı ancak o da dahil olursa yazabilirdi." Roman yazmak bu izne bağlıydı. Berlin'de bir *queer* toplantısına katılmış; konuşmalar bitince verilen after party'de konuklara hizmet eden sapsarı bir delikanlı ilgimi çekmişti. Çok güzeldi. Kibar bir tanrıydı. Ortak bir tanıdık aracılığıyla gecenin içinde bir araya geldik; o kalabalıktaki tek heteroseksüeldi. Askerliği reddettiği için sosyal hizmet kapsamında sivil örgütlerde çalışıyordu. Ertesi günkü şiir performansıma davet ettim bu Fransız delikanlıyı. Gündüzleri de bir firmadaydı, iş yoğundu ve gelemeyeceğini özürleriyle iletti. Çevirmen arkadaş ondan işittiği suyu bana buz olarak çevirdi yani. Bir geyi incitmeden ötelediğini hissettim delikanlının.

Oysa ertesi gün programın başlamasına yarım saat kala mekânın önünde bir taksi durdu, Fransız delikanlı indi ve bana doğru yürüdü gülümseyerek; elindeki gülü uzattı, başarılar diledi; ardından, diğer elinde tuttuğu şişeyi verdi. Bir Fransız şarabıydı, içerken onu anmamı istedi; uzanıp yanağımdan öptü ve aynı taksiyle kaybolup gitti. Çok iyi bildiğim meşhur romanları yeniden okumaya başladığımda o delikanlının da o tali kahraman olduğunu anladım. Asıl hikâyeye kesinlikle katılamayacağını, böyle bir hakkının bulunmadığını söyleyemezdi elbette. Kimliğini açıklaması yasaktı. Ancak romanlara girebilir, orada kelimeler arkasına siner ve yaşananlar, olanlar hakkında not alabilirdi; görevi sadece buydu. Onu sevmek, onunla yüzleşmek veya bir hatıra paylaşmak mümkün değildi. Ufo görüp kanıtlayamamak gibi bir şeydi. Sırf onu hissedene, fark edene olağanüstüydü.

İzini sürmeye karar verip meşhur romanları toplamaya başladım; satır satır altını çiziyordum cümlelerin – kuşkusuz, yaşadığı yeri bulacaktım. Bir ipucu yetecekti bana. İsminin ilk harfi x'ti; öyle hatırlıyordum. Türkçenin azizliği x'i önlüyordu ama; derhal birkaç yabancı dil öğrenmeli, romanları ana dillerinden okumalıydım. Kurslara kaydoldum, aylarca çabaladım. "Bölünme mutlaka toprak üzerinden olmaz, yazıyordu bir romanda – devam ediyordu: Birlikte yaşamak istemediğin insanlardan uzaklaşıp ortak zevklerinin olduğu bir kesimle başka bir yere yerleşirsen o da bölünmedir; yani ret hakkıdır. Sevmiyorum onları, iletişim kurmak zorunda değilim diyebilirsen bölünme gerçekleşmiştir ve bu bölünme iyi bir şeydir. Demokrasi bir katlanma becerisidir, katlanmamak da bir haktır. Öldürerek, yahut eleştirerek ömrünü heba edeceğine yok say, bağlarını kopar ve var olmayı sürdür. Kısaca teması kes." Bunu o kahraman söylüyordu, emindim. Çiplerini çıkartmış, big brother'ı zihninden silmişti. Hemen Fransız Konsolosluğu'na başvurmam ve o isimsiz delikanlıyı bulmam gerekiyordu. O beni özgürlüğe götürecek kara deliğin başında bekliyordu; emindim. James Joyce'u anlamanın yolunun İncil'in orijinalini bilmekten geçtiğini anlatmaya çalışmıştı bana – ekliyordu: "Aslında büyük dünya klasiklerinin batı kökenli olanları için bu kural toptan geçerli." Bir motosiklet satın al ve git, diye bağırıyordu biri. Hiç mi resim çektirmediniz, belki o resmi taratıp ona ulaşabilirsin, diye öğüt veriyordu biri. Sen yeni aşklar bulmak uğruna eski sevgililerini ipotek ettirdin, diye üstüme yürüyordu biri. Her yer yağmurdu, her şey ıslaktı. Her yer soğuktu, her şey ısısını tanımazlıktan geliyordu. Bunları düşünürken öğrendiğim tüm yabancı dilleri unuttum. X harfinin bir kavşak işareti olduğunu keşfettiğim gece uyumayı bir yana bıraktım: Artık uyumama kararım önemli bir adımdı. Aksi bir ibne olarak hayata yeniden atılacak, genç oğlanların konsomasyona çıktığı bir pavyon açacak, şiirlerimi ise aruz vezni ile yazacaktım. İlk buluşmamızda doktorum, "Siz bir gılman görmüşsünüz," dedi. Milyonda bir ihtimal, ama literatürde var, bu gerçekle yüzleşin, peşini bırakın, bir daha asla bulamazsınız onu."

Yeni aşklar bulmak uğruna eski sevgililerini ipotek ettirdin.

Her normal ölüm de bir cinayettir. Bunu okuma vakti bulamadığım romanlardan öğrendim. Google'a girdim; Fransa haritasını açtım, iyice yaklaştım, hatta eğildim ve kahverengiyle gösterilen dağlar ardından maviyle gösterilen nehirlerde yüzen bembeyaz gözlerimi gördüm. Ben bir terör saldırısında oralarda ölmüştüm. Kahramanım içinde olduğu romanı reddederken ağlaya ağlaya döktüğüm mürekkebim bitmiş, yazdıklarım yarım kalmıştı. İyi de oldu. Şimdi artık gönlümce dans edebilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DUYGU TEMEL

Grafitinin yaşayan tarihi

TURBO

Grafiti özgür, geçici ve başkaldıran bir sanat olarak bilinir. Sistem tarafından, gri duvarların Vandallar tarafından kirletilmesi olarak tanımlanırken; "gece işçisi"nin tek yaptığı, duvarlara bellek kazandırmaktır. Türkiye'de grafitici deyince akla gelen ilk isimle, "Turbo" olarak tanıdığımız Tunç Dindaş ile grafitiyi konuştuk.

Öncelikle grafiti hayatının nasıl başladığından bahseder misin?
80'lerdeki Break Dance furyası başladığında ben de yapmaya başlamıştım. O dönemlerde aldığım Break Dance plaklarının kapaklarında grafiti'leri görüyordum ama ne olduğunu anlamıyordum. Plak kapaklarındaki grafitileri bilmeden kâğıtlara çiziyordum. Çocukluğumdan gelen bir resim yeteneğim vardı zaten. 1984 yılının sonlarına doğru *Beat Street* adlı bir film seyrettim. Orada grafitinin ne olduğunu anladım. 1985'ten beridir de sokaklara aktif grafiti yapıyorum.

Grafitiye başlarken aklındaki şey neydi?
Beni daha çok gizli meşhur olma duygusu çekti. Gece sokakları boyuyorsunuz, gündüz arkadaşlarınız bile onu yapanın siz olduğunu bilmiyor. İşin adrenalin kısmı da başka tabii ki.

Senin hiphop camiası için de önemli bir isim olduğunu biliyoruz. Müzik, grafitiyi nasıl etkiliyor, ikisi birbirini besliyor mu?
Hiphop kültürü içerisinde dört elementi barındırır. Bunlar; Rap, break dance, grafiti ve DJing'dir. Grafiti hiphop kültürünün bir dalıdır. Tabii ki her ikisi de birbirini destekler ve besler. Grafitinin olduğu yerde break dance vardır, rap de. Onların olduğu yerde de grafiti.

Grafiti hem yasadışı hem de legal olarak yapılabilen bir sanat fakat genel algı daha çok Vandalizm üzerine kurulu gibi görünüyor. Bunun seni "Vandal" yaptığını düşünüyor musun?
Dünya genelinde benim gibi eski grafiticilerin yaşadığı klasik bir süreç var. Evet, ben de eskiden Vandaldım. İllegal grafitinin bir tarafında Vandallık var. Ama zamanla yaşınızın ilerlemesi, sosyal sorumluklarınız gereği illegal grafiti ile eskisi kadar uğraşamıyorsunuz. Eğer illegal grafiti ile bir fame yaptıysanız. Çoğunluğu bu sebeple artık hızlı yapılmış işler yerine, izin alınmış duvarlara daha detaylı ve gösterişli işler yapmak istiyor. Benim için süreç bu şekilde oldu zaten. Artık İstanbul dışında, kalıcı, büyük, güzel duvarlar yapmak istiyorum. Tabii ki. Gerçek grafiti illegaldir. Bu grafitinin doğasıdır.

Her sanatın parayla bir ilişkisi var, grafitinin parayla ilişkisi nasıl?
Her sanat dalında olduğu gibi işinizi iyi yapıyorsanız size teklifler gelmeye başlar. Burada seçim size kalıyor. Şirketler zamanla grafiti ya da hiphop temalı reklamlar yaptırmak istediler. Şu anda büyük markalar için tasarımlar ve mekân içi grafitilerini yapıyorum. Bu yaptığınız işte bir marka olduğunuzda maalesef gerçekleşiyor. Yaşamak ve istediğiniz grafitileri yapmak için sprey boyalara ihtiyacınız var. Kimse size iyi grafiti yapıyorsunuz diye bedava boya vermiyor.

En son "Vandalful" adında kişisel bir sergi açtın. Duvarla tuvalin ruhu aynı mı?
Vandalful aslında Vandalizmin güzel taraflarını gösteren bir sergiydi. Dönemin olaylarına ve grafiticilerin ruh hallerine göndermeler taşıyordu. Tabii ki duvarlar, tuvaller gibi değil. Sokakta iş yaparken o anki ruh halinize göre yapıyorsunuz işinizi. Galeride ise farklı. Tüm işlerinizin birbiri ile bağlantılı olması gerekiyor bence. Ben ikisini hep ayrı tutuyorum.

Mimarlığın yapı taşı olan duvarı kullanan bir sanattan bahsediyoruz, ruhu gereği sisteme başkaldıran bir tarafı da olan bu sanatla ikisi birbirine tezat mı? Sence grafiti yıkıcı mı?
Bu ikisinin arasında ince bir çizgi var. Grafiti yıkıcı değildir. Sokakta grafitiyi seven ya da sevmeyen insan vardır. Ama günümüzde sokaktaki insanların çoğu grafitiyi seviyor. Bence sıkıcı şehir yaşamından, gri duvarlardan daralmış haldeler. Renkli bir şeyler görmek onların hoşuna gidiyor. O duvarı inşa eden mimar belki orada grafitiyi düşünmüyordu ama ben de oradaki binayı düşünmüyordum. Duvarlar oldukça grafiti de olacaktır.

Geçmişte bu sanatı icra etmek sanıyorum ki daha zordu ama daha mı zevkliydi?
Bence zevkli değildi. Daha çok sorunumuz vardı. Türkiye'de özellikle 70-80'lerden kalma genel bir algı var. Eğer sokaklarda duvara bir şeyler yapıyorsanız sağcı ya da solcu olmalısınız. 80'lerde bu sıkıntıyı çok yaşadık. Nedendir bilinmez hiç alakası olmayan grafitilerimiz orak çekice benzetildi. 90'larda ise bir satanist furyası çıktı. Başımız birçok kez sokakta insanlarla derde girdi. Ölüm tehlikeleri atlattık. Ama 2000'lerde artık sokaktaki insanlar ve özellikle yeni nesil genç polisler bizim ne yaptığımızı biliyor. Bu işin herhangi bir politik tarafı olmadığını biliyorlar. Son dönemde bir değişim var. Sokaklara yazılan yazılardan şikâyetçi olan belediyeler üzerlerini renkli grafitilerle kapatmayı deniyorlar.

Grafiti yaparken başına ilginç bir olay geldi mi?
Çok geldi. En hoşuma giden ise Muğla'da yaşadığım olay. Bir sene önce yaptığım grafitinin yanına grafiti yapmak için gittim. Zemin kirli olduğu için düz boya ile boyamaya başladım. Karşı evden bir adam pencereye çıkıp "Hoop! Napıyorsun? O resmi kapatma!" dedi. Ben de ona o grafitiyi benim yaptığımı yanına bir tane daha yapacağımı söyledim. Adam "Haa tamam o zaman yap" dedi. Yarım saat sonra çay, börek vs hazırlayıp yanıma geldi. Özellikle küçük şehirlerde grafitileri sahipleniyorlar. Yaptığımız işler onların hayatlarında bir yer kaplıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NECATİ TOSUNER

ACIMSI KIRIK

Narin ve incecik dudakta küçük ve kendini gizlemeye çalışan bir kıvrım, -kırgın.

Biliyorsun, erken çiçeklenmiş olmak da bir şeydir. Çünkü... Erkenden bile olsa, sonu hemen solmak bile olsa, öyle erkenden hemen solmak bile olsa sonu, bir şeydir yine de çiçeklenmek: Hele hiç çiçeklenemeyiş düşünülürse...

Solgun düşmüş çiçeklerdi gördüğün. Senin çiçeklerin oluyordu onlar. Olacaktı.

Çiçeklerin senin.

Sıkıntının adı bile yeter! Gelip gelip çöken sıkıntının. Günlerce sürmez miydi gençken de kendi kendini yeme dersleri?.. Sonu gelmek bilmeyen kendi kendini yeme burkulmaları ve burkulma acılarının verdiği o uslandırır... uslandırmaz dersleri biriktirip biriktirip sonra, yenilgin düşmüş bir yürekle. Acıyla.

Gönlünce gönül koyduğun zayıf kalmışlıklar.

Dertlenmesini öğrendiğin derdinle. Çaresizden çaresiz. Yoksunluklar, yoksun kalmışlıklar. Kıvranarak. Yalnızca kıvranarak.

Yalnız-ca.

***

Sığınmak için...

Kimsenin olmadığı yere giderek. Hiç kimsenin olmadığı yere kendini götürmüş olarak. Bir tek kendini götürmüş olarak. Gizliden gizliye. Kendini de gizliden gizliye götürerek ve hiç kimsenin olmadığı yere giderek. Usulca, gizliden gizliye hiç kimsenin olmadığı yere usulca giderek. Bunu başararak. Sığınmak için aranılmış, bulunmuş ve seçilmiş yeri bulmayı başararak.

Sığınarak. Buna sevinerek.

Erken sevinerek.

Kendini götürmüş olarak hiç kimsenin olmadığı yere gizliden gizliye sığınarak. Sığındım sanarak.

Öyle sanarak: Kendinden sığınamadan boşuna sevinmiş kalarak. Öyle hiç kimsenin olmadığı yerde –de- kendinden kurtulamadan. Kendinden hiç kurtulamadan. Hiç.

Yeni çıkmış bıyıklarınla.

Kaşlarının keskin keskin duruşundan okunan kendi içinde kendi çöreklenip kalmış o somurtuk katılık: İnce cam kırıkları.

Kıpırdanma!

İnsanların bakışları. Sana bakışları. Sığınamadığın derdinle. İnsanlarla. Yansıması sessiz gibi görünen sivri sivri uçları. Kendi kendini kanatma eğilimleri. Kanırtarak. Israrla kanırtarak.

Bileni yok, duyanı yok: Çıkmayan bir çığlık olan hepsi.

Olan.

***

Kar yağışını bekleyen çocuklardı her kar yağışında büyüyen çocuklar.

Ucundan kaçmış yine koz yatağının delisi. Adam olmayı evde bırakmış da çıkmış dışarı. Aklının ucunu almış da yanına, vurmuş kapıyı, çıkmış dışarı. Sanki hiç anlamadan. Niçindir bilmese de, yalnızca öyle seve seve. İnsanların içine çıkmak için, diretiyor yanına aldığı aklının ucuyla.

Kar yağışını bekleyen çocuklardı her kar yağışında büyüyen çocuklar.

Gönlünün kendine hırçın dalgaları. Uslanmaz dalgaları gönlünün, -hırçın. Onsuz edilemez hırçınlığı gönlünün, seven hep katlanır... katlanır... Seven sevmeye doyamaz – biraz buruk kalmış- bir hırçınlıkla dalga dalga, üstüne üstüne gelen gönlünün.

Artık gönül indirmek zorunda kalmış gönlünün gönül eğlendirdiği. Kendiyle öyle eğlene eğlene üstüne gelen, senin üstüne dalgalarla köpüre köpüre gelen. Coşkun.

Severdin sen. Sevdin.

Hiç abartısız bir söylemle...

Taşlar da susuz kalmışlığın çilesini çekiyor olacak.
Gözler boşluktayken önce sabır taşı susuz kalmış olacak.
Dökülecek yaprak kalmadığında çıkmayan ses.
Dökülen saç kalmadığında.
Sönmeyen alev olacak yanmayan alev.
Dökülen deri olacak kurumuş deri.
Bakır çalığı. Demir pası. Kurşun karası.
Ergimiş kömür.
Yalan yok, niçin yalan olsun ki?..
Bencillikten. Bencillikten.

Yok, hiç de yakınmadan!

Dolduğu kadar, dolmadığı kadar.

Dahası, yakınıyormuş gibi olmaktan sakınarak üstelik. Buna önem vererek. Buna büyük bir özen göstererek. Eskilerin anısına bir incelik olsun diye özen göstererek değil, öyle yakınıyormuş gibi olmaktan sakınmaya tartışmasız bir kaçınılmazlıkla özen göstererek: Bu yaşta. Ve çocuksu. Adı öyle olsun, -söylenecekse: Hafiften kendisine yakışan.

Severken değil, sevmezken de bağışlayan.

Dünyaları toptan bağışlayan.

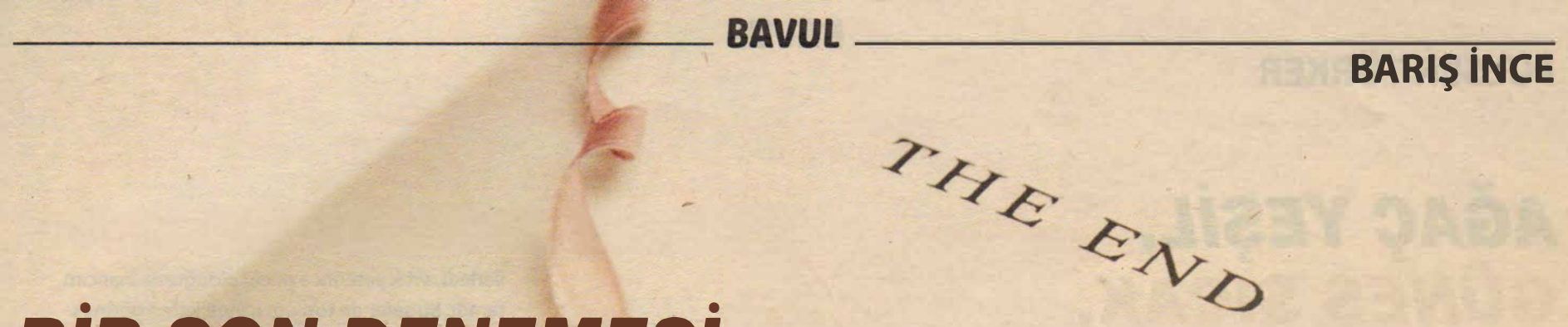
Narin ve incecik dudakta küçük ve kendini gizlemeye çalışan bir kıvrım, -kırgın.

Resim: Rene Magritte Pandora nin kutusu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BARIŞ İNCE

BİR SON DENEMESİ

Sevgili okur… Pek çok edebi sözün ya da kelime oyununun ardında, gayet sarih bir tema var aslında. Bu dergide yedi sayıdır anlattığım şeyler var. İster sevdin ister sayfayı çevirdin. Çevir gitsin ne olacak, kapladığımız yerde ne var? Ben yazmak için gazeteci oldum, gazetecilik harflerle yapılmazsa ben içinde yokum. İşin içinde edebiyat yoksa siyasette de yokum. Ama bu kez edebiyata değil aylardır anlattıklarımın özüne dönüyorum. Bitince de, bu mesajın beş saniye içinde kendi kendini yok edeceğine inanıyorum.

İşte özü… Bence çok önemsedik her şeyi. Başta da kendimizi. Herkes atarlı, herkes giderli… Ben de kaçamıyorum, sen de kaçamıyorsun, kimse kaçamıyor. Bu ne berbat bir döngü? Herkes söze "Ben sinirli adamımdır" diye başlıyor. Elinde basket topu ve Sprite olan bir insansın, sinirli olsan ne? Altı milyar insan sinirini tutamasa bir hele… Bir saniyeliğine bile… Dünyada nükleer felaket ya da tsunami falan olur, o zaman kimin geriliminin esamesi okunur? Hayat bir yerde, dehşet dengesi. Geri adım atmak, uzlaşmak… Doğamızın kendisi…

Belki de herkes tepemizdeki adamı gördüğü için onun gibi konuşmaya başladı. Herkes ondan külhanbeyi. İyi de o öyle konuşmakta çok haklı… Benim de kaybedecek bir sarayım olsa, altın kaplama helam falan olsa, ucundaki misafirin dişini karıştırdığını bile göremediğim uzunlukta bir masam olsa mesela… Ben de bağırırım avazım çıktığı kadar, ona buna çamur atarım atabildiğim kadar. Beni eleştiren birini bulursam hele, hanlar hamamlar elden gidecek diye, kulağını falan ısırırım yani o kadar. İyi de sen dört çocuklu bir otobüs şoförü, bense anahtarlıklı AKBİL basan bir ölümlü… Paylaşamadığımız nedir ki bu kadar?

Paylaşmak derken, bu dergide böyle bir sayfam var. Onu sizlerle paylaşabilirim. Daha üçüncü sayısında dedim ki "Yazmıyorum lan ben, yetiştiremiyorum yazıları zaten," Abi dediler "Olmaz," "Niye olmaz, Gogol muyum ben?" "Olsun abi, okurun var." İyi de… Benim yüzümden belki de… Şu anda keşfedilmeyi bekleyen nice cevher, okur sahibi olamıyor. Bir sayfası işgal edilmiş hangi cengaver, bana Twitter'da saydırmak için an kolluyor? Bu nasıl bir kısır döngü? Okuru olanlar için dergiler, kitaplar alınıyor; okur sahibi olsun diye yer açarsak da "bu da kim" diye okunmuyor. Ne yazdığına değil kimin yazdığına bakılıyor. Ama aynı cengaver de, kendisine zaten yer açmış olan, az okunan bir dergide yazmak istemiyor! Boşa ahkam kesmeyelim birbirimize, kimse yemiyor… Bu ülkede herkes adını google'lıyor.

Ahkam demişken bir iki dergi eleştiri şeysi okudum. Yok yazıların içinde yuvarlak varmış, yok içinde ünlü yazarlar varmış, poster falan varmış. Ehi ihi… Ne tespit ama… Adeta zeka fışkırmış! Şaka mısınız ya? Bu ülkede en popüler dediğiniz dergi ayda otuz bin satıyor! Yetmiş milyonluk ülke! Ecnebi yerde olsa iki milyon satar. Dergiler hopluyor, zıplıyor, hediyelere boğuyor. Hepimizi Twitter'da takip ediyor! Sanki çok özel insanlarmışız gibi. 1500 TL maaş alan sosyal medyacı, Viyana gezimizdeki kahveli-dergili fotoğrafımızı RT yapıyor! Sanki kendi gidebilecekmiş gibi… Ve otuz bin satıyor. Bir düşünün niye böyle oldu? İnsanlara bir şeyler okutmak için niye herkes pervane oldu? Çünkü bu ülkenin tini, tıyneti yok oldu. Milyonlarca insan için en muteber isim Müge Anlı oldu! Evde pirinç ayıklayan teyzelerin de hepsi dedektif oldu. Neyin popülerliği allasen? Biz bu ülkenin edebiyatçıları tanınsın isterken, bize Survivor Semih layık oldu. Memleketin "ada konseyi"nde ismimiz yazılsa da kurtulsak, içimiz dışımız "kokonat" oldu. Ha bu arada… O komikli sitelerdeki arkadaşlar. Önce o bannerları bir indirin! Çocuklarımıza tecavüz eden kurumların ilanlarını bir indirin. O telefoncunun reklamlarını bir daha göstermeyin! Sonra tepeden tırnağa vicdan, tepeden tırnağa sanat insanların "o güzel kafası" ile alay edebilin.

Satışlardan bahsetmişken… Edebiyatın çok sattığına inanmıyorum ama insanların birbirini çok sattığına inanıyorum. Tebrikler. Hepimiz Best-seller'ız. Bir buçuk yıldan uzun süre kimseyle arkadaş kalamaz olduk. Herkes ilk altı ay canciğer kuzu kankası, sonrasında birer haset bombası. Mevki için satan mı dersin, "yeni" biri için satan mı, verdiği sözleri üç bin-beş bin için yutan mı dersin. Herkes birbirini aldatıyor oğlum bu memlekette... Herkes birbirini ağlatıyor. Vatandaşlıktan at bizi apartman yöneticisi! Aidatlar çok yüksek; alçalmadan ödenmiyor.

Herkes birbirini aldatıyor oğlum bu memlekette... Herkes birbirini ağlatıyor. Vatandaşlıktan at bizi apartman yöneticisi! Aidatlar çok yüksek; alçalmadan ödenmiyor.

Yazı bitti, peki anlattıklarımın özü ne mi? Yedi aydır anlattıklarım birer iç dökmeydi, biraz da farklı insanlara sesimi duyurma isteği. Belki bu son olur belki de olmaz, yine yazarım hiçbir önemi de yok... Ama benim yazdığım bir de gazete var. O gazete, devletin ve sermayenin arka çıktığı bir kurumda on bir çocuğa tecavüz edildiğini ortaya çıkardı. On bir çocuk diyorum! Çocuk! Tecavüzcü ceza aldı, kuruma dokunan olmadı. Gazeteye ise üç yüz dava açıldı. Beni burada tanıyanlar o gazeteyi de bilsin istedim. Çocuğa göz dikenlerin de, üstünü örtenlerin de, yüreği yetmeyenlerin de, dillerine lal gelenlerin de Allah belasını versin istedim.

Özü bu…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FULSEN TÜRKER

AĞAÇ YEŞİL, GÜNEŞ SICAK, KELEBEKLER GÜZEL, ERKEKLER GÜÇLÜDÜR...

Ben on yedi, o yirmi sekiz yaşındaydı tanıştığımızda.

Aurore… Ne güzel bir adı vardı. Doğduğu toprakların dilinde, güneş doğmadan az önce beliren aydınlık, seher, başlangıç demekti. Çocukları "Adınla yaşa evladım" diye sever ya büyükler, o adıyla yaşayamadı.

1804 yazıydı. Babası bir mucizeyi kucaklar gibi onu kollarını alıp dünyaya az önce açılmış gözlerinin içine baktı ve "Hoş geldin, Amandine Aurore Lucile Dupin… Hoş geldin kızım" dedi. Devrim çocuğuydu, güzel günler göreceğine inanıyordu herkes.

Babasını küçük yaşta kaybetti. Kuzguni saçlarına çiçekler takmayı seviyordu. On sekiz yaşına geldiğinde Casimir Dudevant ile evlendi. Âşık olduğu için mi yoksa zorlu geçen yılların ardından kendini manastırdan kurtarmak için mi, bilinmez… Bunu takip eden dokuz yıl boyunca herkes ona Barones Dudevant diye seslendi.

Egemen olmanın yolunu erkek gibi olmak zannettik. Aslımızdan vazgeçip suretlere geçtik…

Benim için Aurore kimse, Aurore için de Jean-Jacques oydu. Kendini Rousseau'nun eşitlik ilkeleri ile büyüten genç kadın, ne toplum içinde 'Barones' sıfatını taşıyabiliyor ne de evliliğin içindeki hiyerarşik yapıya boyun eğebiliyordu. Kocasını terk ettiğinde yıl 1831'di. Aynı yıl Paris'te aşk yaşadığı Julien Sandeau sayesinde dönemin edebiyat ve sanat camiası ile tanıştı. Sevgilisi ile birlikte kaleme aldıkları ilk roman, ikisinin 'ortak' adlarından oluşan Jules Sand imzasını taşıyordu. En azından durum literatüre böyle girdi.

Çok geçmeden acı gerçekle yüzleşti. Ne devrim ne de cumhuriyet ona hakkı olanı veriyordu. Adı Aurore Dudevant kaldığı sürece herkes onu sadece 'yazı yazan bir kadın' olarak görmeye devam edecekti. Kendini yazar olarak kabul ettirebilmek, romanlarını yayınlatabilmek için başka şansı kalmadı; 1832 yılında Aurore'yi öldürdü. Küllerinden George Sand doğdu.

Bugün George'un adı, dünya çapında ünlenen ilk kadın Fransız yazar olarak anılıyor.

On yedi yaşındaydım. Ailemin dizinin dibinde okuyup mühendis olmam planlanırken, herkese ve her şeye karşı gelip bir sırt çantası ile İstanbul'a indim. Evim yoktu, param yoktu, kedim yoktu ama ideallerim ve hayallerim vardı. O ise yirmi sekiz yaşındaydı. Asi ve romantikti. Ne iki çocuğundan vazgeçiyordu ne de boşanma mücadelesinden. Tanıştığımız yıllarda 'kendi adıyla' yayınlanan ilk romanlarında anlattığı, cinsel duygularını açıkça keşfe çıkan, duygusal tatmine ulaşmayı arzulayan kadınlar ve özgürlük tutkusu, erkek egemen edebiyat dünyasının suratında tokat gibi patlamıştı. Ondan etkilenmemem mümkün değildi. Varlığımı kabul ettirme, 'ben' olarak hayatta kalma mücadelemde yol arkadaşım oldu.

George tiyatroya veya restorana giderken bir erkek koluna ihtiyaç duymamak için sokaklarda frak giyerek gezerdi. Topluluk içinde sigara içen ilk kadın olarak bilindi. Saçlarını kısacık kesti. Silindir melon şapkalarla ressamlara poz verdi. Kadınları da erkekleri de sevdi. Kadınlarla da erkeklerle de sevişti. Evlilik dışı ilişkilerini gözler önünde yaşamaktan hiç çekinmedi.

Ömrünü yazarlığın sadece erkeklere özgü bir uğraş olmadığını göstermeye adadı. Özgürlük ve eşitlik savaşında sokakta ve edebiyatta erkek siluetinde çarpışsa da içindeki kadının ölmesine izin verdi. İki büyük aşığı Frédéric Chopin ve Alfred De Musset'nin erken ölümlerinin vebali üstüne kalırken dahi ne aşktan, ne hayattan, ne çocuklarından ne de edebiyattan vazgeçti. "Günün birinde dünya beni tanıyacak ve anlayacak. Öyle bir gün gelmese bile benim için pek önemi yok. Ben başka kadınların önünü açmış olacağım" dedi.

Dünya onu ne kadar anladı bilemem ama ben on yedi yıldır yol arkadaşım dediğim George'u çok yanlış anladığımı daha yeni anladım. Varlık mücadelesi ve yeniyetme bir güç gösterisi üzerine kurulmuş naif bir taklit telaşıydı başlarda benimkisi. Erkek kıyafetleri giydim, saçlarımı üç numaraya vurdurdum. Günden güne kostümüm ruhumu dönüştürmeye başladı. Erkek gibi konuşuyor, erkek gibi küfrediyor, erkek gibi düşünüyor, erkek gibi seviyor ve hatta erkek gibi sevişiyordum. Zaman ilerledi, artık yeterince güçlü olduğuma inancım tamdı. Bu sefer de toplum içinde kabul görmek için saçlarımı uzattım. Tırnaklarımı kırmızıya boyayıp çiçekli elbiseler giydim. Tüm ayrıntıları incelikle düşünülmüş bir kadın kostümü içinde ortalıklarda dolaşan bir yaratıktım. Erkek olmak kötü bir şey değildi elbette. Ama güçlü olmak için erkek gibi olmaya çalışırken gözyaşlarım kurumuş, kahkahalarım susmuş, merhametim kaybolmuş, şefkatim yitip gitmişti. Yapıcı ve yaratıcı değildim artık. Kadın ruhumun memelerini kesmiş, yumurtalıklarını düğümlemiştim. Sezgilerimi susturunca doğayla bağlarım kopmuş, yaratım gücümü kaybetmiştim. Aurore'nin amacından sapmış, imitasyon bir George siluetiydim.

Sadece ben mi? Sanmıyorum. Tarih bizlerin yolunu açmak için mücadele vermiş Aurorelarla doluyken pek çoğumuzun genetik koduna Georgelar bulaşmıştı. Erkek egemen bir toplumu devirmek için çıkılan yolda egemen olmanın yolunu erkek gibi olmak zannettik. Aslımızdan vazgeçip suretlere geçtik…

Ne Aurore'yı, ne George'u ne de kendimi suçlayabilirim. Daha çok küçüktüm. Birileri kulağıma fısıldadı: "Ağaç yeşil, güneş sıcak, kelebekler güzel, erkekler güçlüdür". Kimdi onlar?

Amandine Aurore Lucile Dupin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

Sonra karşıma geçip işaret parmaklarını havada sallayarak "Senin güçlü olman lazım," dediler. Sanırım bunlar da aynı kişilerdi.

Çocuk aklım, basit bir denklem kurup güçlü olmam için erkek gibi olmamı buyurdu. Kimse de kalkıp, kadının kadın olarak da güçlü olabileceğini söyleyerek beni düzeltmedi.

Auroreların başlattığı eşitlik ve özgürlük mücadelesinin günümüz neferleri olarak, işin bokunu çıkarttık. Kimseye muhtaç olmamak gibi maddenin tabiatına aykırı bir ülkü edindik. Oysaki erkek kadına, kadın ağaca, ağaç kuşa, kuş çiçeğe muhtaçtı.

Herkesin her derdine koşarken ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik. Kendimizi verdik, kendimizden verdik. Vermek güzeldi ama kimse bizi zayıf görmesin diye kendimize almayı unutturduk. Oysaki hayat bir alışverişti. Bu dünyada her şey zıttı ile kaimdi. Sevdiklerimize en güzel, en değerli hediyeleri seçerken, bırak bize sunulan küçücük bir hediyeyi en içten iltifatı dahi kabul edemez olduk. Evde yiyecek ekmeğimiz kalmamışken en yakın arkadaşımızdan borç isteyemez olduk. Sevmeyi bildik bilmesine de sevilmeyi beceremez olduk. Oysaki çiçek kuşa, kuş ağaca, ağaç kadına, kadın erkeğe muhtaçtı.

Aşk için, sevişmek için değil belki ama var olmak için hepimiz birbirimize muhtaçtık.

Bundan iki yüz yıl önce Aurore George olurken, elbiselerinden geçti ama kadınlığından vazgeçmedi. Üzerinden geçen bunca zamanda dünya daha iyi bir yere dönüşmediyse şayet müsebbibi biziz. Varlık savaşını kazanmak uğruna varlığından vazgeçenleriz... Kadınlığımızı, sezgilerimizi, şefkatimizi ve merhametimizi, adanmışlığımızı, doğamızı ve de doğurganlığımızı terk edenleriz.

Kadın topraktı... Kadın doğurgandı... Rahmine düşecek bir bebeği doğurmak değil sadece! Kadın hayat doğururdu, kadın sanat doğururdu, kolları arasına aldığı bir insanı yeniden doğururdu. Sevgili, âşık, dost doğururdu. En karanlık gecelerin ardından, kadın gözyaşlarıyla seheri doğururdu.

Nasıl da yanılmışım! Hayatımı kimseye muhtaç olmadan ayaklarımın üzerinde durabilmek için harcarken, hiçbir zaman mutfağında tarhana kaynatan babaannem kadar güçlü olamamışım. Ben şimdi içimdeki kadını uyandırmaya gidiyorum. Ruhsal bir arkeolojik kazıyla ulaşabileceğimden daha uzak bir yerde yattığını zannetmiyorum.

Mehmet Ali & Akşamsefası

ÇINAR KARA

Dağlardan plazalara
ENDÜSTRİYEL DAĞCILAR

Şehirler mega kentlere evrilirken gri renk gökyüzünü ele geçiriyor. Gökkuşağının sonunda altın değil çayır çimen bulmayı umuyoruz ya da o altını bulup yeşile koşmayı. Bir kısır döngü içinde yaşamaya; bizden çalınanlara ulaşmak için yitirmeye devam ediyoruz. Endüstriyel dağcıların işi de bu döngünün daha adrenalin yüklü bir yerinde başlıyor; elli katlı bir plazanın tepesinde. Ancak bu işin çalışanları kimi yerde kalıpçı, dış cephe montaj elemanı kimi yerde de endüstriyel temizlikçi olarak geçiyor belgelere. Biz de gökdelenlerin camlarını silen, dev ilanlar asıp yüksek kulelere makine monte eden Kazım Çoban ve İlhan Şimşek ile yeşilden griye, gökyüzünden betona endüstriyel dağcılığı konuştuk.

Modern dünyanın hızı

Yılın kırk iki haftasını Ballıkayalar'da kamp yaparak geçiren Kazım Abi, iki yıldır iple erişim teknisyeni. Plazaların dış cephe ve montaj temizliğini yapan teknisyenler, sisteme bağladıkları iplerle kendilerini boşluğa bırakıyorlar. Aşağıdan baktığında bile birkaç saniyeliğine gözlerini kapattıran plazalarda profile kilitleme vasıtasıyla taktıkları iplerle temizlik yapıyorlar. Yaptıkları iş sepetle dış cephe temizliğine göre pahalı ancak daha hızlı ve kullanışlı. Sepetle bir binayı temizlemek iki ay sürüyorsa, onlar on beş günde bitiriyorlar. Sepetle iki kişi çalışırken teknisyenler yedi kişilik bir ekiple çalışabiliyor. Üstelik sepetle bir binanın temizliği tamamen bittiğinde bir yüzü çoktan kirlenmiş oluyor. Malumumuz yüksek binalarda görsellik satıyor.

Maksimum tehlike

Kazım abi, bu işi yapan çoğu kişinin dağcılıkla da profesyonel olarak ilgilendiğini söylüyor. Endüstriyel dağcılık denmesi de oradan. Dağcılığa yakın noktaları yükseklik ve benzer materyallerin kullanılması. Ama bu materyaller aynı şekilde kullanılmıyor. "Dağcılıkta sistem tek nokta, tek ip üzerinde kuruludur. Ama biz de çift nokta, çift ip. Aşağıya düşmemizi engelleyen ikinci bir ipimiz oluyor. Dağda kuralları biraz kendinize göre esnetebilirsiniz. Ancak bir plazanın tepesindeyseniz dünya standartları çerçevesindeki belirlenen kurallara uymak, ekip olarak çalışmak zorundasınız," diye anlatıyor.

150 metre yükseklikte yaşananlar

Karabük'te bir hastanenin dış cephe temizliğinde her gün bir doktorun gelip kendilerini yarım saat kadar izlediğini anlatıyor. Dayanamayıp bir gün aşağıya inip sormuş, "Her gün bizi izlemekten sıkılmadınız mı," diye. "Hayranım yaptığınıza," cevabını almış. "Adam hastanede profesör. 8-10 saat ameliyat yapıyor. Ben cam siliyorum," diye anlatmaya başlıyor olaylar silsilesini. İstanbul'da bir binanın dış cephe izolasyonunda güvenliğin oturanlara haber vermemesi yüzünden zor anlar yaşamış. "İple aşağıya iniyoruz. Neresi neresidir bilmiyoruz ki. Güvenlik de haber vermemiş. Ben de iniyorum, yatak odasına denk gelmişiz. Bir kadın banyodan çıktı. Ben hemen sırtımı döndüm. İki dakika falan bekledim. Kendine gelmiştir diye döndüm şoka girmiş kadın bekliyor hâlâ öyle. Öyle olunca indim aşağıya. Sonra 11'den önce şantiyeye girmemizi yasakladılar", diye gülüyor anlatırken.

Güven, plazanın kalın camlarından içeri giremiyor.

Çalışmaya başlamadan rüzgârın hızına kadar ölçüyorlarmış normalde. Normal hava şartlarında çalışmaya çıktıkları bir gün rüzgâr savurup duvara çarpmış Kazım Abi'yi. Her insan gibi korkularının olduğunu söylüyor.

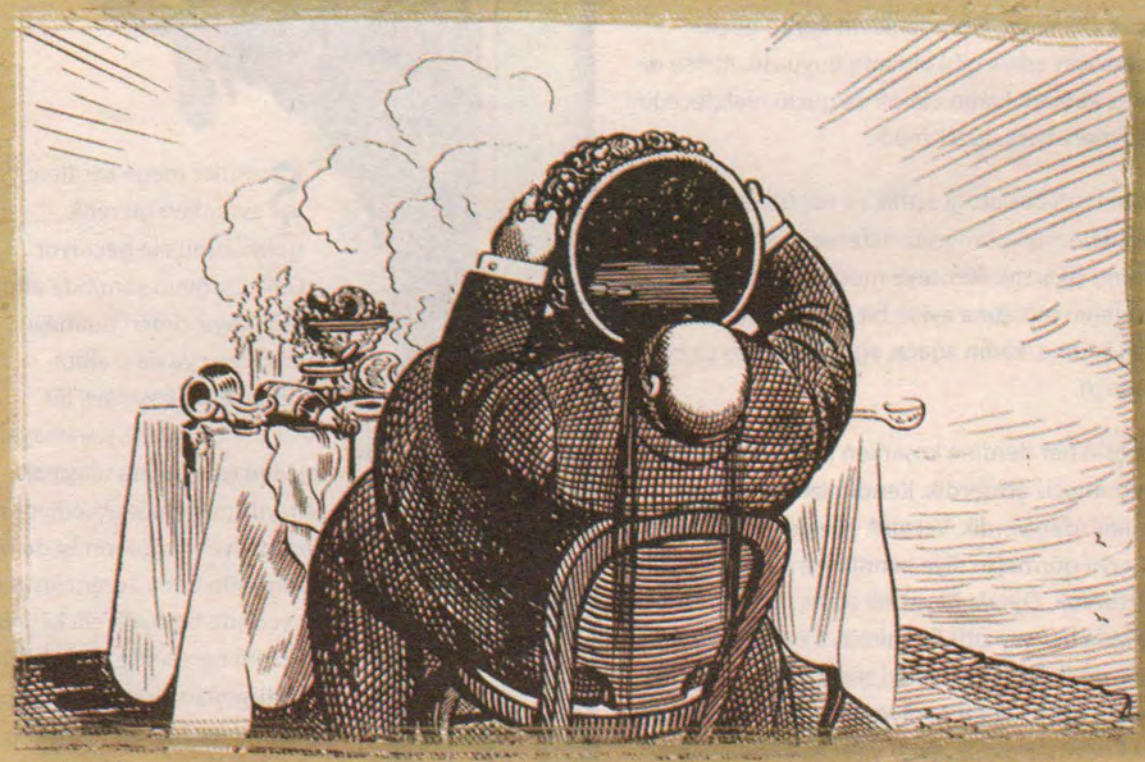
İşin adının bir yerinde dağcılık geçse de doğa ile bir ilişki kuramadığından bahsediyor Kazım Abi. Dağcıların tercih etmesinin nedeninin ise kendilerini daha çabuk finanse ederek, daha fazla özgür zaman yaratabilmeleri olarak görüyor. Bir ayda kazanacağı parayı on günde kazanıp tekrar dağlara koşuyor. Çünkü doğadaki temasın verdiği güveni plaza camları vermiyor. Güven, plazanın kalın camlarından içeri giremiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LEVENT ÜZÜMCÜ

ÇARK VE SONU

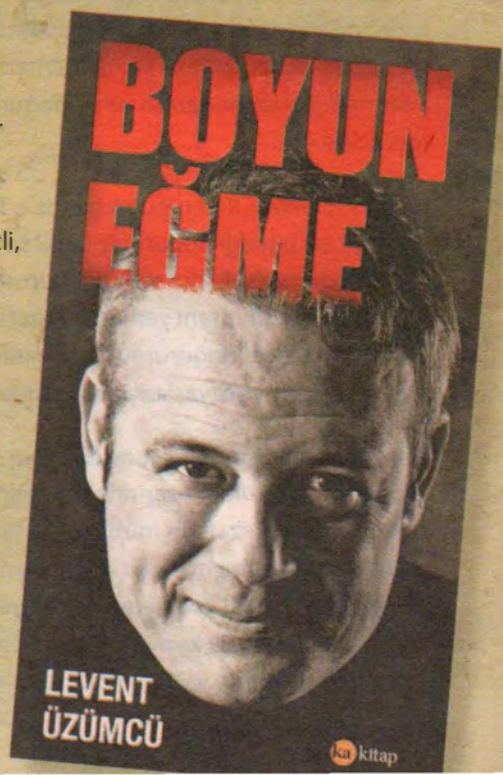
Hırsızlık, cinayet, tecavüz gözlerinin önünde bile yaşansa, eğer yapan kendilerindense birlikteliklerine zeval gelmesin diye kutsal bir sırrı saklar gibi susarlar.

Hemen her gün dışarda ya da sosyal medyada insanların "Nasıl çıkacağız bu bataktan?" sorularıyla muhatap oluyorum. Çeşitli sosyoekonomik şartlardan geliyor bana bu soruyu soran insanlar. Bir nedenle tanışıp konuştukları rejim destekçilerinin laftan sözden anlamadıklarından, hiçbir gerçeği kabul etmediklerinden ve asla ortak bir noktada buluşamadıklarından mustaripler. Kendileriyle aynı dili konuşan, aynı sokaklarda yürüyen, aynı yemekleri yiyip aynı şarkıları dinleyen insanlarla sevinçte ve üzüntü de bile nasıl olur da ortak bir nokta bulunamaz anlayamıyorlar. Aslında çok basit bunun nedeni: Bu insanları bu hale getiren şey umut. Serbest piyasa ekonomisinde hiçbir şey olma şansı olmayan kimselerin kurduğu bir kulüp ve üyeliğin tek şartı da mutlak itaat ve mutlak "anlayışsızlık". Kendi aralarında sevinme, kendi aralarında üzülme ve her neye sevinip neye üzünüleceğine karar verene mutlak itaat. Kalıplaşmış basit argümanları ve kendilerini tanımladıkları lafları var ağızlarına sakız olan, "Sizler bu ülkenin inançlı insanlarını anlamadınız", "Cumhuriyet putperestliktir", "Batı özentisisiniz", "Osmanlı şahaneydi", "Dinimizi yaşayamadık", "Bize koyun dediniz, biz de koyuyoruz", "Biz bidon kafalı, yobazız", "Evladı Osmanlıyız" falan filan. "Ustasının" ağzının içine bakan, o ne dese inanırken hamur gibi olan bu gürûh kendinden olmayana ise taş gibi sert ve son derece anlayışsız. Bu derece anlayışsız olmalarının tek sebebi ise ihtimâlsizlikleri. İhtimalsizlik ne demek açayım biraz. Bu saadet zinciri öylesine şahane ki, eğer itaat mutlaksa, normal şartlarda kapısından giremeyeceğiniz bir gazetede köşe yazarlığı, kumdan kale yapamayacağınız bir sektörde gökdelenler dikmek ya da üniversite diplomanız olmadan en yüksek kademe devlet memurluğu ihtimâli çok güçlü. Ve bunun tek yolu "görülmeyecek" dendiğinde görmezden gelmek , "konuşulmayacak" dendiğinde susmak ya da "yaygara yapılacak" dendiğinde hep bir ağızdan bağırmak.

İlginç simalar bu kimseler. Örneğin mezun oldukları okulda ya da büyüdükleri mahallede onları kimse hatırlamaz, ya da "içe kapanık, kimseyle konuşmayan sessiz bir tip" olarak tarif edilirler kendilerini hayal meyal hatırlayanlar tarafından. Bu itaatkar kitleyi bir araya getiren en önemli faktör ise duygularının ve tepkilerinin satılık olmasıdır. Normal bir insan evladının "artık bu kadar da olmaz" diyeceği o sınır bu kimselerde yoktur. Kendinden olsun olmasın kimseye üzülmedikleri için, insanlara aklınıza gelecek her türlü kötülüğün yapılmasına sessiz kalırlar ya da bizzat kötülük yaparlar. Üzülmeleri emredildiğinde, tıpkı sevinmelerinde olduğu gibi son derece abartılıdırlar. O yüzden her türlü abartıya açıktırlar ve her türlü fikre hemen yönlendiriliverirler. Gün gelir "çözüm" adı altında "terör örgütü" yanında yer alırlar, gün gelir faşizm çatısı altında en büyük vatansever oluverirler, ama hiç şaşmaz, her defasında ne olacaklarına başlarındaki karar verir. Bir ideolojileri olmadığından aniden fikir değiştirmelerinde de sorun yoktur. Birgün eski dostlarını aniden düşman ilan ediverirler, ertesi gün dört parmaklarını havaya kaldırarak Mısır'da katledilen bir kızı simge yaparlar, bir diğer gün; dört padişahını arka arkaya sayamadıkları Osmanlı İmparatorluğu'nun bayrağını sosyal medyada profil resmi yaparlar. Her defasında kolay alevlenir, her defasında olabildiğince orantısız bir şımarıklıkla saldırırlar fikirlerinin arkasında dimdik duran insanlara. Bu patolojik birliktelik son derece sarsılmaz ve son derece güçlüdür, yıkılmamak için her şeyi yaparlar, hatta yeri geldiğinde çocuk tecavüzleriyle anılan bir vakfa bile kalkan olurlar, yeter ki saadet zincirlerine zeval gelmesin. Hırsızlık, cinayet, tecavüz gözlerinin önünde bile yaşansa, eğer yapan kendilerindense birlikteliklerine zeval gelmesin diye kutsal bir sırrı saklar gibi susarlar; ilk fırsatta da hedef saptırmak için yaygara çıkarırlar.

Peki bu patolojik birliktelik nasıl son bulacak? Cevabı çok basit, tabii ki ganimetin bitmesiyle ya da göz göre göre neden olacakları büyük bir yıkımla. Para akışı, dolayısıyla mevki umudu bitince, aynı "düşmanlarına" davrandıkları sertlikte kendilerini var eden çarka dönecektir nefretleri. Ancak atladıkları bir nokta var, bu saadet zinciri tıpkı tarihte yok olup giden diğer örneklerinde olduğu gibi suçlar işleyerek ve işlediği suçlara bol bol insanı ortak ederek ilerliyor. Neden olacakları yıkımın ardından adalet geldiğinde, bu suç ortaklığından birileri kendilerini kurtarmak için itirafçı olacak, işte o gün hepimizin ilgiyle takip edeceği trajik bir komedi yaşanmaya başlanacak. Ancak bu kısa vadeli bir öngörüdür. Uzun vadede ise bu topluluk yok olup gitmeyeceğinden, gelen herhangi bir kötü niyetli siyasi figür tarafından kötüye kullanılmaya devam edilecektir. Bir daha böyle bir korku filminin yaşanmaması için, meşakkatli, bu yolda çok çalışmamız gerekecek.

***Levent Üzümcü, çıkacak Boyun Eğme kitabından tadımlık bir bölümü Bavul Dergi okurları için paylaştı.**

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranty.org

CENGİZ BOZKURT

"BİR 'OLASILIK' DAHA VAR O DA ÖLMEK Mİ DERSİN"

Sıkıştırılmış zaman aralığında hızla geçen 1980 Eylül'ü öncesindeki hayatın fırtınalı günlerinde biz liseliler sınava girdiğimizde kâğıdın en tepesine kocaman 'yanıtlar' diye yazardık, sağcı öğrenciler de 'cevaplar' yazardı. Biz solculuğumuzu kullandığımız kelimelerle, (pardon bunu da kullanamayız) 'sözcüklerden' solculuğumuzu tescillerdik. Ayrıca imkân değil olanak der, ihtimal demez olasılık derdik, gaye değil amaç, netice değil sonuç, rağmen değil karşın vs... Her derste kararlı bir şekilde tekrarlardık (pardon yinelerdik). Aman neyse buna benzer hayatın hiç kabul görmediği daha birçok kelimede salak gibi ısrar eder dururduk. Yine sağcılar padişah fotoğraflarını dernek binalarında kullandıkları ve Osmanlı'ya sahip çıktıkları için biz sahip çıkmaz ve tarihimizi merak etmezdik. Allah yerine de çoğu zaman Tanrı derdik. İçinden çıktığımız dinle harmanlanmış kültürü en az reddeden, Anadolu ve Trakya'nın her köşesine, köyüne girmiş bu toprakların bağrından çıkmış en yaygın ve kitlesel sol siyasi gelenek olmamıza rağmen bir sürü anlamsız noktada inatlaşma yaşamış olabiliriz. Nedenini bilemiyorum ama bugünden bakıldığında maalesef bir ehemmiyet teşkil etmiyor (oh be, nihayet). Halbuki 'bilakis' gibi güzel mi güzel bir kelimenin ne demek istediğini anlatabilmemiz için birkaç kelime kullanmamız gerekiyor.

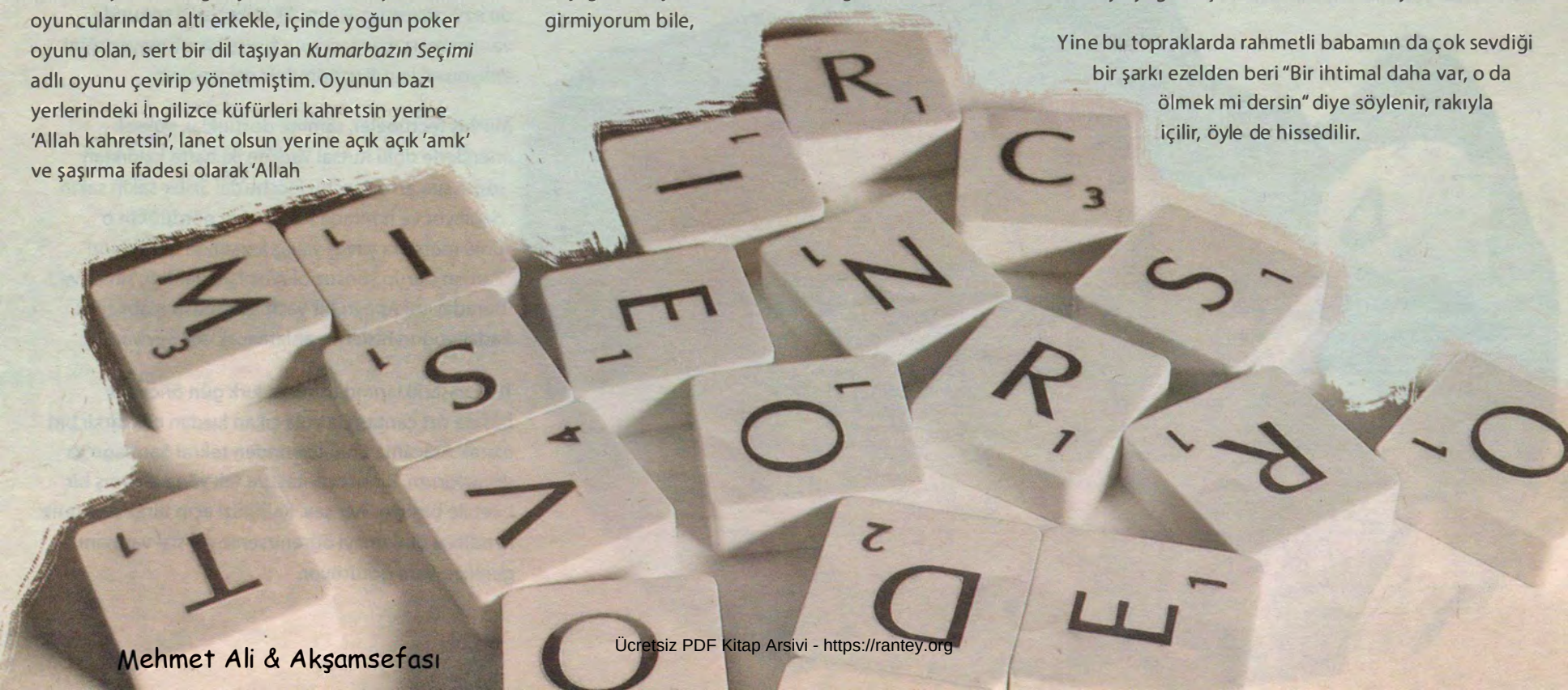
Tarihimiz konusundaki sol bağnazlığı başka bir yazıya bırakıp, kullandığımız ve yaşayan dil konusunda aydınlanmacı, sadeleştirme şovenizminin çeviri konusunda da abeslikler yarattığını söylemeden geçemeyeceğim. Sanırım 2006 yılıydı. Kenter Tiyatro'nun genç ve birbirinden yetenekli oyuncularından altı erkekle, içinde yoğun poker oyunu olan, sert bir dil taşıyan *Kumarbazın Seçimi* adlı oyunu çevirip yönetmiştim. Oyunun bazı yerlerindeki İngilizce küfürleri kahretsin yerine 'Allah kahretsin', lanet olsun yerine açık açık 'amk' ve şaşırma ifadesi olarak 'Allah Allah' gibi ifadeler kullanarak, İngilizce deyimleri de yine bizdeki kültürel çevirinin karşılığına, 'Hızlı giden atın boku seyrek düşer' gibi deyimlere çevirmiş ve oyunu yönetmiştim. Çeviri o yıl Tiyatro Tiyatro dergisinin 'en iyi çeviri' ödülüne aday gösterilmişti ama oyunun genç kadrosunu bir türlü ikna edememiştim. Yılların alışkanlığıyla küfürlerin yumuşatılması gerektiğini, yabancı olan bir oyunda 'Allah' kelimesinin geçmesinin anlamsız olduğunu, yerine Tanrı filan denmesini iddia ediyorlardı. Düşünebiliyor musunuz, siz yabancı bir dilden Türkçeye bir oyun çeviriyorsunuz ama bunu yaşayan, konuşulan değil üçüncü uydurma, yaşamayan bir dile çevrilmesini bekliyorsunuz. Provalar boyu epey zorlansak da, tartışsak da oyun benim çevirdiğim ve yönettiğim gibi oynandı ve Kenter Tiyatrosu gibi daha geleneksel bir tiyatro seyircisinde hayırlı bir şok dalgası yarattı. Ondan bir önceki oyunda zaten bu değişim çoktan başlamıştı. Onu da yine İngiltere'den beraber geldiğimiz Londra'daki Arcola Theatre'ın genel sanat yönetmeni, arkadaşım Mehmet Ergen çevirip yönetmişti. Aynı kafadaydık, üçüncü suni bir çeviri dili bize çok manasız geliyordu. Zamanla tiyatromuz da, oyuncularımız da bu tür bir yaşayan çeviri diline alıştı ve hatta çok da gerekli olmayan, fazlasıyla Inishmorelu Yüzbaşı abartılan 'inyerface' (yüzüne yüzüne) ekolünü bile şaşırtıcı bir şekilde bağrına bastı. Şimdi normalize olma aşamasında.

> *"Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin"*

Yabancı TV dizileri ve filmlerinin çevirisinin birkaç kuşağın Türkçesini nasıl heba ettiği konusuna girmiyorum bile, siz onu zaten hep yaşıyor ve duyuyorsunuz. 'Tüm zamanların en iyi filmi" gibi. Her 'tüm zamanların' ifadesini duyduğumda dilinizi eşek arısı soksun diyesim geliyor, doğrusu 'gelmiş geçmiş' en iyi filmidir çünkü. "An itibarıyla" diye Türkçe bir ifade yoktur, doğrusu "şu an"dır.

Ölümlerin ardından her 'ışıklar içinde uyu' ifadesini duyduğumda da bir kaşıntı basıyor beni. Bu topraklarda ölülerin ardında "Allah rahmet eylesin", "Nurlar içinde yatsın" ya da şu şu insan 'hakka yürüdü' ifadeleri kullanılır. Ateistseniz de ateistliğinize bir zarar gelmez korkmayın. Bu ülkede şaşırma ifadesi olarak hepimiz "Allah Allah!" ifadesini kullanırız "Tanrı Tanrı" demeyiz. Yine bu topraklarda "Hızlı atın boku seyrek düşer" gibi, şaheser bir şairin dediği gibi yeri geldiğinde "Göte göt denir", yeri geldiğinde 'a... na koyim' diye sunturlu küfür edilir. Horozlar 'kukkuriku' diye ötmez, 'üü üürühüü' diye öter. Korkmayın küfür, argo, mecazi kullanımlar, deyimler, nidalar yaşayan, organik dilimizin zenginliği, kültürümüzün bir parçasıdır, biz de onun. Bunun sağcısı solcusu olmaz. Nasıl ki İngilizce, Fransızca dilimize girmiş birçok kelimeyi afili afili kullanmakta beis görmediğiniz gibi yine dilimize yerleşmiş, yaşayan Arapça, Farsça kelimeleri de kullanmaktan çekinmeyin. 'Bilakis' gibi son derece narin kelimelerimize kıymayın. Kendinizi ayrıştırıp bir takım havalara sokmayın, ille de ne kadar aydınlanmış ve pozitivist birisi olduğunuzu yerli yersiz göstermeye çalışmayın. Rahat olun, kasmayın, manaya yoğunlaşın, kelimelerdeki tınıyı sevin.

Yine bu topraklarda rahmetli babamın da çok sevdiği bir şarkı ezelden beri "Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin" diye söylenir, rakıyla içilir, öyle de hissedilir.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELİF TANVERDİ
cizenbayan

YOL NEREYE GİDİYOR?

2013 yılı, Şili'de mimarlık yaparak yaşadığım sırada, şubat sonu mart başı, (mevsim Kuzey Yarım Küre'nin temmuz-ağustos ayları gibi) şehirde kimseler kalmamış, neredeyse herkes tatilde patronum çocuklarını da alıp Galapagos'a gitmiş, hazır buralardasın sen de seyahate çık diyor bana da. İki seçeneğim var: Güney'e, karlı dağları, mavi gölleri, yeşil ormanları geçerek kıtanın Antarktika'ya el veren, Şili'yle Arjantin'in buluştuğu en uç noktasına doğru gidebilirim ya da Kuzey'e, Şili'nin okyanus boyunca uzanan sörf kasabalarını, kurak çöllerini geçerek Peru ve Bolivya'ya varabilirim.

Mevsim her iki seçenek için de çok uygun. Ancak yola tek başıma çıkacağımdan herkes ikinci seçeneği, Kuzey rotasını tercih etmemi öğütlüyor. Daha doğa ağırlıklı bir rota olan Güney'e, buzullara doğru tek başına gitmek, kamp eşyalarını tek başına taşımak pek akıl kârı gözükmüyor çünkü. Oysa Kuzey'de konaklanacak hosteller, benim gibi yalnız seyahat eden sırt çantalı gezginler, yolumun üzerinde şehirler, Şili'de yıldızları izlemek için eşsiz bir gökyüzüne sahip dünyanın en kurak çölü Atacama, Bolivya'da dünyanın en büyük tuz göllerinden biri Salar De Uyuni, Peru'da ise dünyanın yedi harikasından biri, İnkaların mucizevi bir şekilde korunarak günümüze kadar gelen antik şehri Machu Picchu var.

Çölde vahalar, terk edilmiş hayalet şehirler, yerel lezzetler, yardım sever insanlar... Sayısız macera atlattığım, gözü acıtan güzellikte manzaralara şahit olduğum bitmek bilmeyen otobüs yolculuklarıyla Iquique, Arica,Tacna, Arequipa ve Cusco duraklarım üzerinden Machu Picchu öncesi son durağım olan Kutsal Vadi'ye varıyorum. O hep hayali kurulan hedefe yaklaştıkça heyecan da katlanarak artıyor. Kutsal Vadi'de arkadaşları olan, evlerinin odalarını gezginlere bir hostel gibi açan ve komün halinde Peru'da bir köyde yaşayan bir takım Türklerden haberdar oluyorum. Uzun zamandır yoldayım ya, biraz dinlenir, biraz Türkçe konuşur, hem çamaşırlarımı falan yıkarım düşüncesiyle bir iki günlüğüne misafirleri olayım diyorum. Yani o zaman öyle sanıyorum.

Sonradan anlıyorum ki çok başka bir şey için gelmişim ben buraya. İki gün diye geldiğim bu evde, gözlerinin içi parlayan, size gerçekten sarılan ve iyileştirici sevgi enerjisiyle içinizi ısıtan insanlarla tam iki hafta kalıyorum. Bir akşam şehir ışıkları olmadığı için yıldızlarla aydınlanan gökyüzü altında, evin yemyeşil vadiye bakan bahçesinde yaktığımız ateşin başında sohbet ederken duyuyorum ilk kez adını. "Machu Picchu bahane, senin kafandaki sorulara bakılırsa sen Ayahuasca için gelmişsin buraya," diyorlar.

İçindeki karanlıkla yüzleşmeden varılmıyor aydınlığa.

Ayahuasca, Amazon yerlilerinin İnka öncesi dönemlerden beri ruhu ve bedeni iyileştirici güçleri olan tamamen bitkisel kutsal bir iksirmiş. Normal şartlar altında doğum sırasında anne ve bebekte ve ölüm sırasında yüksek miktarda salgılanan halüsinojen **DMT** yani ruh molekülünün salgılanmasını sağlıyormuş. Doğru soruları sormasını bilene cevapları nasıl bulacağını gösteren kutsal bir ruh da denebilir.

Dualitenin karanlık, dişil, yin, gece, pasif ve içe dönük tarafını temsil eden enerjilere sahip Ayahuasca ayinleri gece karanlıkta mutlaka bir Şaman eşliğinde yapılıyor, öncesinde ise fiziksel bir arınma gerekiyormuş. Yeni deneyimlere açık ve meraklı karakterim ve sorularım sebebiyle karar vermem zor olmuyor. Şimdi ziyaretimi uzatmak için bir sebebim daha vardı. Hemen kararımı verip bir sonraki hafta yapılacak Ayahuasca seremonisine kadar vücudumu ve midemi temizleyecek diyeti yapmaya başlayarak kendimi kafa olarak ayine hazırlıyorum.

İlk deneyimim Pisac köyünde Diego adlı bir Şamanın evinin bahçesindeki kubbe şeklindeki tapınakta gerçekleşiyor. Kalabalık bir ayin. Yastıklarımız, battaniyelerimiz, kalın giysilerimiz, kusmak için kovalarımız, peçetelerimiz ile Şamanın etrafında bir daire oluşturuyoruz. Karanlık kubbeyi minik mumun ışıkları varla yok arası aydınlatıyor. Tüm gün bir şey yememişiz. Sırayla başlıyoruz iksiri içmeye. Yarım saat içinde aynı sırayla öğürmeler başlıyor. Herkes kendi içine dönmüş, ninni gibi müzikler eşliğinde yolculuğumuz başlıyor.

Herkesin tecrübesi farklı, herkesin soruları cevapları ayrı. Ama değiştirici, dönüştürücü bir tecrübe olduğu kesin bu seremonilerin. Ayinden önce Diego yaptığı konuşmada iksiri içtikten sonra toplumun, ailenin, dinlerin, ahlak kurallarının sizin hakkındaki fikirlerini de temsilen kusmamızı, tamamen kendi içimize dönmemizi ve kendi doğrularımızı bulmamızı öğütlüyor.

İçindeki karanlıkla yüzleşmeden varılmıyor aydınlığa. Aynı ferahlıklara daha sonra yoga pozlarıyla da daldığım derinlerin yüzeye çıkışlarında da kavuşuyorum. Uzun dik yokuşların sonunda varılan eşsiz manzaralar gibi. Ve hiç bitmeyeceğini anlıyorum kendi üzerimdeki çalışmamın…

Müthiş tecrübeler, samimi dostluklar, yüksek enerjilerle dolu Kutsal Vadi'de iki hafta kaldıktan sonra sıra artık Machu Picchu'da! Sisler sakin sakin dağılıyor ve haritada fotoğrafını gördüğüm o ünlü manzara yavaş yavaş karşımda netleşiyor! Zaman durup sonsuz oluyor. İşte geldim, şimdi ve buradayım! Apayrı bir yazının konusu olabilecek kadar yoğun hisler ve anlatılacak çok şey var…

Tüm yaşadıklarımdan sonra kırk gün önce tek başına sırt çantasıyla yola çıkan kızdan çok farklı biri olarak Atacama Çölü üzerinden tekrar Santiago'ya dönüyorum. Bir sırt çantası ve tek yöne alınmış bir bilet ile başlıyor her şey. Kalbinizi açıp biraz cesaretle kendinizi dinlemeyi öğrenirseniz yol sizi varmanız gereken yere götürüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALKIŞLARLA YAŞIYORUM

Sevgi dolu bir dünyam var dört yanımda tüm insanlar
dünya mutluluğa yarar dostluklarla yaşıyorum
şiirlerde romanlarda
gelmiş geçmiş zamanlarda
tamburlarda kemanlarda şarkılarla yaşıyorum
sevgilerden nakışlarla mutlu mutsuz bakışlarla
kalpten kalbe akışlarla alkışlarla yaşıyorum

Ben de sevdim bir zamanlar içimde bin hatıra var
herkes hayatını yaşar anılarla yaşıyorum
ne köşklerde ne sarayda
ne dünyada ne de aydа
benim yerim çok uzakta dualarla yaşıyorum
şarkılara duygu veren filelere göğüs geren
dertli gönüllere giren işte benim zeki Müren

Kimsesizlerin kimsesiziyim kimsesizim
yalnızların yalnızıyım yalnızım
dertlilerin dertlisiyim dertliyim
aşkların aşkıyım aşkım
ismin mesut göbek adın bahtiyar
yıllarca hep böyle bildiriz siz
mesut bahtiyardan şarkılar dinledik

Çizer: Pınar Ergün

ERCAN MEHMET ERDEM

KISA KISA

Behzat Ç.'den sonra fenomen olmaya aday _46 Yok Olan_ dizisinin senarist koltuğuna oturan Ercan Mehmet Erdem'le dizi üzerine kısa bir sohbet gerçekleştirdik.

Behzat Ç. fenomeninden sonra _46 Yok Olan_ da henüz üçüncü bölümde fenomen oldu diyebiliriz. _46 Yok Olan_ alışık olmadığımız bir kurguya ve sıra dışı karakterlere sahip. Bu fikir nasıl doğdu ve hikâyeyi nasıl hazırladınız?
Yazın Gümüşlük'teydim, Erdal abi aradı, bir dizi fikri olduğunu söyledi. Detaylı konuşmak üzere de Serdar Akar'la birlikte yanıma geldiler. Gümüşlük'te iki gün eve kapandık, tartıştık ve kaba hatlarıyla hikâyeyi çıkardık. Sonrasında hikâyeyi geliştirdim, karakterleri kurdum ve senaryoyu yazmaya başladım.

Erdal Beşikçioğlu ve Serdar Akar ikilisinin senaryo tarafında da siz varsınız. Bu ikiliyle çalışmak sizi senaryo yazarken daha özgür kılıyor ya da güçlendiriyor mu?
Kesinlikle daha özgür kılıyor. Serdar Akar özgün fikirlere çok açık bir yönetmen. Tanıdığım en yaratıcı insanlardan birisi ve risk almayı çok seviyor. Erdal abi de bu tür hikâyelerin peşinde koşan bir oyuncu, her zaman sınırları zorlayan birisi. Bizi bir araya getiren şey de risk almayı seven adamlar olmamız ve yeni bir şeyler denemek istememiz. Bir de muhabbet etmeyi seviyoruz.

Behzat Ç. güncele çok fazla atıf yapan bir işti. _46 Yok Olan_'da da böyle bir durumla karşılaşacak mıyız?
46 Yok Olan'da güncele _Behzat_ Ç.'deki gibi atıflar yapmayı düşünmüyorum. İkisinin ele aldığı konular ve işleme biçimleri birbirinden çok farklı.

Her iki dizide de polisiye birer hikâyeyle karşı karşıyayız. Bir polisiye senaryo yazarı olarak mı devam edeceksiniz yoksa farklı konularda da çalışmalarınız var mı?
Bu tür bir sınıflandırma yapmak pek doğru gelmiyor bana. 46 Yok Olan'ın insanı anlamaya, tanımaya ve keşfetmeye yönelik bir iş olduğunu düşünüyorum. Polisiye bir yanı olması işin heyecan dozunu biraz da olsa yükseltmeye yarıyor, o kadar.

Dizileri yazarken televizyon izleyicisinin beklentilerini ne kadar önemsiyorsunuz?
Kendim izlerken keyif alacağım bir senaryo yazmaya çalışıyorum. Bunu başardığım ölçüde izleyicilerin de beklentisini karşılayabilirim gibi geliyor. Başka bir kriterim olmadı bugüne kadar.

Edebiyattan ve sinemadan en çok beğendiğiniz beş yapıtı öğrenebilir miyiz?

Edebiyat
Dostoyevski- Karamazov Kardeşler
Kafka- Dönüşüm
Shakespeare- Hamlet
Cervantes- Don Quijote
John Fowles- Büyücü

Sinema
Coen Kardeşler- Barton Fink
Quentin Tarantino- Pulp Fiction
Martin Scorsese- Raging Bull
Sidney Lumet- 12 Angry Man
Paolo Sorrentino- La Grande Bellezza

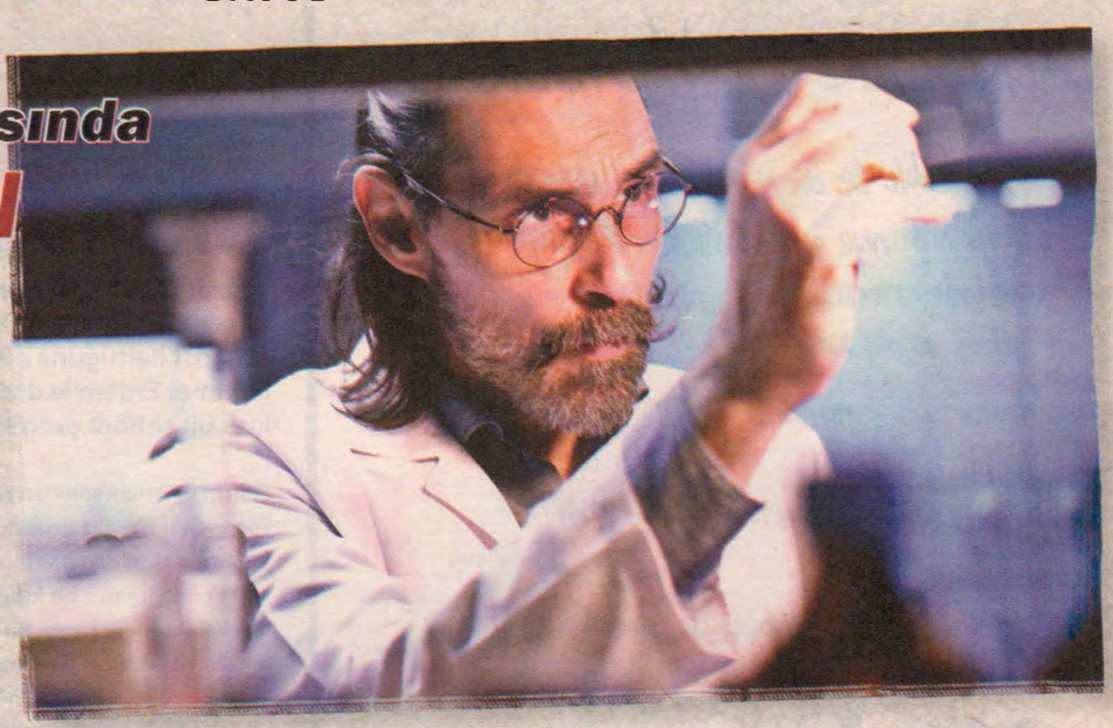

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BAVUL SOKAK

Bilim ve cinayet arasında

46 YOK OLAN

Ruhunuzun derinine indiğinizde göreceğiniz kişi, hayatınızı ele geçirse ne olur diye hiç düşündünüz mü? Kardeşinizin gözünü açabilmesi ve babanızın intikamını alabilmek için sınırları ne kadar zorlayabilirsiniz? *46 Yok Olan*, sıra dışı karakterleri ve alışılmadık hikâyesiyle televizyonlara hızlı bir giriş yaptı. En son *Bir Ankara Polisiyesi: Behzat Ç.* isimli diziyle hayatımıza gelip yerleşen yönetmen Serdar Akar ve oyuncu Erdal Beşikçioğlu'nu *46* setinde ziyaret edip yeni diziyi, oyunculuğu ve yaşamı sorduk.

Öncelikle İstanbul'a hoş geldiniz ama şehrin biraz fazla dışını seçmişsiniz. Sete gidip gelmek biraz zor olmuyor mu?

Serdar Akar: Şehir içinde yer değiştirmek çok zor iş. Burada (Çekmeköy'ün dışı) öyle bir sorun yok. Gün içinde buradan nereye gidersen git iki saat sürüyor.

Erdal Beşikçioğlu: Zaten gelince gitmiyoruz, gidince gelmiyoruz. Ayrıca burası Ankara'ya da yakın.

S.A: Erdal her bölümün çekimi bittiğinde doğrudan Ankara'ya gidiyor zaten. Bir de Gebze'de set var, oradan daha da kolay gidiyor.

E.B: Beni kandırdılar. İstanbul'da çekeceğiz deyip buraya getirdiler ama daha iyi oldu. Gebze'den Ankara'ya gitmek, Taksim'e gitmekten daha kolay. Gebze'den yola çıktığımda iki saatte Ankara'da oluyorum. Araba kullanmaya bayılıyorum zaten. Çocukken de herkes bisikletin kıçını attıra attıra gezmez mi ya? Bu da öyle bir keyif işte.

S.A: Nazar değmesin, Erdal süper araba kullanır. Dizideki sahnelerde de belli oluyordur. Sahneleri çektiğimiz arabalarla da daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştır.

Dizinin bir saat olması oyunculuğu ya da yapımı etkiliyor mu?

E.B: Eskiden dizilerde kilo veriyorduk, bir saat yapınca kilo almaya başladım (gülüyor). Böyle olunca o kadar da yorucu olmuyor, keyifle yapıyorsun işini.

S.A: Bu saat meselesi aslında tamamen maliyetle alakalı. Televizyon kanallarının işine gelirse sistemi ona göre kuruyor. 60 dakika seyirci için daha hoş bir durum elbette ama yine de "Çabuk bitti, biraz daha olsaydı" diyen çok insan var.

E.B: Ayrıca bir saat olunca, seyirci de tek bir işe bağımlı kalmamış oluyor. 60 dakikalık sistemde saat 8'den sonra seyredebileceği üç program var demektir. Oyunculuk tarafında da biz daha dinlenmiş oluyoruz. Göz altlarımız çökmüyor, bayat hamsi gibi bakmıyoruz.

S.A: Çekim tekniği açısından da kuşkusuz çok daha verimli. ABD'de sit-com'lar 20 dakika, diğer diziler ortalama 40 dakika oluyor genelde. 60 dakikadan on üç bölüm yapıyorlar. Pilot bölüm ve ilk bölümler genelde daha uzun oluyor.

E.B: Tabii on üç bölümü birden çektikleri için Avrupa'da kimse forumları okuyarak senaryolarını şekillendirmiyor.

S.A: E tabii, baştan çekiyorlar çünkü.

Bir dizi neden üçüncü bölümde yayından kalkar?

S.A: Ben de anlamıyorum. Kanal reytinge bakıyor, sonra da yapıma söylüyor. Ama tabii ilk üç bölümde bir dizinin tutup tutmayacağını anlamak çok zor.

E.B: Türkiye'de işlerin çoğu zaten ölü doğduğu için hayata döndürmek pek mümkün olmuyor. Çünkü önceki örneklere göre işler yapılıyor. Tutan bir işe bakıp "biz de öyle bir iş yapalım" zihniyeti hâkim. Ben hep belirttim bunu. Oynanan karakterlerin birçoğu aslında aynı, sadece oynayanlar değişiyor. Türk televizyon dizilerinde böyle bir kafa oluşmaya başladı.

> *Bence yaşamın amacı bir tarafıyla da muhalif olmak. Aksi halde üretemezsin. Ben yerde yemek yemeyeceğim diyorsan, masayı keşfetmek zorundasın.*

46 Yok Olan bizim hiç alışmadığımız bir senaryo.

E.B: Usta hep "Sinemacı adam hikâyeci adamdır, hikâye anlatmayı bilen adamdır" der. O yüzden o noktadan hareket ederek bir hikâye anlatmaya çalışıyoruz. "İzleyici anlamaz, alışmadığı şeyi istemez" gibi bir ezbere de katılmıyorum bu arada. Ben Diyarbakır Devlet Tiyatrosu'nda beş yıl geçirdim. *12. Gece*, *Macbeth* koyduk. Her biri iki sene oynadı. Bize deli olup olmadığımızı sormuşlardı ama insanlar gelip seyrettiler. Yemeği yapıp insanların önüne koymadan beğenip beğenmeyeceklerini bilemezsiniz.

S.A: Her işin kendi alıcısı var. Bizde hiç herkesin kabul ettiği bir iş olmadı. Türkiye'de en baba filmin yedi milyon gişesi olduğunu düşünelim. Türkiye'de on milyonlarca sinema izleyicisi olması lazım. Daha öyle herkesin beğendiği bir işten bahsedemeyiz. Sen işini yaparsın, baştan iyi programlarsın, o şekilde çalışırsın. En nihayetinde bunlar pazar işleri ve alıcıları belli. Beğeni kitleni az çok kestirip bir hedef kitle oluşturursun, sonra da yapıma geçersin.

Serdar Akar ve Erdal Beşikçioğlu olarak hep beklenmeyen işler yapmak için bir gayretiniz var mı?

S.A: Öyle bir şey olmaz. Sonuçta iş bu. Önemli olan o işi hakkıyla yapmak. Bir şey denemek için sistemi bozarsan başarılı olamazsın.

E.B: Bu işi beğenen kadar beğenmeyen de var. Önemli olan bu çatışma. Çünkü beğenen-beğenmeyen çatışması sürekli bir arayış yaratıyor. Biz de o arayışın peşinden koşuyoruz. Çok iyi iş yapıyoruz dediğinizde olay orada biter zaten. Sonra ne yapacaksın?

Sizin şimdiye kadar oynadığınız tüm rollerde kurallarla sorunları olan bir taraf vardı. Ancak ilk kez çok zengin bir karakteri oynuyorsunuz.

E.B: Çok zengin demeyelim, bilim insanı diyelim. Serdar Abi daha iyi bilir ama ben bilim insanlarının Türk sinemasında işlendiğini hatırlamıyorum. Kurallara riayet konusuna gelince de bu çok doğal değil mi? Bence yaşamın amacı bir tarafıyla da muhalif olmak. Aksi halde üretemezsin. Ben yerde yemek yemeyeceğim diyorsan, masayı keşfetmek zorundasın. Muhalif olmak zorundasın. Ötekisi ne öyle ya? Sabah çıkarırlar otlarsın, akşam da toplarlar ahırına girersin.

Tiyatro ve dizi oyunculuğunun farkı var mı?

E.B: O biraz yönetmenle ilgili bir durum. Nasıl çekeceğiyle, nasıl göstereceğiyle ilgili. Tabii ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyatro ve dizi oyunculuğunun küçük nüansları var. Ama ben sahnede her daim oyunculuğun provasının yapıldığına inanıyorum. Sürekli prova yaptığınızda vücudunuz, diyaframınız, sesiniz dinç kalır. Bunu yapmak zorundasınız. Bir insan "Ben dizi oyuncusuyum" diyorsa, aşağı yukarı aynı şeyleri oynamaya mecburdur.

Ben tiyatro ve dizi oyunculuğunu ayırmıyorum çünkü bunu bir bütün olarak görüyorum. Çocuğa "Oynamayı mı daha çok seviyorsun, yoksa oynamayı mı?" diye sorarsanız "oynamayı" der. Ben oynamaktan zevk alıyorum. Serdar abi de ben de sosyalleşmeyi çalışarak sağlayan adamlarız. Bu dünyaya üretmek için geldiğimize inanıyorum. Arkada iz bırakmak, bir tarih bırakmak için geldik. Yoksa yaşamanın ne anlamı var?

***Bir Delinin Hatıra Defteri* turneye çıkacak mı? Oyun Türkiye izlenme rekoru kırar mı sizce?**
E.B: 15 Haziran'dan sonra bir Anadolu turnemiz var. Rekor meselesinde de Cem Yılmaz'ı geçemem ben ya (gülüyor). Serdar Abi diyor ki "Bu oyunu iki yüz kişi, iki yüz kişi her seferinde oynayacağına git statta oyna, yirmi bin kişi izlesin işte."
S.A: Beş altı şehir gezecekler ya Anadolu turnesinde, ben söyleyeyim, devamı gelecek onun. O kadar şehirle kalamaz oyun.
E.B: Diyarbakır'a tekrar gitmek istiyorum oyunla. Mesleğe başladığım yerde nelerin değiştiğini çok merak ediyorum. Diyarbakır benim olgunlaştığım yerdi.

Diyarbakır ve İzmir seyircisi arasında fark var mı?
E.B: Bir oyunu iyi yaptığınız zaman herkes sahneye merakla bakıyor. Bizden önceki kuşaklar çok emek verdiği için biz gittiğimizde Diyarbakır'da hazır bir tiyatro izleyicisi vardı.
S.A: Ama en iyi tiyatro seyircisi Ankara seyircisi derler. Dergide de Ankara okuru daha iyidir herhalde.
E.B: Aynen öyle. İstanbul'da seyirci oyuncuya bakıyor. Ankara seyircisi ise hangi oyunu seyredeceğine bakıyor. Ankara seyircisi kimin oynadığıyla pek ilgilenmiyor, oyunun kendisini önemsiyor. Mesela geçen sezon Ankara'da Sartre oynadık, sonra da İstanbul'a getirdik oyunu. İki şehirde aldığımız tepki arasında uçurum vardı. Ben de kişisel olarak zaten bütün yatırımımı Ankara'ya yaptım. Serdar Abi bazen "İstanbul'dan ev al" falan diyor ama Ankara'yı seviyorum ben.

***Behzat Ç.* İstanbul'a Ankara jargonunu getirdi. İlginç değil mi?**
E.B: Ankara zaten her daim İstanbul'u beslemiştir. Müzikte de, oyunculukta da hep bu böyle olmuştur.
S.A: Tıpta bile böyle olabilir. Her alanda Ankara'nın İstanbul'u beslemiş olmasının bir sürü sebebi vardır herhalde. Sosyologlara sormak lazım.

***46*'daki Şaman sahnesi çok konuşuldu. O sahnenin nasıl bir anlamı var?**
E.B: Şamanlar kendi ayinlerinde, ruh dünyalarına açılan kapıyı bitkilerden elde ettikleri bu içecekle açıyorlar. Onların bir ritüeli bu. Biz de bu ritüel üzerinden bizi biz yapan ruhu ortaya çıkarmaya çalıştık. Aslında ruhunu kaybetmiş bir topluma Şamanizmi hatırlattık.

Sizin Şamanlığa merakınız var mı?
E.B: Şamanlığa merakım olmaz olur mu? Diyonisos'tan bugüne kadar tüm ritüellere merakım var. Şaman ritüelinin turizmi vs. de yapılıyor ama gerçek bir Şaman bulursak, daha doğrusu o beni bulursa içmek o sıvıyı da denemek isterim elbette. Kendi kendine "Ben oldum" diyemiyorsun. Şamanların seni onaylaması lazım. Bu bir yolculuk, ben de her yolculuğa açığım.

> *Bu dünyaya üretmek için geldiğimize inanıyorum. Arkada iz bırakmak, bir tarih bırakmak için geldik.*

Son zamanlarda neler okuyorsunuz?
E.B: Şu dönem düz metinler okuyamıyorum. Bir dahaki sezonun repertuarını hazırlayabilmek için onlarca oyun okuyorum. Bir taraftan dizinin senaryosu üzerine Serdar Abi ile birlikte etüt çalışması yapıyoruz. Pek öyle keyif yapmak için bir şeyler okuyamıyorum. Böyle bir şey ancak Temmuz-Ağustos aylarında mümkün.
Çok başarılı yazılmış işlerle karşılaşıyorum bu arada. Sanat-sansür olgusunu eleştiren bir oyun var. Onu da Ankara'da yeterince oynayamamıştık ama yeniden sahnelemek istiyorum.

Bir dizi ya da sinema filmi yönetmeyi planlıyor musunuz?
E.B: Sinema yönetmek daha teknik bir iş. Ben de bu setlerde öğreniyorum işte. Elbette ki böyle bir niyetim var çünkü herkes gibi benim de anlatmak istediğim bir hikâyem var.

Bir süper kahraman olsanız, hangi özelliğe sahip olmak isterdiniz?
E.B: Görülmeyeni görmek, duyulmayanı duymak isterdim. MİT'in başında olduğunu düşünsene ya, fıstık gibi değil mi?

Son zamanda sizi en çok ne heyecanlandırdı?
E.B: *46* beni çok heyecanlandırdı. Tiyatro turnesi ve planladığımız bir sinema filmi için de oldukça heyecanlanıyorum.

İzleyici *Behzat Ç.*'de sizi Nejat İşler ile birlikte aynı projede görünce çok heyecanlanmıştı. Bir kez daha birlikte oynamak ister misiniz?
E.B: Nejat'la oynamaktan acayip keyif almıştım. İyi oyuncuyla top oynamak şahane bir şey. Fikret'le de oynamak aynı şekilde. Aslında hepimiz tuhaf, çalışması zor adamlarız ama uygun saha bulunduğunda kendimizi çatlatırcasına top oynarız. Bundan da büyük zevk alırız.

Oyunculukta girdiğiniz kimlikler, kişisel yaşamınızı etkiliyor mu?
E.B: Yedi yıldır *Bir Delinin Hatıra Defteri*'ni oynuyorum ama henüz delirmediğimi düşünüyorum. Daha doğrusu rutinimde yaşamaya devam ediyorum. Delilik göreceli bir kavram. Sistemin belirlediği bir ölçüden bahsediyoruz sonuçta. Ben bilmiyorum, belki de sistem bana karşıdır. Bence insan görece bir kavramdır.

Sizce sanatın yolculuğu nasıl gidiyor Türkiye'de?
E.B: Bu yolculuk insanlara neyi sunduğunuzla ilgilidir. Bizim Diyarbakır'da oynadığımız dönemde, izleyici gençlerden birçoğu konservatuara gitmeyi hedeflemeye başlamıştı. Şahane bir izleyicimiz vardı. Biz gittikten sonra tuhaf bulvar komedileri oynamaya başladılar seyirci çekmek için.

Siz insanlara neyi empoze ederseniz, bir süre sonra beyin ona dönüşür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAYDAR ERGÜLEN

NECATİGİL'İN BAVULU

Necatigil'in bavulunda evvela gurbet var. Gurbet bir mektup olup evvela selam eder ya, gurbet burcunun şairi de şiirden önce başka şairlere selam eder. Sonra hasret var, gurbetin peşinden de hasret gelir zira, gelir ve artık gurbet baştan başa hasret kesilir, şairin selamını almaya, hasretini anlamaya başlarlar. Derken bavul iyice dolar. Fakat ne tuhaf, doldukça ağırlaşacağına hafifler, az ama öz, neredeyse bir mücevher değerinde sözlerle, dizelerle, şiirlerle şairin elinde yolculuğa çıkar. Bu her anlamda şairin son yolculuğudur, hikmete ermiştir, gideceği başka yer yoktur, buraya gelmek için de hayli yıl ve yol geçmiştir, ömrünün de son demleridir.

Hilmi Yavuz hocası Necatigil için 'odası dünyadan büyük' demişti, peki bavulu? Şu üstlerine şehir adları, logoları yapıştırılan klasik turist bavullarını hatırladım bir an. Necatigil'in bavulunun üstüne de Beşiktaş sokakları, Samatya'dan Kumkapı'ya küçük meyhaneler, sevgili eşi Huriye Hanım ve kızları Selma ile Ayşe'nin adları, büyük Fatih yangınında yanan çocukluk evi, kır şarkısı, Barbaros Meydanı işlenmiştir. Bavulu sanki onun evidir, odasıdır, anıları, yolculuklarıdır, ailesi, dostları, arkadaşlarıdır, semti, mahallesi, sokaklarıdır, ama en çok da 'Divan'ıdır, Necatigil'in kendi yazdığı şiirlerden oluşan 'kişisel antolojisi'dir.

Mülk insana yüktür diye düşünmüş olmalıki, mülksüz, yüksüz yaşayan bir şair oldu Necatigil. Belki bu yüzden sözü bile mülk edinmedi, "söz mülkünün sultanı" olmak istemedi, geçiciliğini, ödünç olduğunu bildi her şeyin, bunu bilince odasının perdeleri kımıldadı, tülleri uçuştu, sözcükleri havalandı, ve varsa fazlalıklarını da attı. Adı bile uzun uzadıya söylenmez, ya Behçet hocadır ya Necatigil. Yeterlidir.

Şiirin bir terbiye olduğunu da öğretti. Öğretmen ya, şiir eğitimi ya da şiir terbiyesi öğretmeni. Aile terbiyesi de verdi şiire ev terbiyesi de, ama en çok sokak terbiyesi. Çünkü bu sonuncusu hepsinden daha kıymetlidir, gereklidir, çarşıdan pazara, eşyadan erzağa, yaşlılardan çocuklara, şiirden eve, evden sokağa şiirle çıkanların terbiyesini şiire taşıdı. Evlerin halini, halsizliğini, insan hali olarak düşündüğüne ne şüphe? Ev hali, insan hali, dünya hali. Hem reddediş hem kabulleniş. 'Hal' şairi oldu, halden anlayan, hali yazan.

Hep "arada" oldu, hatta iki arada bir derede. Sokakla ev arasında, odayla dünya arasında, doğu ile batı arasında, geceyle gündüz arasında, eskiyle yeni arasında. Toplumla birey arasında bir "ortayurttaş" olarak yaşadı ve yazdı.

İnsanlara tezgahlara kağıtlara kolaydı/Biz bu kadar eğilmezdik çocuklar olmasaydı. *Behçet Necatigil*

"Ortayurttaş" ama 'uç'ta bir şair. Şiiri denedi, yazdığıyla yetinmedi, öncülük yaptı ve şairlerin bohemi yaşadığı zamanlarda o 'marjinal' oldu. Aile babası, eşine bağlı, kızlarına düşkün bir şairin bunca uç deneyimler yaşaması, ve dünyadan büyük odasının şiirin tüm rüzgarlarına açık olması pek kolay rastlanacak bir şey değildir. Bunca münzevi bir yaşamdan böyle büyük ve dünya kavrayışını da sürekli yenileyen, hem geçici hem kalıcı, hem de bunca taze ve geçerli bir şiirin çıkması da bir tür mucizedir.

"Sen ne güzel bahanesin: Senin yüzünden, ben..." diyen de odur. Ona göre tekil şahıs zamirleri 'sen, ben, o' diye düzenlenmelidir: "Başta sen gelir, çünkü ben diye bir şey yok sen olmadıkça... Tek başına ben, istediğince değerli saysın kendini, hava!" der bir de. Tehlikeli bir 'empatizan'dır. Tabii aynı zamanda da sempatizan. Devrimci saymaz kendini ama onun kadar hümanisti de görülmemiştir, hatta değme devrimci şair bile insanlara, evlere, yoksullara, çocuklara bunca eğilmemiştir. Şiir-i hakiki diye bir şey varsa biraz da Necatigil gibi şairlerin sayesindedir. "İnsanlara tezgahlara kağıtlara kolaydı/ Biz bu kadar eğilmezdik çocuklar olmasaydı." "Kır Şarkısı"ndan "Pan"a, oradan "Panik"e, 'artık ıssız kırları bırakan Pan' şehirlerde. Çok sevdiği Gülten Akın'la mektuplaşır gibi yazmış sanki, bir inceliği bile paylaşacak kadar yakın iki şair, dünyanın geleceğine duydukları kaygıyı da paylaşmışlar. Gülten Akın'da "Mavi Kuş" olmuş adı bu tedirginin, Necatigil'de "Pan". Ve sormuş: "Renklerde, emeklerde, ırklarda.../Yahudiler, işçiler, zenciler...Pan!/Şu dünyada insanca yaşamak da yoksa/Ne kalıyor geriye yüzyıllardan"

Geleneği sürdürmüş, yolu sürmüştür. Bir yandan Divan şiirini yorumlayarak bu şiirin en incelikli biçimleriyle şiirini yazmış, bir yandan da "Dünya! Yu ellerini yalnızlık sularında" diyerek hem yaşama hem yazma bakımından 'abdal' geleneğinin en sadık taliplerinden, sürdürücülerinden olmuştur. Odasından dünyaya meğer ne çok Necatigil'miş! Okundukça çoğalan, zamanı geldikçe daha çok okunan, daha çok gereksinim duyulan alçakgönüllü büyük şair. Herkes hayatında kaç kez söyler, kim bilir daha da kaç kez söyleyecektir, "Çünkü asıl şiirler bekler bazı yaşları" diyecektir, deriz. "Necatigil yok şimdi/Belki bir gün olmuştur" deyişine 100. doğum gününde bahtiyarlıkla yanıt veririz: "Necatigil çok şimdi!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

UMUT YİĞİT

ÇÖPLERDEN SEMT ANALİZİ: BEBEK

Her insanın hayallerini süsleyen belli başlı yerler vardır. İnsanlar sahip olamasalar da bu hayalleri üstlerine giyerler. Bu hayatı yaşamayanlar için magazin programları o hayal dünyasına giriş biletidir. Magazin programları gösterişli fakat işlevsiz hayallerin pazarlamacısıdır. Çark böyle işlerken nedenini bilmediğimiz bir şekilde hayallerimizi yaşayacak mekânlara âşık olma ihtiyacı hissederiz. İstanbul'un Bebek semti de işte bunlardan biri. Bir zamanların küçük balıkçı kasabası, şimdilerin "piyasa" semti.

Magazin programları gösterişli fakat işlevsiz hayallerin pazarlamacısıdır.

Semti aradan geçen zamanda azınlık halkların yaşadığı çok uluslu bir yer olma vasfını kaybetmiş, ruhunu artık yerlisi olmayan hayatlara teslim etmiş haldeyken bulduk. "Dolup taşan mekân" deyimi Bebek'te deyim olmaktan çıkmış haldeydi. Kapasitesi yetmediğinden, bazı eğlence mekânlarında kaldırım dibine kadar uzanan birçoğu gri eşofmanlı olan insanlar, gördüğüm ama anlam veremediğim kadarıyla çok eğleniyorlardı. Mekânların karşı tarafına geçince eğlencenin sebebini anlar gibi olmuştum. Çünkü magazin muhabirleri tarafından gözleniyorlardı. Semtin eğlenceli halinin yarattığı istihdamın önemli bir yüzdesi vale hizmetinden geliyor olmalı. Boş otobüs duraklarında belediye otobüsleri durmaya gerek görmüyor, valeler de bu boşluğu duraklarda kaşar ekmek tüketerek dolduruyorlardı.

Çay kaçak, meyve egzotik

Semtte kullanılan yeşil plastik çöp kovaları samimi bir tercihti. Her çöpün istikrarlı bir şekilde ayrıştırıldığını görmek güzeldi. Bebekliler evsel atıklarına plastik, kâğıt ve metal gibi atıkları karıştırmıyor. Gıda tercihlerinde ortalama gelir seviyesinin çok üstünde bir tavırları yok. Onlar da ucuzluk marketlerini tercih ediyor. Organik ambalajlı ürünlere rağbet fazla. Organik süt ve yumurta ilacına Bebek halkı light ürün tüketiminde alışılmışın dışında, ithal ürünler tüketiyor. Ana öğünlerin evde tüketildiği zamanlar keyifli olsa gerek. Semtte mevsiminde sebzelerden muhtelif salata türleri tüketiliyor. Havuçlar soyuluyor, şeker domatesler sızma zeytinyağı ile harmanlanıyor. Birçoğunun kendine ait bahçesi olan müstakil evlerde akşam yemekleri bahar sezonunu bahçe keyfi ile karşılıyor.

Bahçeleri gözlerken fark ettiğim semaverlerde demlenen çayın kaçak "Seylan" çayı olduğunu çöpleri incelerken öğrendim. Bu zamanda böylesine keyfine düşkün bir yapıya rastlamak için gerçekten kıyı şeridini gezmek gerekiyor. Alkollü içecek olarak bahçe konseptine uygun şekilde rakı tercih edilen Küçükbebek'te "yüzde yüz" meyve suları da popüler. Semtin gürültülü piyasasının bulunduğu bölümde ise soğuk kahve, soğuk çay ve light kola tüketimi hâd safhada. Bu bölgede daha genç nüfusun oturduğu evlerin pencerelerinden sızan ışıklardan ve müzik sesinden belli oluyor. Semt sakinlerinin meyve tercihleri ise şaşırtmıyor. İthal muz, greyfurt ve ananas buzdolaplarında kendine yer buluyor. Aynı semtin içindeki iki bölge farklı içecekler tüketse de aynı meyveleri tercih ediyor. Ananasın egzotik duruşu her yaştan insanı cezbediyor. Kahvaltı için evde efor sarf etmeyen Bebek halkının aperatif sayılabilecek ürünlere yöneldiğini söyleyebilirim. Dilimlenmiş kaşar, fırınlanmış sarımsaklı ekmekler, çok tahıllı tost ekmekleri revaçta.

Bahara ilk adım spor ayakkabıyla

Semtin eskileri alışkanlıklarını koruyor. Basılı gazete okuma kültürü yaşatılıyor. Özellikle eki bol olan Hürriyet ve Sözcü gazeteleri okunuyor. Sanırım Bebek halkının bütçesinin büyük bölümü giyim kuşam için harcanıyor. "Burada çamaşırhane veya kuru temizleme işine girsek iyi olur," diyor ekibimizin güzide halaybaşısı Efe Subaşı. Plastik kıyafet askılarının üzerinde "Laundry" yazılarını görünce hak verdim Efe'ye. Piyasa fiyatı 240 lira civarındaki New Balance marka ayakkabıların kutuları bu yazın trendlerine göz kırpıyor. Gaskonyalı Toma'nın bir zamanlar sahne aldığı semt gazinoları yerini bistrolara bırakınca kösele ayakkabılara rastlamak zaten mümkün değildi. Nostalji fikrinden hoşlanmadığımdan eminim fakat Otoparkçı Eyüp abi ile konuşunca bu konuda istisna sayılabilecek hassasiyetimi fark ettim. Eyüp abi eskilerin Bebek atmosferinden bahsederken Efe ile bir süre duygulandık. Yaşamadığım görmediğim halde kent romantizmine teslim olup "nerede o eski Bebek" dedim kendi kendime.

Bebek yaşlanmaktan kaçınıyor

Bebek'te yaşıyorsanız tercih edeceğiniz kozmetik ürünler için iki kıstasınız olurdu. Ya organik üretimi "tescilli" ya da yaşlanma karşıtlığı kanıtlanmış ürünleri kullanıyor olmalıydınız. Daha çok pastel tonlarda makyaj malzemeleri kullanılan semtte Fransız kozmetik firmalarının egemenliğinden söz edilebilir. Cildinin bakımına önem veren semtin sakinleri semte uğrayan eğlenceli misafirlerinden öte daha hafif makyajı tercih ediyor. Elime ilaç tüketimine dair çok fazla kanıt geçmese de ağrı kesici ve göz temizleyici damla kullanımının semtte yaygın olduğu söylenebilir.

Çöpler üzerinden Bebek analizi yapınca zihinlerimize sunulduğu gibi bir semt olmadığını gördüm. Hoşlanırsınız ya da hoşlanmazsınız Bebek'te eğlence piyasası gazinolardan bistrolara dönüşmüş durumda ama semtin sakinlerinin bu durumdan hoşnut olmadığı çok net görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İSMAİL SAYMAZ

DÜĞÜM

O sabah tüm köyün gözü Yetim Celal'in evinin üzerindeydi. Geceden beri bekledikleri gerdek çarşafı öğle ezanı okunduğu halde cama asılmamıştı. Tedirginlik, bir uğultu halinde kapı kapı dolaşırken, tekmil köylünün aklını aynı soru kurcalıyordu: "Sümme haşa, bir namussuzluk mu olmuştu?"

Celal'in anası Gülçiçek seğirterek eve girdiğinde, gelini Sona'yı tandır başında ağlarken, oğlunu odada öfkeyle dolaşırken buldu. Aşhaneden sızan gün ışığı bir külçe gibi, gelinin yazmadan sıyrılmış kömür karası saçlarına dökülüyordu. Gülçiçek, gelininin karşısında çömelip "De bene, ne oldi kızım?" diye sordu. Sona hıçkırıklar içinde "Bilmirem ana," dedi, "Ben de bilmirem." Gülçiçek kalktı, romatizmalı ayaklarını sürükleyerek, Celal'in bulunduğu odaya girdi. Celal tütün sarısı dişleri arasından, sanki bir sırrı fısıldar gibi ve ağır bir utanç içinde, "Olmir ana, yapamiram," dedi.

Gülçiçek güngörmüş kadındı. Biliyordu ki bunun çaresini ancak Norgahlı Hoca bulurdu. Çabucak ahıra inip atı hazırladı. Pencere gerisinden başını uzatan köylüler, ata binmiş Gülçiçek ve atın yularını tutan Celal'in, kederli ve suskun bir halde, Norgah kazasına doğru yola çıktığını gördü.

Ana oğul ikindi ezanı okunurken Norgah'a vardılar. Koyun postu seccadesinde namazını kılan Norgahlı Hoca, içi kaynar su dolu bir paslı tasla geldi. Şimdi, tüten buharın bir yanında tarih öncesi çağlardan beri köylüye muska yapan Norgahlı Hoca, diğer yanında ise başları eğik halde çare bekleyen ana oğul oturuyordu. Norgahlı Hoca, Gülçiçek'in bile işitmediği dualar okuyup ardı ardına suya üfledi. Dua bittikten sonra başını kaldırıp, "Celal oğlum," dedi, "Senin basiretini bağlamişlar."

- Bağlamişlar?

- Sen gerdeğe girmeden evvel, komşunun biri ya bir asma kilidi kilitlemiş, yahut bir ipe düğüm atmış.

Celal'in basiretini bağlayacak denli kendisine diş bileyen bir hasmı yoktu ve hiç olmamıştı. Ocağını kurutmak isteyen bu hasmın kim olabileceğini düşünmekle meşgulken; Norgahlı Hoca, ucunu yaladığı kırık bir kurşun kalemle üzerine dualar karaladığı kâğıdı kaynar suya sokup sokup çıkarıyordu. En son, hamura dönmüş kâğıdı sıkıp suyunu aynı tasa akıttı. Tası Celal'e uzatıp "Bismillah de, iç. Allah'ın izniyle bağ çözülür. Şayet bu gece bağ çözülmezse kilidi bulup açman, ipi bulup düğümü çözmen şarttır," dedi. Celal, düğümü çözmek için hayat iksirini bulmuş gibi, bir damlasını bile israf etmeden içti.

Dönüşte, yatsı ezanıyla birlikte girdikleri köyde, henüz gazyağları söndürülmemiş, uykuya dalınmamıştı. Celal umutla adım attığı evde, Sona'yı yer yatağında kendisini beklerken buldu. Abdest alıp yatağa girdiğinde, aynı basiretsizlikle sarsıldı. Celal ve Sona her ne yaptılarsa, kilit açılmadı, düğüm çözülmedi. Celal'in penceresinden ikinci günün sabahında da çarşaf salınmadı.

İkinci günü evleri ve ahırlarında saklı bir kilit ve bir ip arayarak geçirdiler. Üçüncü gün Celal, bir kez daha Norgahlı Hoca'nın yolunu tuttu. Hocanın verdiği okunmuş bir kuşburnu tanesini kemirerek köye döndü. Bir hafta geride kalırken, eski Celal'den eser kalmadı. Bir yonca yaprağından diğerine sıçrayan çekirgenin çıkardığı cayırtıyı kilit sesi; ahırdaki örümceğin ağını düğümlenmiş ip zanneder oldu. Hasmının kim olduğunu ayırt edemediğinden bütün bir köy ile selamı kesti. Dahası, her gece yatakta "bağın çözülmesini" bekleyen Sona'ya küstü. Önce yatakları, sonra sofraları ayırdılar. Gerdek gecesinin üzerinden bir ay geçmişti ki köyde, "Celal'in erkekliği yokmuş" söylentisi çıktı. Sona'nın babası, bu söylenti kulağına ulaştığı gün, kızını alıp evine döndü. Gerdeğin yıl dönümünde Sona'yı, dul bir köylüye düğünsüz merasimsiz verdiler.

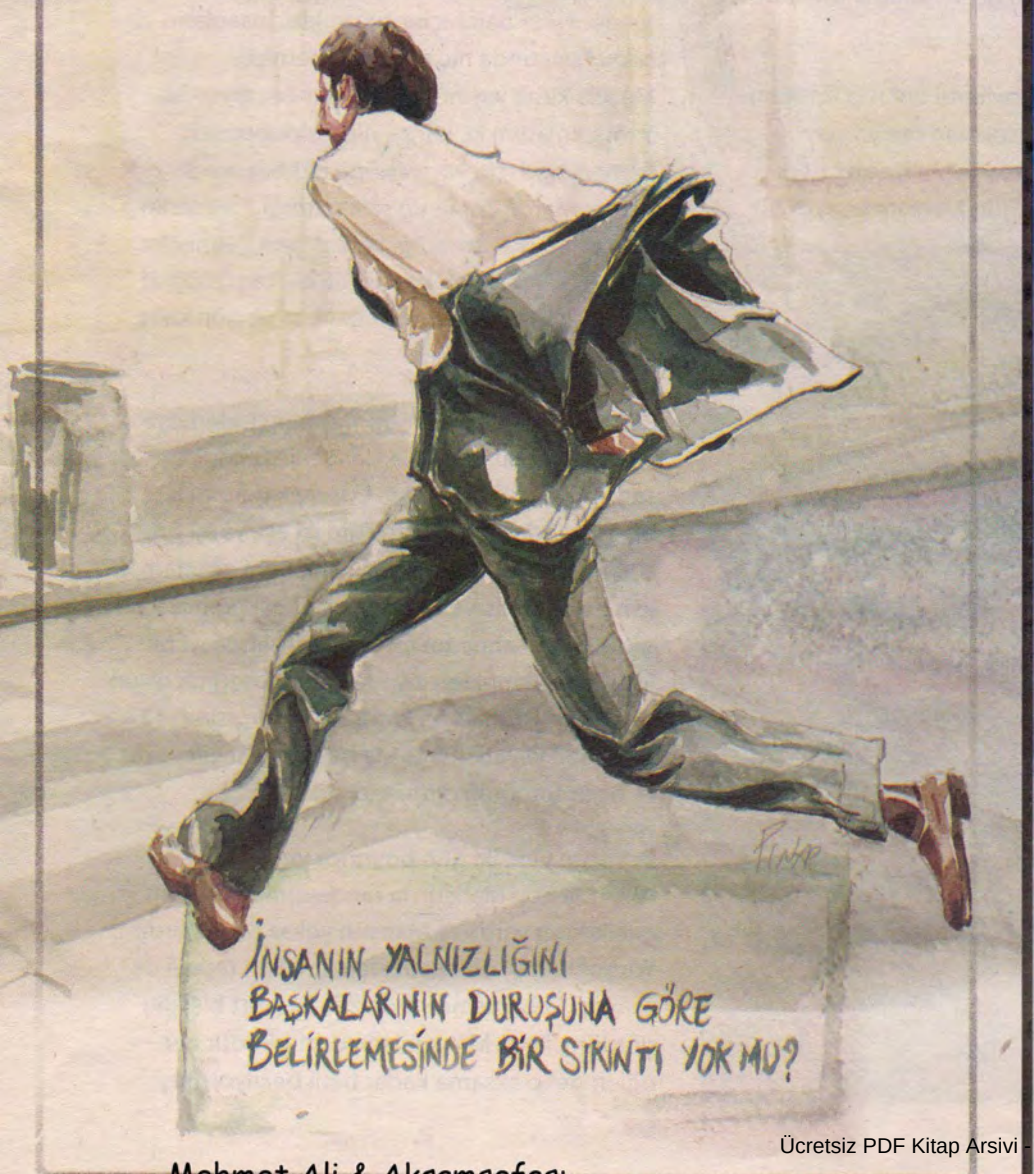
O sabah tüm köy Gülçiçek'in yeri göğü sarsan çığlıklarına uyandı. Can havliyle eve koşturanlar kapının "kilitli" olduğunu gördüler. Bir omuz darbesiyle kırılan kapı aralanınca, Celal'in, tavana "düğümlenmiş" ipteki cesedi belirdi. Celal'i ipten indirip bir çarşafa sardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

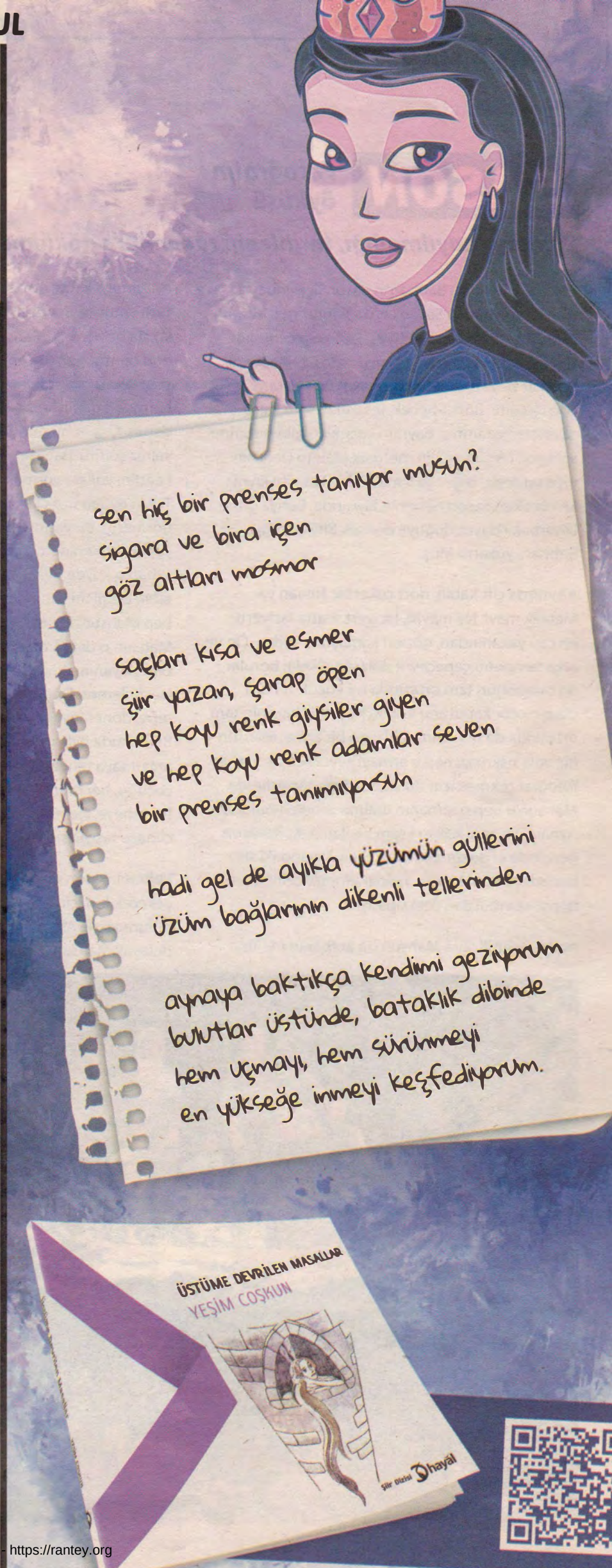
PINAR ERGÜN

Yürümeyi öğrenmek bir marifet değil
Durmayı öğrenmenin yanında.
ve
Yaşamayı bilmek bir marifet değil,
Ölümle barışmanın yanında.

Mehmet Ali & Akşamsefası

sen hiç bir prenses tanıyor musun?
sigara ve bira içen
göz altları mosmor

saçları kısa ve esmer
şiir yazan, şarap öpen
hep koyu renk giysiler giyen
ve hep koyu renk adamlar seven
bir prenses tanımıyorsun

hadi gel de ayıkla yüzümün güllerini
üzüm bağlarının dikenli tellerinden

aynaya baktıkça kendimi geziyorum
bulutlar üstünde, bataklık dibinde
hem uçmayı, hem sürünmeyi
en yükseğe inmeyi keşfediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FATİH PINAR

SASON *Fotoğrafın öyküsü*

Zamanın sayılmadığı, tarihlenip rakamlara dökülmediği bir zamana gelmiştim.

2002 yılında ve Batman'ın Sason ilçesindeyiz. Daha doğrusu Sason'un dağlarındayız. İnsanın aklını başından alan bir hava. Doğanın çıldırdığı bir mevsim: İlkbahar. Dağlar, gövdesi bahar yeşili, başı kar beyazı, etekleri su mavisi bir bayram çocuğu gibi. Börtü-böcek, insan-kuş kim varsa sevinçten çıldırmış, bayram çocukları gibi birbirine sarılıyor. Birgün üç bin metrelik Meleto Dağı'nın tepesindeyiz, diğer gün mavi bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla akan Sason nehrinin kıyısında. Batıya gitsek Diyarbakır'dayız, doğuya dönsek Bitlis, aşağısı Batman, yukarısı Muş.

Altımızda çift kabin, dört çeker bir Nissan var. Metalik mavi. Ne mavisi, lacivert. Hatta lacivertin en can yakanından, gözleri kamaştıranından. Ön ve arka tamponu çepeçevre dolaşan nikelaj borular ön tamponun tam ortasında bir küçük 'n' harfi çizip motor kaputunu aşıyor. Küçük 'n' harfinin tam ortasında da her daim ışıldayan bir arma. Mahsun hiç yola bakmaz, hep o armayı seyreder. Ne zaman fotoğraf çekmek için duracak olsak, dönüşümde Mahsun'u hep o armanın tozunu silerken bulurum. Aynalar ve kapı kolları krom kaplama. Koltukların hepsinde el dokuması kilim serili. Tavandaki sis lambaları orjinal Hella. Jantlar elbette çelik. Evet, hepsi İstanbul'dan özel sipariş.

Araba önemli. Zira Mahsun bu arabanın hatırına evlenmeyi kabul etmiş. On altı yaşındayken babası tutturmuş, "Evleneceğin zaman geldi, evleneceğin kız da bu" demiş. Mahsun olmaz ben sevmiyorum onu demiş. Hem de amcamın kızı, beraber büyüdük biz. Babası hin oğlu hin. Mahsun'u en zayıf yerinden vurmuş. Eğer evlenirsen bu arabayı alırım sana demiş. O gün bu gündür Mahsun, Sason yollarının yalnız şoförü. Babasının işine gücüne bakmaz, kendini yollara vurmak için türlü bahaneler uydurur. Tek ki evden uzak kalsın, babasını ve karısını görmesin. Bir yaşındaki bebeğiyle bir başına ne yapar o kadın demez. Hangi köyde akşam olduysa sabah o köyde uyanır. Her köy Mahsun'u baş tacı eder. Değil mi ki ne işleri olsa ilk yetişecek olan hep Mahsun'dur. Biri hastaneye mi yetiştirilecek Mahsun o dakka oradadır. Dağları mesken tutmuş bir eşkıyanın atına atlayışı gibi atlar Nissan'ına. Kar kış dinlemez. Dört çekere bağladımı aşamayacağı tepe, dönemeyeceği viraj, varamayacağı köy yoktur. Bu konuda öyle çok hikâyesi vardır ki Mahsun'un, anlatmaya tenezzül bile etmez. Her yeni doğan çocuğu, her ölümden döneni o yetiştirmiştir hastaneye. Her düğünün gelin arabası, her tabutun cenaze taşıyıcısıdır.

Velhasıl, Sason'un dağ köylerini dolaşıp fotoğraf çekecek biri için de Mahsun'dan öte yoldaş bulunmazdı. Altı gün o köy senin bu köy benim dolaştık Mahsun'la. Son gün Mahsun 'acayip' bir köyden bahsetti: Şingalik köyü. İşte o köye gitmek imkânsız dedi. Yolu, elektriği, okulu olmayan, konuştukları dili bile kimsenin anlamadığı bir köy. Bunları duyup da o köye gitmemem mümkün değildi. Arabanın gittiği son noktaya kadar götürüp orada bıraktı beni. Üç gün sonra aynı yerde yine öğle vakti buluşmak üzere vedalaştık.

İlk vardığım köyden birinin rehberliğiyle bir sonraki mezraya, Hasopik'e vardığımda akşam olmuştu bile. Gece, Behçet Kaçmaz'ın evinde kaldım. Balmumunun ortasından fitil geçirerek yaptıkları mumun ışığında, tahta bir sofrada yedik akşam yemeğimizi. Altı-yedi kişi yan yana yün döşeklerde uyuduk. Ertesi sabah Behçet, on dört çocuğundan birini bana rehberlik yapmakla görevlendirdi. Bütün gün hiç durmadan yürüdük. Dereler, tepeler aştık, patikalar geçtik ve hava kararmadan yetiştik Şingalik'e. Önünden dere akan bir yamaçta, sekiz-on toprak damlı evden ibaretti Şingalik. Gerçekten de bir ortaçağ köyündeydik. Medeniyete dair hiçbir şey yoktu. İnsanların çoğu hayatında hiç şehir görmemişti. Mesela kime yaşını sorsam bilmem diyordu. Sonra anladım ki, hangi yılda olduğumuzu bilmedikleri için kaç yaşında olduklarını da bilmiyorlardı. Zamanın sayılmadığı, tarihlenip rakamlara dökülmediği bir zamana gelmiştim. Bir gün kalıp Sason konusuna bir kaç fotoğraf eklemek için geldiğim Şingalik'te üç gün kalıp yeni bir konu çalıştım.

Köyden ayrılacağım anda yağmur çiselemeye başladı. İnsanlar gibi keçiler de ilk buldukları saçağın altına sığınmıştı. Evinde kaldığım kırk dört yaşındaki Salih Çiftçi'nin iki eşi, yirmi beş çocuğu ve on torunu vardı. Aile beni uğurlamak için bekliyordu. Vedalaşmak için baktığımda gördüğüm sahne bu fotoğraftı. Aslında iyi bir fotoğraf çekmekten ziyade hatıra fotoğrafı olsun diye çekmiştim. Ama konu Atlas dergisinin 127. sayısında yayınlandığında bu fotoğraf çift sayfa ve açılış fotoğrafı olmuştu.

Dönüşte yine iki gün boyunca yürüdüm. Aklımda hep Mahsun'la randevuma dört gün geciktiğim vardı. Ya Mahsun yoksa ne yapardım. Yorgunluktan ölmek üzereydim. Son tepeyi de aştığımda buluşma yerimizde lacivert bir ışıltı gördüm. Evet, Mahsun son dört gündür her öğlen gelip akşama kadar beni bekliyormuş.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AHMET BÜKE

EKSİ YERÇEKİMİ

Tankut Beyler uzaya gittiler.

Ama önce belki de F.'den bahsetmeliyiz.

F. cennet elması renginde uzun giysisinden taşarak yürürdü. Islak teni ve uzun kirpikleri vardı. Dalgın olduğu zamanlar Almancaya benzer bir dil konuşuyordu ama Almanca da değildi kesinlikle. Tankut Bey -sayın departman başkan yardımcısı- ona deli gibi âşık olmalıydı çünkü bütün emareler bunu gösteriyordu.

Misal 1: Gümbürtülü bir kalp çarpıntısı.
F.'yi görmesi gerekmiyordu Tankut Bey'in, onu aklından geçirdiği anda -biçimli bacaklarını, sigarayı tutuşunu, içine ağlar gibi gülümsemesini ve elini kaldırdığından bileğinden başlayan, koltuk altına doğru giderek açılan beyazlığını düşündüğü anda- kalbi fırtınada kökünden kurtulmuş bir çam ağacına dönüyordu.

Misal 2: Öfke.
Sayın Tankut Zaim kolay sinirlenen bir tip değildi. Önüne gelen dosyaları uzun uzun okurdu örneğin. Kırmızı faber kurşun kalemiyle imla hatalarını ve cümle düşüklüklerini işaretler hatta gülümserdi bütün bunlara. Yekûn hesaplarındaki hatalar için kimseye kızdığı da görülmemişti dairede. Fakat bazen önündeki yığını itip pencereden dışarıya bakardı. Yumrukları sıkılıdır. Alnındaki damar fazladan büzülür ve kan akışı zora girer. İşte o anlarda F.'yi düşünür.

"Beni sevmeye mecbur mu? Değil elbette ama düşünmeli. Bir insan bu denli çaresiz bırakılamaz."

Oysa Tankut Bey yanılıyordu.

F. tanısa belki de Tankut Bey'den hoşlanırdı. Âşık olur muydu? O biraz karmaşık işte çünkü bunu kimse bilemez ama sevmeye hatta çok sevmeye yaklaşabilirdi onu.

Tankut Bey'in F.'yi gördüğü gün şehirde büyük gümbürtüler kopuyordu. Binlerce insan sokaktaydı. Şehrin yukarılarındaki mahallelerden, küçük sanayi sitelerinden, liselerden ve yüksekokul avlularından sayısız ayak neşeli, endişeli, korkmuş bedenleriyle birlikte merkeze doluşuyordu.

Dairede çoktan alarm verilmişti. Önleme ve karşı saldırı ekipleri tam kadro görevdeydi.

Muhasebe servisi elamanları ise gönüllü yazılmışlardı -elbette fazla mesai ve tanım dışı ek iş barem belgelerini doldurdular ama bu onların vatanseverliklerini lekelemezdi.

Tankut Bey ise aylık bilançoyu tutturmakla ilgiliydi.

"Bir devrim olacaksa bile burayı basanlar temiz hesap defterlerini bulmalılar" diye gülümseyerek masasına eğiliyordu.

Geçen birkaç saatin ardından açıktı. Derhal işi bıraktı.

"Aç mide akla ziyandır. Hesap hatası yapar insan mutlaka."

Güvenlik Bakanlığı'nın boş koridorlarından kimsesiz avluya çıktı oradan da esnaf lokantaları sokağına saptı.

Aklındaki plan: Kuru, pilav, cacık, yaprak kabak tatlısı.

Olmadı. Menemen.

Ya da enginar kalbinde bakla rüyası ve güllaç finali olabilirdi. Lakin bütün planların üzerinde başka büyük bir plan vardır her zaman.

Lokantalar sokağı enkaz içindeydi. Yıkılmış masalar, cam kırıkları, perde ve kirli örtüler, dağılmış çiçek tarhları yolu boydan boya kaplıyordu. Biber gazı kokusu genzini doldurdu. Ayakları boş kovanlara ve ses bombası kancalarına dolanıp duruyordu.

İşte tam o anda, Mesut Kalpler Çorbacısı'nın kapısının hemen dibinde iki büklüm yatan F.'yi gördü.

Yapması gereken -eğer yaşıyorsa- şüphelinin derhal iki elini bağlayıp büyük garaja teslim etmekti. Öyle yapmadı.

F.'yi sırtına alıp evine götürdü.

Günlerce baktı ona. Yaralarını sardı. Altını aldı. Sabahlara dek sayıklamalarını dinledi ama asla not almadı çünkü daha ilk kelimelerden F.'nin isyancı olduğunu anlamıştı. Dairedeki arşiv katından F.'nin dosyasını uzun uzun okudu.

Büyük bir suça ortak oluyordu Tankut Bey.

Hatta mecburi misafirinden daha da kötü durumdaydı çünkü F. hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Cezai ehliyeti olmayabilirdi. Başından aldığı yara onu kurtarabilirdi. Fakat hele de Güvenlik Bakanlığı'nda çalışan Tankut Bey'in hiçbir mazereti yoktu. Düpedüz kalbinin açtığı kötü yolda devlet düşmanlığına teslim oluyordu.

Bütün bunlar katlanılabilir meselelerdi Tankut Bey için.

En fenası şuydu ki, F. onu fark etmiyordu. Kör değildi, duyma hissine de bir zarar gelmemişti. Uyanıyor, neşe ile gülümsüyor, dolabı açıp kahvaltısını yapıyor, pencerenin pervazına oturup sokağa bakarak sigara tüttürüyordu.

Fakat Tankut Bey ile aynı ev içerisinde olduğunu bilmiyordu çünkü onun varlığından haberdar değildi.

İşte tam burada Güvenlik Bakanlığı Personel Yönetmeliği'ne bakmamız gerekiyor. Uzun kanuni metnin ruhu ilk maddede yatar.

Negatif Varlık: Bir hacme ve ağırlıksız ruha sahip olma şartına haiz, güçlüklere dayanıklı, emre inatla bağlı, iç sarmalıyla göreve rabıtalı, kokusuz, renksiz ve tatsız ve önceki kimliğini terk etmiş kişinin bilincinde yeniden vücut bulma hali.

Tankut Bey negatif varlığını gösteren soğuk damgalı kimliğine uzun uzun baktı bir gece.

F. şarkılar mırıldanıyordu saçlarını tararken. Gidip kokladı onu. Daha fazla dayanamayacağını düşündü.

Ardından pencereyi açtı. Boşluğa bıraktı kendini. Beklenenin tersi oldu elbette. Gökyüzüne yükseldi. Uzaya fırlatılmışlık duygusuyla kayboldu.

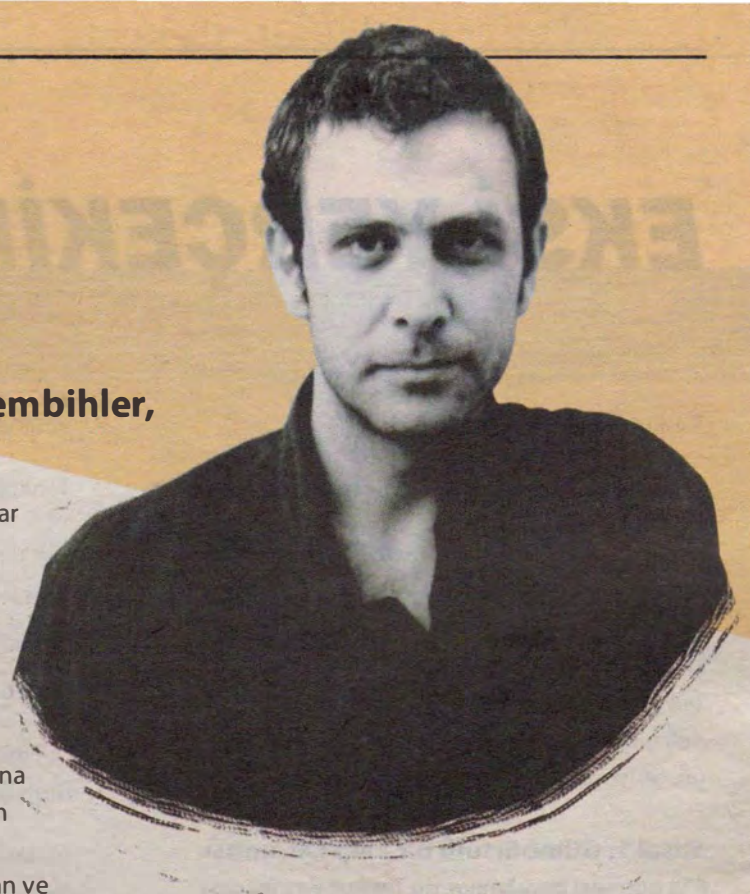
Negativite de sonunda öldürür sayın okuyucular.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NEJAT İŞLER

ERKEN DÖNEM İŞ HAYATI DENEMELERİ

Mehmet amca bize bölgelerimizi söyler, bağırılacak manşetleri tembihler, sırtımıza vurup "rastgele" diye yolcu ederdi hepimizi.

Daha Özal piyasada yokken, daha doğrusu ortada piyasa yokken, hür teşebbüs denen şeyin bu denli hayatımıza yön vereceğine uyanmıştım. "Şaaans, kaader, kısmeeet, talihine 25 kuruş" adlı talih oyunuyla başladım işe.

İki çeşidi vardır bu oyunun. Bakkaldan, en büyük ikramiyesi koca bir çikolata olan seyyar bir vitrin ve kazınmaya hazır yuvarlak delikli çarkıfelek seti alırsın, 25 kuruşa kazıtır, maliyetin üstüne çıkmaya çalışırsın. Genelde bu yöntemle bakkal kazanır, zira o iğrenç çikolatayı başkasına yar etmez kendin yersin, yani sermayeyi yemiş olursun. Benim tercihim olan ikinci yöntem ise tamamen öz kaynaklara dayalıdır. Teksas-Tommiks'leri, futbolcu resimli gazoz kapaklarını, Almanya'dan gelmiş oyuncak arabaları, Yaman dergilerini, misketleri, kaflikleri, "çivi" oyunu için hazırlanmış aletleri koyarsın bir kutuya, kafandaki ve çevredeki değerine göre sıralayıp, numaralandırırsın. Sonra, bu numaraları küçük kâğıtlara yazıp kıvırır, annenin bitmiş Nivea kutusuna atarsın. Kutuyu sallayarak ve yukarıdaki maniyi söyleyerek dolanırsın. Öz kaynaklar eriyene kadar böyle gider. Fakat bir bisiklet alacak paraya asla ulaşamazsın.

Baharda, dedem girerdi devreye. Güzelim bahçesinde aşılayarak yarattığı gülleri boş yağ tenekelerine aktarır, evimizin önünde bir tezgâh ayarlar ve benimle "satıştan komisyon" anlaşması yapardı. Bu sektör de pek umut vermezdi bana. Herkesin bahçesinde iddialı gülleri vardı zaten. Birkaç komşu, benim çabama acıdıklarından alırlardı o kadar.

Başka pazarlara açılmam lazımdı. Bunun için, dedemin yardımıyla, garanti iş yapan biriyle anlaştım. Defterdar sahilindeki gazeteci Mehmet amcayla. Sabah beş gibi kalkıp, karanlıkta yanına gider, benim gibi yedi-sekiz çocukla beraber, gazete kalıbı ve pantolon kemerinden oluşan tezgâhlarımızı sırtlanır, Mehmet amcanın sıcacık gazeteleri aramızda taksim etmesini beklerdik. En çok Hürriyet gazetesi isterdik, çünkü hem kolay satılır, hem de manşetleri rahat bağırılır. Mehmet amca bize bölgelerimizi söyler, bağırılacak manşetleri tembihler, sırtımıza vurup "rastgele" diye yolcu ederdi hepimizi. Ben hemen eve gider, annemin hazırladığı kahvaltıyı yerken, kırıştırmadan bütün gazeteleri karıştırır, alternatif manşetler bulurdum bağırmak için. Önce, çoğu komşu ve akraba olan devamlı müşterileri dolaşırdım. Otobüs durağına ve Feshane fabrikası girişine giderdim. Kalan gazete varsa hala, çevre sokaklarda avazım çıktığı kadar bağırarak gezer, bir yandan da herkese saati sorardım. Saat sekiz olduğunda, Mehmet amcanın yanına gider, sayım yapar, paramı alırdım. Koşarak eve gelirdim sonra. Annemin giysi dolabına sakladığım kavanoza paraları koyar, önlüğümü giyer, çantamı alır, okula yetişirdim. Bu iş de yorucu gelmeye başladı bana bir süre sonra. Bir de kavanozun güvenliğinden şüphelenmiştim, bıraktım. Kötü karar. Ben bıraktıktan sonra, dönemin erotik gazeteleri Tan ve Bulvar çıktı piyasaya, iş arkadaşlarım güzel paralar kazandılar.

Köşedeki manavın kesekağıdı aldığını duyduğumda, evde resmen bir atölye kurdum. Önce kesekağıdının nasıl yapıldığını öğrendim, sonra da nasıl ucuza mal edeceğimi buldum. Dedem sağ olsun, okuduğu Tercüman gazetelerini atmaz. Bayağı gazete yığını vardı müştemilatta. Reçineli ağaçlardan yapıştırıcı yapmayı da öğrendim. Ellerim kanayana kadar reçine topluyorum. Kuzenim Burak da katıldı bana. Bir yandan reçineleri kaynatıp şişeliyoruz, bir yandan da, dedeme çaktırmadan gazetelerini ufak partiler halinde araklıyoruz. Keyfimiz gıcır. Şirket bile kurduk ad ve soyadlarımızın kısaltmasıyla: NE- BU- İŞ... Dedem gazetelerin eksikliğini fark edince, "Ne bu iş?" diye sordu. Anlattık, Nuh dedi peygamber demedi, izin vermedi. Son kalan yapıştırıcılarla defter kitaplarımızı kapladık, okula devam...

Bir süre, "din ticareti"ne de takıldım. Berat kandillerinde vekil olarak yüzlerce rekat namaz kıldım. En kısa dualarla, hızlıca rekatları deviriyor, bunun karşılığında cömert bir "gönlünden ne koparsa" alıyordum. Denk gelirse bana harçlık oluyordu.

On dört yaşımda, artık Özalizm memlekete iyice çökmüşken, gerçek bir işte çalışmaya karar verdim. Uzaktan bir akrabamızın Osmanbey'deki konfeksiyon mağazasında çalışmaya başladım. Sabah gidip hem mağazayı, hem depoyu temizliyor, öğlen sıcağından itibaren ise, Bomonti'deki atölyeden depomuza yeni çıkan malları taşıyordum. Ütüden yeni çıkmış elli pantolon bir omuzumda, elli pantolon diğerinde, kalabalıkların arasından düşe kalka dükkâna varmaya çalışıyordum. Ceket taşımayı daha çok seviyordum. Hem daha kolaydı, hem de komik bir görüntüm oluyordu. Üzerime giyer gibi yaptığım elli ceketle yeşil dev gibi görünürdüm mağaza camlarında. Esra Erol'da kalacağım için, kravatımı da

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://kanaty.org

zam aldım. Bu durum eski çalışanları rahatsız etti. Radyodan "Big in Japan" çalarken gazoz içip dans ettiğim arkadaşlarım, birden beni yalnız bırakmaya başladı. Yine depoda yalnız bir günümde, hışımla açılan kapıdan içeri Tecavüzcü Coşkun girdi. Ben kelime-i şehadet getirirken, o taşraya gidecek sipariş kolilerini parçalıyor, "Nerede ulan benim mallarım, nerede," diye bağırıyordu. Sakinledikten sonra bir soda istedi, sonra benim kim olduğumu sordu. "Patronun olacak pezevenge söyle mallarımı teslim etsin," dedi ve gitti. Tecavüzcü Coşkun... kolilerde aranan mallar, kafamda acayip narkotik sorular. Sonradan anlaşıldı, adamın Gazi Sineması pasajında erkek giyim mağazası varmış, siparişini geciktirmişiz. Bir bayram arifesi, ikramiyemi alıp işi bıraktım.

Komşumuz bakkal Yusuf amca, yaşlandığından herhalde, dükkânı kapatmaya karar verdi. Damadı bir yayınevinde çalışıyor. Kısa süre içinde, dükkân kitap-kırtasiye dükkânı oldu. Damat gündüz işte, karısı çocuk bakıyor. Tabii ki tek kişilik istihdamın tek adayı benim. Rüya gibi bir iş. Dükkân bana şekerci gibi geliyor. Üstüne üstlük, en iyi müşterilerim, karşımdaki kız meslek lisesi öğrencileri. Anadolu lisesinde okuduğum duyulunca, teneffüsleri yirmi kızla geçiriyorum dükkânda. Okula gittiğim zamanlarda da küçük bir tezgâh yapıyorum bond çantamın içine. Özellikle sınavlarda, eksikler benim sayemde gideriliyor. Her türlü mutluyum işten. Yalnız okulu asmaya başlıyorum hafiften, annem işe uyanıyor, rüyanın bitmesine karar veriyor.

Okulun yakınlarında bir iş olabilir mi? Sultanahmet'teki Arasta Çarşısı'nda, halıcı bir tanıdık çıkıyor. "Dil biliyormuşsun, istediğin zaman gel, prim hesabı başla," diyor. "Hanutçuluk yap," diyor yani. Turistlerle arkadaş oluyorsun, bir şekilde dükkâna getiriyor, iyisinden-kötüsünden bir halı çakmaya çalışıyorsun. Bir iki deniyorum, arkadaş olmaktan öteye geçemiyorum, içim istemiyor dükkâna götürmek. Zaten benim muhabbet ettiklerim gezgin

öğrenciler. Diğer hanutçular beni görünce "Necooo, bıkmadın şu bitli turistlere çay ısmarlamaktan," diye dalga geçiyorlar. Fazla dayanamıyorum, bırakıyorum.

Bir süre de okul kitapları satarak buluyorum yolumu. Kitaplar Almanya'dan geldiği için pahalı. Küçük bir çete kuruyoruz. Bir üst sınıfa geçenlerin artık ihtiyaç duymayacağı kitaplarını üç-otuz paraya alıp, ihtiyacı olan alt sınıflara satıyoruz yarı fiyatına. Müdüriyet uyanıyor işe, dümenimizi bozuyor.

Üniversite sınavı geldi çattı ve akabinde geldi çaktı. Açıkta kalıyorum. Evdekiler huzursuz. Ders çalışmak falan hiç çekmiyor canım. Gazete ilanlarından iş buluyorum. Mülakata gidiyorum, işi alıyorum. Artık sigortalı bir işçiyim. Aksaray'da Benetton'un fabrika satış mağazasında çalışmaya başlıyorum. Romenler, Araplar, İranlılar ve bilumum turistle ben ilgileniyorum. Bir yere kadar zevkli bir iş, fakat hırslı mağaza müdiresinin sürekli yaptığı toplantılardan gına geliyor, üç ay sonra basıyorum istifayı.

Ana Britannica pazarlaması moda oluyor. Gazete ilanlarında öyle güzel paralar vadediyorlar ki hemen kanıyorum. Koca bir çanta veriyorlar elime, bazı lokasyonlara yönlendiriyorlar. Deniz otobüsü iskelelerinde, sinema fuayelerinde stant açıyorum. Prensip şu; biraz ilgilenen birini yakaladığında, hemen iyi bir sunum için randevu istiyorsun. Ev, iş, neredeyse oraya gidiyorsun. İlk randevumda, evine gittiğim orta yaşlı kadın, kapıyı içini gösteren bir sabahlıkla açınca arkama bakmadan kaçıyorum.

Figürasyon, tiyatro işleriyle uğraştığımı bilen bir arkadaşım, bir film şirketine öneriyor beni. Ofisboyluk gibi bir şey. Giriyorum işe. İhsan Yüce, Engin Ayça-Gülsen Tuncer, Orhan- Nuray Oğuz, Hilmi Etikan gibi sinemacılarla tanışıyorum, Bilge Olgaç'ın sobasına gaz taşıyorum-(gaz sobasından zehirlendi, hala suçlu hissederim kendimi)-,Giovanni Scagnamillio'nun evine giriyorum. Her şey güzel de para yok. Neredeyse çay-kahve sponsoru benim şirketin. Kast işine girelim diye karar alınıyor, zira televizyon ve reklamlar hareketlenmeye başlamış. Diskoların kapılarında broşür dağıtıyorum, eli yüzü düzgün tanıdıklara haber salıyorum. Yüz kişiyi bulunca, katalog çekimine giriyoruz. Devlet Opera ve Balesi'nin fotoğrafçısıyla anlaşıyoruz. Stüdyoda profesyonel çekimler yapıyoruz. Tabii para karşılığı. Epey bir para giriyor kasaya. Fotoğrafçının parasının da üstüne yatıyor patron. Daha önce bana reva görülen muameleyi, başkalarına yapıyormuşum gibi geliyor bana, midem bulanıyor, ayrılıyorum. İki- üç sene sonra okuldayken patron çıkageliyor, işler düzelmiş, para kazanmaya başlamışlar, dört aylık alacağımı veriyor bir zarf içinde. Allah bereket versin.

Sonrası tezgâh, biliyorsun işte…

HACER FOGGO

"İyi" olacak ne var ki?

Karanlık ve izbe bir evde tanıdım seni. Küf kokuyordu odan. Bir gece yarısı bir şeyler yemek için gittiğin büfenin aynasına bakıp kendi kendine konuştuğun günü hatırlıyorum. Küfretmiştin kendine. Sana bakıp sayıklamalarına gülümsemiştim. "Boş ver," demiştim, kırgın bir gülümseme belirmişti yüzünde. Boş verdin mi bilemem, ama ben bu sözcüğü söylediğimde "büyüdüğümü" anlamıştım. Sonra geceye karışıp kayboldun karanlık evinin yolunda.

Beyoğlu'nun arka sokaklarındaki evinde seni her gördüğümde ve seninle birlikte büyümeye karar verdiğimde bütün kötülükleri de öğrenmek istiyordum senden. Arka sokakların hikâyelerine ayaklarımla basmak, sarhoşların havada uçuşan küfürlerini yakalamak, kurşunların arkasında bir kadının çığlık çığlığa gözünde morlukla kaçışına tanık olmak, evsizlere, tiner çeken çocuklara sarılmak, çöpten kâğıt toplayanlara dokunmak, travestilerin ve meydanın bitmez tükenmez protestocularının çığlıklarını dinlemek.

Ah benim kötülüğüm, "iyi" olacak ne var ki?

Kendimi olanlara bırakıp, seninle birlikte hep aynı ayakkabıyla dolaştım sokaklarda; sarı, kırmızı, mavi, yeşil boncuklu ucu delik spor ayakkabılarımla. Güzelleşsin diye boncuk taktığım ayakkabılarımı sen de hep sevdin. Ya da ben öyle sandım. Senin o ışıksız, odanın köşesinde kırık gardırobundaki ışıltılı giysilerinin altında hiç takmadığın annenin renkli boncuklarla ördüğü bir kolye vardı, belki de o kolyeye benzetiyordun benim ayakkabı bağcıklarımı.

Belki de o gece aynaya bakarken bu yüzden kızıyordun kendine. Masumiyetin renkleri miydi bu renkli boncuklar? Varsın olsunlardı, ben başka ayakkabım olamadığı için bu ayakkabıyla da olsa illa hayatın kötülükleri arasında seninle kaybolmak istiyordum.

Kötülüğün zirvesinde bir gece küf kokan odanda bana yemyeşil köyünü, anneni, ilk aşkını ve onu nasıl yitirdiğini anlatmıştın. Mum yakıyordun geceleri. Bir mum, bir sehpa, birkaç kitabın dışında bir de seninle aynı köyden arkadaşın Deniz vardı hayatında. Bir yılbaşı gecesi beni Deniz'in evine götürdün. Sonra Deniz'le beraber beni yolculayıp geceye, sarhoşların arasına katıldınız. Ne güzeldi Deniz, Müjde Ar'a benzetirdim yüzünü. Deniz'i özlüyorum…

Büyüyordum işte sizin gibi "kötü" desinler istiyordum bana da. Senin gibi, Deniz gibi sokağın yokluk içinde büyüyen çocukları gibi.

Ben büyüyedururken çok uzun bir zaman girdi aramıza. Bir gün bir parkta karşılaştık. Beni görünce ağlamaya başladın. İlk kez ağladığını gördüm. Ağzından çıkan sözcükler, hıçkırırkenki bıkkınlığın, özgürlük için sarf ettiğin çabaların karşısında benim ifadesiz duruşum, bakışım. Kötülüğüm dondurmuştu beni belki de senin gözyaşlarının karşısında. Ayağımdaki ayakkabıya baktın, beyaz renkli topuklu bir ayakkabı. Mavi, yeşil, kırmızı boncuklu ucu delik ayakkabımı sordun. Bir 'iyi'nin evinde bıraktım sen yokken, dedim.

Sonra ben kötülüğün zirvesindeyken uzun zaman senden haber alamadım.

Yine bir zaman girdi aramıza ve bir gün seni ayağında spor ayakkabınla saçların savurulurken sıkı sıkı sarıldığın bir adamın motosikletinin arkasında uçarcasına giderken gördüm. Sonra duydum ki, yemyeşil köyüne giderken kaza yapıp vedalaşmışsın hayatla...

Ah dost, "kötü" bir kadın bıraksan da arkanda, ben şimdi kırmızı-mavi-yeşil boncuklu ucu delik ayakkabılarımın peşindeyim.

Ah benim kötülüğüm, "iyi" olacak ne var ki?

Beyoğlu-2016

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SİBEL ARNA

HÂLÂ RENKLERİ ÜZERİMİZDEYSE BİR NEDENİ VAR!

Yarınlara olan umudumuzun, cesaretimizin en önemli sebeplerinden biri o. Sanat Güneşimiz diyorlar ya ufkumuza tutulan ışık aslında. Öyle kararlı öyle radikal yaşadı ki hayatı, o muhteşem sesi kadar görüntüsü de ruhumuza işledi. Payetli ceketleri, rengârenk pelerinleri, minik şortları, boyunu iki metreye getiren çizmeleri kısacası Zeki Müren'e ait her şeyle yatıp kalkıyorum günlerdir. Ve işin özeti ne biliyor musunuz? Onun renkleri iliklerimize bile işlemiş. O renkler sayesinde rahat nefes alabiliyoruz, ne olursa olsun ülkemizi seviyoruz ve "Güzel günler göreceğiz çocuklar" diyebiliyoruz.

Gelecekten gelmiş gibiydi… Ya da bir zamanlar kendi söylediği gibi "Uzaydan Gelen Prens"ti Zeki Müren. Vizyonu, cesareti, yaratıcılığı, inadıyla yaşadığı zamana ait olmadığı her halinden belliydi. İz bırakmanın böylesi dünyada sayılı insana nasip olmasının gerçekten bir nedeni var. Daha dört yaşındayken mukavva kâğıtlarından yaptığı plakları büyükannesinin gramofonuna koyup, karton borularla gramofonun içene doğru şarkı söyleyen bir çocuktu o. Bir gün sahneye çıkacağına emindi. O mukavva plağın bir gün altın plak olacağını da seziyordu. Sanat için yaşadı derler ya aynen öyle. Ne olursa olsun kendi tabiri ile neonlarını hiç söndürtmedi. Hatta kırk beş gün yoğun sancılar çektikten sonra konserde, sahne perdesinin ardında böbrek taşı düşürdüğü bile oldu.

"1931 yılının, 6 Aralık Cuma sabahı Bursa'da Hisar semtinde, Ortapazar Caddesi'ndeki iki katlı ahşap evde dünyaya geldim. Babam kereste tüccarı Kaya Müren, annem Hayriye Müren'dir. Kardeşim yoktur" sözleriyle anlatır hayatının başlangıcını…

Hikâye böyle başlayınca da bize koca bir "Vay anasını" demek düşer. 1930'larda kereste tüccarı bir babanın evladı olarak dünyaya gelen bir oğlan çocuğu, bugün yaşadığımız ülkenin tüm caddelerine, tüm renklerine, tüm kumaşlarına, tüm seslerine sirayet etmiş bir ruha dönüştü. Vay anasını!

İlk sahne kostümü ortaokulda okul müsameresinde giydi Zeki Müren. Yıllar sonra giydiklerinden çok ama çok farklı olarak üzerinde bir çoban kepeneği, etrafında dönen kızların ortasında şarkı söylemekteydi.

Ortaokuldan sonra Bursa dar geldi… Liseyi Boğaziçi Lisesi'nde okumaya başladı, eş zamanlı üstatlardan şan dersleri aldı. Okulun özel gecelerinde, Türkiye için bir ilk olan döner sahnesinde hep o sahneye çıktı.

Lise sona geldiği ilk plağı *Muhabbet Kuşu*'nu çıkardı. On beş gün sonrasında İstanbul Radyosu'nun sınavını kazandı. 186 kişinin içinden bir tek o seçilmişti. En az bir on yıl staj yaparım zannederken, kırk beş gün sonra kendini radyo mikrofonunun önünde buldu. Telefonları kilitleyen, "kim bu ses" diye ortalığı inleten o ilk programın üzerinden dört yıl geçtikten, dört yıl boyunca bir tek radyo programları yapıp bir tek sesiyle gönülleri fethettikten sonra ilk konserini verdi.

Bir bayram günü, 1955 yılının 26 Mayıs Gecesi Küçük Çiftlik Lunaparkı'nda ilk konser… Sonraları TRT'nin "Bir Hoş Sada" adlı belgesel programında o ilk konserin kostümünü şöyle anlatacaktır: "Sahnede ilk kez beyaz frak giyen bir solist vardı. İkinci yarıda yine ilk kez bordo smokin giymiştim. Papyonumun ucuna işlettiğim küçük inci birçok söylentilere yol açtı. Fakat o günden sonra birçok sanatçı tatbik ettiğine göre, bir modanın öncülüğünü yaptığım için memnun olmalıydım."

İlk konserdeki tek farklılık, Zeki Müren'in kıyafetlerinde değildi. Sahneye çıkmak için akademinin bitmesini beklerken haftada en az bir gün konsere gidiyordu Müren. Bir gün o sahnede kendinin olacağına emin olduğu için planlamalar yapıyor, eksikleri not alıyor, nelerin değişmesi gerektiğini belirliyordu. El atılması gereken ilk konu orkestra üyelerinin kılık-kıyafetleriydi. Çünkü aynen sazları gibi onların kıyafetleri de ayrı tellerden çalıyordu. "Bu konuda bir bütünlük olmalı, orkestra üniforma giymeli" dedi. Tüm ekibe mevsim yaz olduğu için mavi ceket, gri pantolon ve lacivert papyon diktirdi. Selahattin Pınar gibi üstatlar bile başta itiraz etmesine karşın, ricasını kıramadı, "Peki evladım," dedi, giydi.

O sahneye çıkana kadar izleyici ile sanatçı arasındaki mesafe çok fazlaydı. "Halka daha yakın olmalıyım," dedi, patronuna rica etti kendi çizdiği T podyumu yaptırdı. Dolayısıyla Türkiye'de el mikrofonu kullanan ilk solist Zeki Müren oldu, sahne arkasına saray dekorları yaptırdı, sahneye renkli arp ışıkları vurdurmak da kendi değimi ile ilk ona nasip oldu.

Hep özel ve istisnai kostümler giydi. Gardırobunun eşi sadece Türkiye'de değil dünyada bile yoktu. İstisnai renkteki smokinlerden sonra, yakaları işli kostümlere geçti. Birçoğunun desenlerini kendi elleriyle çizdi. Özellikle Türk motifleri konusunda kabiliyeti büyüktü. Birkaç yıl sonra daha renkli daha modern desenli kostümler giydi. Konserlerine mutlaka siyah smokinle başlıyor, dört-beş kostüm değiştiriyor, en cesurlarını en sona bırakıyordu. Payetli ve çok renkli ceketlerin devamı pelerinlere, mini şortlara kadar gitti. Çünkü halk kabul etti. Bir röportajında bu konuyla ilgili: "Halkımız hoş karşılamasıydı giymezdim, müstehzi bir bakış sezseydim zaten hemen keserdim smokin ile devam ederdim," dedi.

"Sanatçı kendini eskimeden yenilemelidir." Bu Zeki Müren'in sanat hayatının en önemli kuralıydı. Bu yüzden

> ***"Biliyorsunuz ayda yerçekimi az. Astronotlar zor yürüyorlar, ben de o nedenle bu çizmeleri giydim."***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boa yılanı derisinden ceket de giydi, tamamı file kumaştan sekiz düğmeli pelerin de…

Sahne kıyafetlerinin en hafifinin 10 kilo, en ağırının ise 20 kilo çektiğini yazıyordu gazeteler. Apartman topuklu ilk çizmesini, "Ayda Yürüyen Prens" kostümünün bir parçası olarak 1974'te giydi, aynı yıl "Uzaydan Gelen Prens" için daha topuklu bir çizme yaptırdı. Böylece boyu 1.74 iken 2 metreyi aşıyordu. Şovuna taktığı kulp neydi biliyor musunuz? "Biliyorsunuz ayda yerçekimi az. Astronotlar zor yürüyorlar, ben de o nedenle bu çizmeleri giydim," diyordu.

Zeki Müren'in hayatı boyunca tüm sahne kostümlerini ve gündelik elbiselerini özel terzisi Yalçın Say dikti. Bir tek payetli olanları Peyman Songar işledi. Dördüncü Levent'deki evinde sadece gündelik giysileri için büyükçe bir oda ve dört gardırop tahsis edilmişti. Sahnede siyah, beyaz ve siyah-beyaz ayakkabı tercih eden Müren'in bir yılda yaklaşık 125 ayakkabı kullandığı biliniyor. 39 numara zarif ayaklara sahip sanatçı, gece pabuçlarının ökçelerini, gündüz giydiklerine nazaran daha uzun yaptırırdı. Ve mutlaka özel ürettirirdi.

Tüm bu uğraşın büyük bir maliyet olduğunu tahmin edersiniz. Bir yılda 100 elbise yaptırıyor, bir elbise yaklaşık 2000 liraya mal oluyordu. "Bir sahne sanatçısı, hele bizim durumumuzda olanlar, kazançlarının yüzde seksenini giyimlerine harcamak zorundadır. Ben milyonları boşuna sarf etmiş değilim. Benim karşıma gelenler en yeni en değerli elbiselerini giyip berberlerden geçip geldiklerine göre ben de onlara layık olmalıyım. Seyirci bir mevsim önce üstümde gördüğü elbiseli bir mevsim sonra görmek istemez. Bazıları 'Ben buna para sarf edeceğime kendime ev alırım demiştir,' ama adı sanı çok geçmeden unutulmuştur."

Evet efemineydi, evet makyaj yapardı ama hiçbir zaman saçlarını uzatıp, elbise giymedi. O her şeyi gibi stilini de kendi var etmiş, Zeki Müren'ce yorumlamıştı. Yaptığı hiçbir şeyden pişman olmadı, geri adım atmadı. Hayatı boyunca bir halini sevmedi, o da bıyıklı hali.

Zeki Müren, kıyafetleri sergileneceğinde tek ricası olmuştu. "İlk günkü bıyıklı hallerim sergide yer almasın çok üzülürüm" demiş bütün bıyıklı fotolarının üzerine ise çarpılar koymuştu. Fotoğraflarlar çarpılı halde sergide yayınlandı. Şaşırdık mı?

Kalabalıklar içindeki yalnızlığından mıydı, bir türlü frenleyemediği yaratma tutkusundan mı bilinmez Zeki Müren sanat hayatında sadece beste yapıp şarkı söylemedi. Sahnenin arkasındaki dekordan, üzerinde yürüdüğü podyuma her şeyi bizzat kendi yarattı. Güzel Sanatlar Akademisi Süsleme Sanatları Bölümü'nden birincilikle mezun olduğunu biliyor musunuz? Giydiği kıyafetlerin yarısından fazlasının desenlerini kendi elleriyle çizdi. Hatta resimleri ve desenleri sergi oldu.

Mehmet Ali & Akşamsefası

ZEKİ MÜREN

6 ARALIK 1933 — Bursa'nın Hisar semtinde Ortapazar Caddesi'ndeki otuz numaralı ahşap evde Kaya ve Hayriye Müren çiftinin tek çocuğu olarak dünyaya geldi.

1947 — İstanbul'un Rumeli yakasındaki Boğaziçi Lisesi'ne yazıldı.

1949 — Agopos Efendi ile Udi Kirkor'dan aldığı derslerle musiki eğitimine başladı.

1950 — Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin Süsleme Sanatları Bölümü'ne girdi.

1950 — Üniversite öğrencisiyken TRT İstanbul Radyosu'nun açtığı ve 186 adayın katıldığı solist sınavını birincilikle kazandı

1 OCAK 1951 — İlk radyo programına çıktı. TRT'de naklen yayınlanan programda altı şarkı seslendirdi.

1954 — *Beklenen Şarkı* adlı filmde rol alarak ilk oyunculuk deneyimini yaşadı.

26 MAYIS 1955 — Küçükçiftlik Gazinosu'nda ilk kez sahneye çıktı. O güne kadar erkek sanatçılar sahnede siyah frak giyerken Zeki Müren, birinci bölümde beyaz, ikinci bölümde bordo, üçüncü bölümde uçuk mavi frak ile sahne aldı.

1955 — *Manolyam* adlı şarkısıyla Türkiye'de ilk kez verilen Altın Plak Ödülü'nü kazandı.

1957 — Yedek Subay olarak Ankara Piyade Okulu (6 ay), İstanbul Harbiye Temsil Bürosu (6 ay) ve Çankırı'da (3 ay) askerlik yaptı.

1965 — Arena Tiyatrosu'nca sahneye koyulan *Çay ve Sempati* adlı oyunda başrol oynadı.

1965 — Yüze yakın şiirinin yer aldığı *Bıldırcın Yağmuru* adlı şiir kitabı yayınlandı.

1973 — Altın Kelebek ödüllerinde en iyi erkek solist ödülünü kazandı.

1980 — Kalp rahatsızlığı ve şeker hastalığı dolayısıyla Bodrum'a yerleşti. Sahne hayatından uzaklaştı.

1991 — Devlet sanatçısı ünvanı aldı.

1992 — Son albümü olan *Sorma* yayınlandı.

24 EYLÜL 1996 — TRT İzmir Televizyonu'nda kendisi için düzenlenen tören sırasında geçirdiği kalp krizi sonucu öldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAVUZ HAKAN TOK

"BENİM CANIMDAN ÇOK SEVDİĞİM AZİİİİİİİZ VE MUHTEREM DİNLEYİCİLERİM..."

Bir yolcu otobüsü dolusu on dokuz-yirmi yaşlarında genç düşünün. Bir temmuz akşamı İzmir'den Urla'ya, yaz kampına doğru yol alıyoruz. Sene 1988. Otobüsün teybinde Zeki Müren'in *Gözlerin Doğuyor Gecelerime* kaseti çalıyor. Bir yolcu otobüsü dolusu genç neden Zeki Müren dinler; muhtemelen şoförün kaset arşivinde dinlenilebilecek daha iyi bir şey olmadığı için ama durumun saçmalığı bundan ibaret değil zaten. Hepimiz çalan şarkıları ezbere biliyoruz. O ara o kaset çok popüler belli ki. Zeki Müren'le birlikte söylemekle kalmıyor, bir de onun gibi "s"leri tıslata tıslata, "z"leri vızlata vızlata, "r"leri, "k"ları üzerine basa basa telaffuz ederek söylüyoruz. "O çeşşşşşşşşşşşşme kurumuşşşşş akkmıyor aaaarrrrrrrrtıkk..."

Zeki Müren'in Türkçeyi en güzel telaffuz eden şarkıcı olduğunu söylerlerdi hep. E bize de ilkokuldan itibaren Türkçeyi doğru ve güzel telaffuz etmemiz gerektiği öğretilmişti. O zamanlar bunun bir önemi vardı, değerli bir vasıftı. Güzel Türkçesi mi, güzel sesi mi? Neyse artık sırrı, Zeki Müren dendi mi akan sular dururdu büyüklerimiz için. Yılbaşı gecelerinin fırında kızarmış tavuklu, sigara börekli, bademli, fıstıklı, gazozlu, mandalina kabuğu kokulu, tombala taşı şıkırtılı hayhuyunda sıra gecenin en müstesna anına geldi mi, Zeki Müren göründü mü siyah beyaz, çıt çıkarılmazdı artık. Bütün evlerde hayat durur, televizyonların ses düğmesi yukarı doğru çevrilir, dört duvar onun billur sesiyle yankılanmaya başlardı. Gazino sahnesine çıktığında garsonlar servisi keser, müşteriler ellerindeki çatal bıçağı bırakırdı.

> "Dertli gönüllere giren, işte benim Zeki Müren"

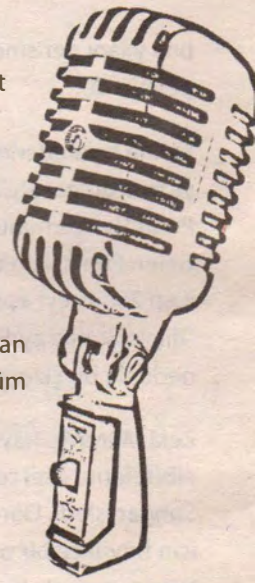
Evet, bir şarkıcıdan çok daha fazlası bahsettiğimiz kişi. Şimdilerde uluorta herkese yapıştırılan "fenomen" kelimesinin tam karşılığı. Tek başına bir reklam ajansı, bir "PR" şirketi, bir basın kuruluşu, bir televizyon kanalı, marka değeri yüksek bir holding... Tabii bütün bunların inşasını ve yıllar boyu ayakta durmasını sağlayan o sağlam temel: Şarkıcılık becerisi, sesinin ve şarkı söyleme biçiminin benzersizliği ve muazzam musiki hâkimiyeti.

Zeki Müren deyince çoğumuzun ilk aklına gelen *İşte Benim Zeki Müren* şarkısı, o şarkının da bulunduğu ve bu yazının başında da bahsi geçen *Gözlerin Doğuyor Gecelerime* albümü dâhil, o hayattayken yayımlanmış son altı albümünün şarkıları geliyor. Çünkü özel radyo ve televizyonların açıldığı doksan başından itibaren Zeki Müren'i hep o şarkılarla gördük ekranda. Fazla kiloları belli olmasın diye ya tahta aksamı oymalı, işlemeli, görkemli bir koltuğun arkasında ya da en az yirmi parça saz önünde belden yukarı, hatta "baş plan" çekilmiş görüntülerde dallı güllü, çiçekli böcekli, işlemeli, ışıl ışıl ceketler, gömlekler içerisinde "Seviyorum işte, var mı diyeceğin?" derken delici bakışlarıyla insanda "Yok abi, sev sen yani ne diyeceğimiz olabilir ki?" diye cevap verme hissi yaratan o geçkin Zeki Müren figürü yer etmiş en çok aklımızda.

Oysa müzikal açıdan en fena dönemidir bu son dönem. Sağlık sorunlarının arazları, inziva hayatının kondüsyon eksikliği yansır sesine. O eski billur sesin üzerini bir toz tabakası kaplamış gibidir, tıknefes, yorgun hali hissedilir. Üstüne üstlük bu albümlerin repertuvarları da genellikle günün popüler şarkılarından çalakalem çatılmış gibidir.

Zeki Müren'in 1950'li yılların hemen başında yayımlanan ilk taş plağında *Bir Muhabbet Kuşu* adlı şarkıyı okur ve bu şarkı onun kısa sürede ülke çapında tanınmasını sağlar. Sonrasında ardı ardına yayımlanan taş plaklarına ve 45'liklerine şöyle bir göz attığınızda görürsünüz ki, ağırlık alaturkada olsa bile, her zaman dönemin popüler ve "daha hafif" şarkılarını seslendirmekten de geri durmamıştır. Harcıâlem bir şarkı olan *Lingo Lingo Şişeler*'i de plak yapar mesela, Dramalı Hasan'ın "rumba" şarkısı *Kanamam*'ı da. Sahnede de bu formülü uygular ve genellikle programlarının ikinci yarısında popüler şarkılar seslendirir. Bu yüzden dönemin muhafazakâr alaturka çevreleri tarafından eleştirilir de. Ama onun geniş kitlelerce benimsenmesini de bu sağlar aslına bakarsanız. Halk, sahne üzerinde insan üstü bir erişilemez gördüğü Müren'in filmlerinde kâh gariban bir araba tamircisi, kâh bir şoför, kâh bir zengin köşkünün bahçıvanı olmasını nasıl sevip benimsediyse, *Katip Arzuhalim Yaz Yare Böyle* türküsünü, *Zahidem*'i seslendiren şarkıcı Zeki Müren'i de öyle sever, benimser, kendinden görür.

Müren'in yetmişlerin sonunda *Hayat Harcadın Beni* ile başlayan arabesk denemeleri, 26 dakika uzunluğundaki *Kahır Mektubu*'ve sonrasında Selami Şahin şarkıları ile devam ederken, yavaş yavaş klasik alaturka şarkılardan tamamen uzaklaştığı bir dönem başlayacaktır. En büyük rakibi Bülent Ersoy bile, zaman zaman tamamen klasik musiki şarkılarından oluşan albümler yaparken, Zeki Müren yoluna arabeskle ve o zamanlar adına Hafif Türk Sanat Müziği denilen türde şarkılarla devam eder. Nitekim 1992 yılında yayımlanan son albümü *Sorma* da böyle bir albüm olarak tarihe yazılacaktır.

Zeki Müren'i sesinin, şarkıcılığının ve dahi yorumculuğunun ötesinde değerli kılan ama pek de göze görünmeyen incelik burada saklıdır aslında. O, çoğumuza hatta artık hepimize anlaşılmaz gelen binlerce klasik Türk musikisi eserini söyleyebilecek yeterliliğe, donanıma ve sese sahipken, bu konuda her otorite de hakkını teslim ve takdir ediyor iken, Zeki Müren sadece bu yanı nedeniyle bile nice şarkıcıdan fersah fersah önce olmanın burnu büyüklüğü ile değil, halka, halkın asıl sevdiği ve dinlediğine yakın olmanın alçakgönüllülüğü (ve elbette de zekâsı) ile bir denge kurmayı başarabilmiştir. Ferrari'siyle arka sokaklarda gezinmeye çekinmemiştir bir bakıma. Elbette herkes *Gül Yüzlülerin Şevkine Gel*'i plaktan dinlerken "Adam ne şahane söylemiş yahu," diyordu ama bırakın "şevk" kelimesini onun gibi telaffuz etmeyi bir yana, şarkının bir cümlesine başından sonuna eşlik etmeye geldi mi iş, çuvallayıveriyordu. Oysa, *Gitme Sana Muhtacım* öyle miydi ya? Ya da *Akşam Olur Gizli Gizli Ağlarım*?

Bir şarkıyı, bir müzik türünü,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi gibi, kendine ait kılarak yeniden yorumlayabilmenin ders kitabıdır belki de Zeki Müren'in böylesi şarkıları. Belki bu zekice manevralarında, şarkı, repertuvar seçimi tercihlerinde saklı başka başka kocaman dersler de vardır bugün müzikle uğraşan herkesin kendine pay biçebileceği. Hele ki müzik icra edenlerin içlerinde saklı faşizmin nedense hiçbir vakit eksik olmadığı, rockçının popçuyu, klasikçinin arabeskçiyi ötekileştirdiği bu diyarlarda…

Sözün özü, sinekten yağ çıkarmak pahasına şöyle bağlayabilirim yazıyı: Ölümünden sonra ve belki bugünlerde de en çok çalınan, bilinen, tekrar edilen şarkısının bir cümlesi aslında gerçeğin ta kendisi olabilir. Bir şarkıcının içinde kendi adı da geçen ve kendisini anlatan bir şarkı söylemesi pek de sık rastlanmayan, patetik bir durum, evet. Ancak bu bir yana, "Dertli gönüllere giren, işte benim Zeki Müren" cümlesindeki Zeki Müren'in sahiden de yıllar boyu ve hâlâ dertli gönüllere kanırta kanırta girmediğini söyleyebilir miyiz? "Dertli gönüllere giren, işte Benim Ajda Pekkan," olmuyor mesela. Niye olmuyor? Sadece kafiye uymadığı için mi?

Mehmet Ali & Akşamsefası

BENDEKİ ZEKİ MÜREN

BARBAROS ŞANSAL

Bursa… Tophane saat kulesinin henüz merkez olduğu yıllar, başı dik, gözleri kısık, beyaz tenli, naif ve zarif bir çocuk. İlerleyen zamanlarda ikinci adres, Kaya ve Hayriye Müren'in, altında kereste deposu olan Müren Apartmanı'ndaki ergenlik dönemi ve ilerleyen yıllar içinde Güzel Sanatlar'daki İstanbul.

Suların menekşelendiği notalarda başlayan büyük devrim. Mesut Bahtiyar'ın tasviri Zeki Müren... Perihan Sözeri'nin rahatsızlığı nedeni ile katılamadığı bir radyo programından gelen ilk nağmeleriyle milyonları ampullü radyoya bağlayan musiki dehası. Tane tane Türkçe ve zarafetin dile hâkim eşsiz telaffuzu. İşte Sanat Güneşi böyle doğuyordu…

Düşündüğü dilde seviyor, düşmanlarının dilinde savaşıyordu. 1960 İhtilali'nin radyodaki cinsiyetsiz postal sesleri; 1980 İhtilali'nin magazindeki iftirası, kavanoz içinde cinsel uzvun ironisi. Zeki Müren tartışmasız tüm zamanların en sanatkâr ve moda uzmanı beyefendisi…

Bodrum Bardakçı koyunda tanıdığımdan çok daha önceden gelen bir hayranlığım ve ilgim vardı kendisine. O yıllarda tanıştıktan sonra bir tek gün bile nezakette asla kusur etmedi. Hele kendisine Lalezar Caddebostan Gazinosu'nda Gladyatör kılığında sahneye çıktığını ve yaşım küçük olduğundan giremeyince sandal kiralayıp denizden seyrettiğimi anlattığımda attığı meşhur kahkahası bugün bile zihnimde. Valentino barın şömineli köşesindeki *Kahır Mektubu*'nu beraber dinlediğimiz günler çoktan mazide.

Beyaz papyonu ve briyantin saçları ile tüm sazendelere smokin giydirerek onları çalgıcı olmaktan çıkarıp saz heyetine dönüştüren, ayaklı mikrofona mahkûm solistlere inat kordonlu mikrofonu ile sahnesine podyum inşa ettirip izleyicinin ta kalbine kadar yürüyebilendi. *Beklenen Şarkı* filmi ile şöhretini kat be kat perçinleyen ve nihayetinde halılar, seramikler, kumaş desenleri ve tablolar gibi yaratıcı kimliğini görsel şölene dönüştürebildiği kostümler. Mimozalar altında aşk, yasemin meltemi, leylakların dansı, yıldızlı geceler…

Suların menekşelendiği notalarda başlayan büyük devrim. Mesut Bahtiyar'ın tasviri Zeki Müren...

Devrin master terzileri: Yalçın Say, Fehmi Kurt, Peyman Songar ve sonunda bugün Zeki Müren Derneği'nin de başkanı olan Muzaffer Çaha; işlemelerin ise hepsi duayen Gülçin İskefyeli. Ama modellerin tamamı Zeki Müren…

Oysa bugün sponsor karşılığı polyester giyinen uluorta solistleri görünce bile onun kendisine, modaya ve izleyiciye olan saygısının mertebesini anlamak çok da zor olmamalı.

Brokarlar, payetler, tüller, tüyler, çiçekler, düğmeler, vatkalar, dudak motifleri, platformlu çizmeler, metaller, staraslar ve zincirler, her şey ama her şey malzemeydi onun için. İzleyicinin sadece sese değil estetiğe ve ışığa da ihtiyacı olduğunu iyi bilir, mönülerden sahne tasarımına, garsonlardan komilere hatta kullandığı parfüme dek hepsine kendi karar verirdi. İşleme desenlerinden renk ahengine kumaş çeşitlerinden kuplara onay verilip uygulanıncaya kadar bizzat ilgilenirdi.

Levent'teki mütevazı evi ve Bodrum Azmakbaşı'ndaki yazlığı bile kendi anlayışının bir dışavurum şekliydi. En şaşalı kostümlerinde dahi asla kadın kılığına girmedi. Kesimler, kuplar ve işçilik bütün kışkırtıcı malzemeye rağmen mağrur ve vakur duruşunun simgesiydi. Elton John, David Bowie gibi radikal isimlerin bile ondan çok daha sonra kostüm devrimini sahneye taşıdığını bugün çok az insan biliyor. Ölümünün ardından TEV ve Mehmetçik vakıflarına bağışladığı eşsiz koleksiyonlara sahip mirası ise iki yıl süren davalarda çürütüldü. Kalanlarsa taverna şarkıcılarına giydirilip adeta alay edercesine ekranlara döktürüldü. Buna karşı çıkan Sezer Sezin, Ayten Gökçer, Yıldırım Mayruk gibi isimlerin imza kampanyası sonucu bir mezat şirketinin satışının çarnaçar müzayede basarak engellediğini ve Bodrum'daki evinde kurtarılabilenlerin sergilendiğini ise belki hâlâ birçok insan bilmiyor. Talimhane dükkânlarından Ali Poyrazoğlu'nun dönüştürerek Kabare yaptığı gece kulübünde oturduğu yerden mikrofonsuz söylediği *Yine Menekşelendi Sular* hâlâ bu kentin atmosferinde esmeye devam ediyor...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HANDE TURAN

Plaza günlüğü

YÜZÜKLERİN HANIMEFENDİSİ

Eski Latin Avrupa inancına göre sol elin dördüncü parmağında bulunan damarlardan biri kalp ile doğrudan bağlantılıdır. Bu yüzdendir ki evlilik nişanesi olan yüzük, bu parmağa takılır. Kalbe giden yolu çevreleyen bu halkalar henüz fahiş fiyatlara pazarlanmadan yüzlerce yıl önce, Nil Nehri kıyılarındaki sazların bükülüp örülmesiyle Mısırlı kadınların parmaklarını süslemişler. Yüzyıllar içerisinde altın, gümüş ve pırlantaya evrilmiş ve "kıymetlimisss" olmuşlardır.

Ofis masasında etrafına bizi toplayıp parmağındaki parlak taşlı yüzüğü gösteren iş arkadaşımın kalbine giden hiçbir damarın o koca taşı taşıyacak kadar güçlü olmadığına emindim. Ama taktığı taşın, tanıdığı kaç kişinin yüzüğünden daha pahalı olduğunu unutmayacak kadar güçlü bir hafızası vardı.

Dişlinin parçası olmak benzer markaları giymeyi, aynı restoranlarda yemeyi, benzer kişilerden hoşlanmayı, aynı şekilde sevmeyi ve hatta aynı ritüellerle evlenmeyi gerektirir.

Zamanımızın yüzde yetmişini alan çalışma hayatı; giyim tarzımızdan eğlence anlayışımıza kadar tüm hayat tarzımızı tek tipleştirir. Plazalarda geçirilen birkaç yılın ardından, tatil için gittiğiniz otellerin şirketinizin yaz dönemi için tahsis ettiği lojmanlar haline geldiğini fark edersiniz, çünkü herkes aynı yerlerde tatil yapmaya başlar. Dişlinin parçası olmak, benzer markaları giymeyi, aynı restoranlarda yemeyi, benzer kişilerden hoşlanmayı, aynı şekilde sevmeyi ve hatta aynı ritüellerle evlenmeyi gerektirir. Ailenizin, okul hayatınızın ve genlerinizin birlikte sentezlediği özgün hayat tarzınız, iş hayatının tornasına girer. Çevrenizdeki herkesle aynı kalıptan çıkartır sizi.

Hafta sonu evlilik teklifi almış iş arkadaşımın yüzüğünü zaten sosyal medya hesabında "and I said yes!" notuyla paylaştığı fotoğrafta görmüştük. Yakın zamanda yöneticiliğe terfi edecek parlak damat adayı da aynı fotoğrafı "and she said yes!" notuyla paylaşmıştı. Plaza toplantıları gibi, plaza aşklarının dili de İngilizcedir. Bu yüzden evlilik teklifiyle ilgili detayları sosyal medyada İngilizce paylaşmak gerekir. Sosyal medya, arkadaşımın parmağına geçirilmiş pırlanta yüzüğün her cepheden çekilmiş fotoğrafını bizimle paylaşmasına rağmen, karatını, parlaklığını dünya gözüyle görmemiz ve tabii ki "tesadüfen" öğrendiği fahiş fiyatını duymamız için ofiste mini bir toplantı yapmamız zaruriydi. Önceden sipariş edilen evlilik teklifi detaylarını bütün mahremiyetinden arındırılmış şekilde dinledik. Son bir buçuk yıldır, erkek arkadaşını evlenmeye ikna etmeye çalışan ve istediği yüzüğü tüm alışverişlerinde pırlanta dükkânlarının vitrinlerinde imalı şekilde gösteren arkadaşım, hafta sonu aldığı evlilik teklifini hiç beklemediği ve hazırlıksız yakalandığı bir sürpriz gibi anlattı. Biz de bu aşk dolu hikâyeye şahitlik eden pırlantaya bakarak arkadaşımıza mutluluklar diledik.

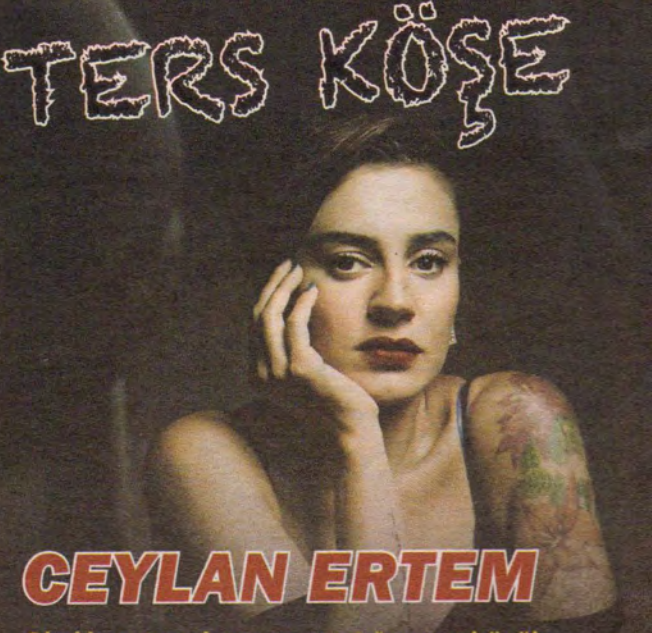
Zekâsını ve yeteneklerini, özel sağlık sigortası, yemek kartı ve ayda bir hesabına yatan maaş karşılığında büyük sermayedarların şirketlerine satmaya alışan beyaz yakalıların; özel hayatlarını da benzer alışverişler üzerine inşa etmeleri olağandır. Çiçeklerden orkide, saatlerden Rolex sevilir. Tektaşın karatı, smokinin kuyruğu aşkınızın büyüklüğünü gösterir. Sevginin emek değil, güç etrafında yeşermesi, modern zamanların devşirdiği kısa ömürlü ilişkilerin gerçeğidir. Plaza hayatı her alanda modern hayatın en önemli temsilcisidir. Tüm zevkleri tek tipleştirilen modern beyaz yakalar arasında özgün kalmak asilik, romantizm de modası geçmiş bir arabesktir.

Yüzüklerin Hanımefendisi arkadaşımın geçirdiği muhteşem hafta sonunu dinledikten ve parmağındaki pırlantaya yeterince övgüler düzdükten sonra yaklaşan düğünün detaylarını da konuştuk: 8-10 kg ağırlığında, taşlı, pullu, kabarık gelinlikler; 17 cm kadar yukarı uzanan kabarık topuzlar; cilt pigmentlerinin genetiğini değiştiren tonda makyajlar ve 350 kişilik düğün organizasyonları… Arkadaşımın müstakbel nişanlısıyla, düğünde masalara koyulacak peçetelerin geçirileceği inci halkaların getireceği ek masraf sebebiyle biraz gerildiklerini duyduğumda endişeli ve üzgün yüz ifademi takındım. İnci halkalara geçirilmemiş peçetelerin olduğu masalarda bir düğünün ne kadar tatsız tuzsuz olacağı herkes tarafında kabul edilmiş evrensel bir gerçekti ne de olsa.

Arkadaşımın masasında nişanlısıyla fotoğraflarının olduğu bir çerçeve vardı. Yanak yanağa çektirdikleri fotoğrafta objektife mutlu ve aşk dolu gülümsüyorlardı. Henüz sıradanlaşmadıkları, göstermelik değil hissederek aşk yaşadıkları günlerden kalma bir kareydi anlaşılan. Ara sokaklardan birinde, taş bir duvarın önünde çekilmişti ve tesadüfen mi yoksa bilinçli mi bilmiyorum, arkalarındaki duvarda, ilişkileri alışverişe dönmeden önceki hislerine yakışır bir yazı vardı: **"AŞK ÖRGÜTLENMEKTİR..."**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TERS KÖŞE

CEYLAN ERTEM

Okul hayatınız boyunca yaptığınız en büyük haylazlık?
Hiç haylazlıklarım olmadı, üstelik 6-7 yıl boyunca sınıf başkanıydım. İşim haylazları durgunlaştırmaya çalışmaktı.

Sizi en çok üzecek olay?
Zamansız ölümler.

Hangi kötü karakter olmak isterdiniz?
Kötü karakter değil de antikahraman olmak isterdim. Belki bileğimdeki Tim Burton karakteri Jack gibi, birazcık saf.

Yıkmak istediğiniz bir gelenek var mı?
Namus cinayeti.

Bir erkek ne zaman itici olur?
İtici olabildiği binlerce an olabilir, ama en çok sahiplendiği anlarda. Sev sev, sahiplenme, maço!

Yanlış bildiğinizi sonradan öğrendiğiniz şarkı sözleri var mı?
Hiç. Milleti düzeltirim hatta deli deli. Çok önem veriyorum şarkı sözlerine.

Hangi hataları hoşgörüyle karşılayabilirsiniz?
İstemeden yapılanları, seziyorsun ya zaten. Ama bile bile ise, zor.

Bir suç işleyecek olsanız hangisi olurdu?
Hayvanları katledenleri ve hatta sadece üzenleri aynı biçimde üzebilirim.Ve bu suçu zevkle işleyebilirim.

Arkadaşlarınızın en çok şikayet ettiği özelliğiniz nedir?
Hiç şikâyet etmiyorlar, oyy canlarım! Ama ben sabırsızlığımdan şikâyetçiyim.

Değiştirmek istediğiniz önyargılarınız var mı?
Politikacılara sinir oluyorum, belki aralarında iyi niyetli kişiler de vardır ama nasıl inanmıyorum belli değil.

Sizce bir insan ne zaman tehlikeli olur?
Kendini hiç sevmezse ve kendini çok severse.

Kendinizi deşarj etmek için ne yaparsınız?
Şarkı yazarım. Kedi, köpek, keçi, koyun severim. Sevdiceğimin omzuna kafamı yaslarım.

ESRA TANRIBİLİR

Nihilistpedia

Nihilistpedia, nihilist roman kahramanları rehberi

Meursault, Albert Camus'nün romanı *Yabancı*'nın aykırı kahramanıdır. Camus, *Sisifos Söyleni*'nde detaylı açıkladığı "absürt" kavramına bu karakterle giriş yapmıştır.

Yaşamı

Meursault, 1940'ların Cezayir'inde yaşayan bir Fransız'dır. Bir gün, yaşlılar evine terk edip doğru dürüst ziyaret bile etmediği annesinin ölümünü bildiren bir telgraf alır. Cenazede annesi ölmüş birisi gibi davranmaz; toplumun ondan beklediği yas tutan bir oğul görüntüsünden çok uzaktır. Meursault'nun en dikkat çekici özelliği fazlasıyla dürüst bir insan olmasıdır. Annesini son bir kez görmek isteyip istemediği sorulduğunda da bu yüzden hayır der. Onun tek isteği evine dönüp güzel bir uyku çekmektir.
Cenaze töreninin ertesi günü hiçbir şey olmamış gibi yüzmeye gider. Plajda eskiden onunla aynı şirkette çalışan Marie ile karşılaşır. Önce birlikte biraz yüzerler, sonra da sinemaya gidip bir komedi filmi izlerler, geceyi de birlikte geçirirler. Hayat her zamanki rutinliğiyle akıp gitmektedir. Komşusu Raymond, Meursault ve Marie'yi hafta sonu için sahildeki bir arkadaşının evine davet eder. Raymond'un eski sevgilisinden sebep başının dertte olduğu Arap belalıları da peşlerindedir. Kavga sonucu Raymond bıçakla yaralanır. Meursault daha sonra yürüyüşe çıkar ve Araplarla tekrar karşılaşır. Birinin elindeki bıçak gözünü alır ve Raymond'un emaneti olan silahı cebinden çıkarıp ateş eder, adam ölür.

Meursault tutuklanır ve cezaevine konur. Önceleri dışarıdaki hayatla ilgili bazı özlemleri olur. Her şeye alıştığı gibi zamanla istediği yerlere gidemeyeceğine ve istediği zaman Marie ile birlikte olamayacağına da alışır, cezaevinde olmak onu rahatsız etmemeye başlar. Zamanını daha çok uyuyarak geçirir. On bir ay devam eden soruşturmanın ardından mahkemeye çıkar. Avukatına göre dava sadece birkaç gün sürecek ve hafif bir cezayla kurtulacaktır. Mahkemede cinayet nedeniyle değil de daha çok annesinin cenazesindeki davranışları nedeniyle sorgulanır. Savcı, onun ruhsuz bir canavar olduğunu ispat etme çabasındadır. Sonuç beklediklerı gibi olmaz, "Fransız ulusu adına" başının kesilmesine karar verilir. Meursault sakin kalmaya çalışır ama af başvurusunun kabul edileceğine dair de bir umudu yoktur. Bir gün cezaevi papazı aniden onu görmeye gelir. Papaz, ona nazik bir şekilde yaklaşarak dine döndürmeye çalışır ama Meursault direnir. Papaz ısrarlarına devam edince çılgınca bağırmaya başlar, adamı aşağılar, yakasına yapışır. Gardiyanlar elinden zor alırlar.

Papaz gittikten sonra sakinleşmeyi başarır ve uykuya dalar. Daha gün doğmadan yeryüzünün harika kokularına ve gecenin seslerine uyanır. Uzun zaman sonra ilk defa annesini düşünür. Ömrünün sonlarında neden kendine bir sevgili bulduğunu sonunda anlar. Tıpkı onun gibi ölümün eşiğinde, kendini dünyanın tatlı kayıtsızlığına açar. Son dileği, idam gününde, kendini yalnız hissetmesin diye, onu nefret çığlıklarıyla karşılayan bir kalabalıktır.

Meursault

İllüstrasyon: Zeynep Simşek

Karakter Adı	Meursault
Kitap	*Yabancı*
Yaratıcısı	Albert Camus
Milliyet	Fransız
Yaş	25-30
Meslek	Memur
Etkilendiği kişiler	Sisifos
Etkilediği kişiler	Varoluşçular
	Zeki Demirkubuz (Yazgı filmi)
	The Cure (Killing an Arab şarkısı)

Nihilizm

Meursault, Tanrı inancı olmayan, yaşamın anlamsızlığına inanan tipik bir varoluşçu nihilisttir. Daha önce hayatını nasıl yaşadıysa, onu adım adım ölüme götüren süreci de kayıtsız bir biçimde seyreder. "Benim davamı beni işe karıştırmadan çözümlüyor gibiydiler sanki... ama şöyle bir düşününce, bakıyordum ki, söyleyecek bir şeyciğim de yoktu." Meursault, hayata, eylemlerine, duygularına, çevresine, beklentilerine ve hatta kendisine yabancılaşmıştır; belirgin bir amacı yoktur. Ama toplum, onun mantıksız eylemleri için mantıklı açıklamalar bulmaya çalışır. Bir konu hakkında fikri sorulduğunda cevabı genelde aynıdır, "Bence bir..." Gerçekten de onun için her şey birdir.
Ancak papazla yaşadığı tartışma sonrasında düşüncelerinde bazı değişiklikler olur. Artık umutsuz bir nihilizmin pençesinde değildir. Ölüme coşkuyla gidecektir. Hiçlik karşısında varoluşu seçer.

Aşk ve Kadınlar

Meursault'nun annesinin cenazesinin hemen ertesi günü plajda karşılaştıktan sonra görüşmeye başladığı Marie ile tuhaf bir ilişkisi vardır. Marie'nin, "Beni seviyor musun?" sorusuna, "Bu anlamsız bir şey, ama sanırım sevmiyorum," dedikten sonra aldığı evlilik teklifine, "Bence bir, istersen evleniriz," diye cevap verir. Çünkü onun için evli olmak da bekar olmak da birdir. Aralarındaki ilişki tensel bir bağlılıktan öteye geçip duygusal bir düzeye varamaz. Aslında Marie ile vakit geçirmekten oldukça hoşlanır hatta cezaevine girdiği ilk günlerde onu özlediği de söylenebilir. Marie de cezaevinde onu birkaç kez görmeye gelir. Ama sonra karısı olmadığı için artık ziyaretine izin verilmediğini açıklayan bir mektup gönderir. Birbirlerini en son kararın açıklandığı mahkeme salonunda görürler.

Kaynakça

1. *Yabancı*, Albert Camus, Çev.: Vedat Günyol, İstanbul, Can Yayınları, 2009
2. *Sisifos Söyleni*, Albert Camus, Çev.:Tahsin Yücel, İstanbul, Can Yayınları, 2015
3. *An Explication of the Stranger*, Jean-Paul Sartre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEOMAN - YEŞİM COŞKUN

BİR ROMAN KARAKTERİ OLARAK TEOMAN

Adam, rimelleri akan şehrin sokaklarında, hayalperest kalabalığını yanına katarak yürüdü. Zaman zaman gündüz düşleri kurmak üzere ziyaret ettiği parkın yanından geçti. Parkta küçük bir kız ile mavi bir kuşun konuştuğunu gördü. Küçük kız, mavi kuşun kalbine temiz hava girsin diye "dünyanın bütün kapılarını ona açmak istediğini" söylüyordu. Parktaki yapraklar titredi.

Onun adı en çok yalnızlıkla anılırdı. Öyle ya, bu dünyaya bir romanın öz suyundan çekilerek damlatılmıştı. Arkadaşlık edeceği kahramanlara ihtiyacı vardı, yoksa canı çok sıkılacaktı. Böylece hayali arkadaşlarını şarkılarla anlatmaya başladı. Birçok kahraman yarattı ve birçok melodi buldu kendine, en çok da başka hiçbir şarkıya benzetemediği şarkılarını sevdi. Yalnız Kalpler Sütunu, Bugün, Kıskançlık... "Hiçbir formüle yaslanmayan şarkılarımdır," dedi. Hatta konserlerinde en çok sevdiği şarkılarına, hit şarkılarına kıyasla daha az eşlik edilince bozuldu bazen.

Tam adıyla Fazlı Teoman Yakupoğlu, bir yanı sahnede rockstar olan Teoman, diğer yanı evde gazetesini okuyup kendine dünya meselelerini dert eden Fazlı Bey'di. Şarkıları yazan söz yazarı, yalnız, hayalci, nostaljik, her şeyi dert edinen, düşünen, utangaç biri; şarkıları söyleyen rockstar ise haz peşinde, alkolü, eğlenceyi seven ve kendisi de eğlenceli olan biriydi.

O, kavuniçi balıktı, Ruhi Bey'di, Gönülçelen'di. Bir roman karakteri olarak Teoman, onu kahramanlaştıran kahramanlarından, hikâyelerinden, şarkılarının dününden ve bugününden bahsetti.

"Ruhi'dir benim adım, hiç çıkamam evimden/Dostlar uydururum hayali, mutluyumdur bu yüzden"

Ruhi babamın adı. Aslında nüfus cüzdanında Hasan Basri, fakat doğduğundan beri herkesin bildiği isimle Ruhi. Gençliğinden şiirleri de var, Ruhi Yakupoğlu imzasıyla. Babamın adıyla yazmak istedim İstasyon İnsanları'nı. Ruhi ismi çok güzel, anlamı olan bir isim çünkü. Şarkıdaki çocuğun karakterine de çok uyuyor. İstasyon İnsanları şarkımda kendi sekiz yaşımdan çok bilgi var. Annesi ve anneannesiyle yaşayan bir çocuk olarak babamın nerede olduğunu sorduğumda aldığım cevap 'Cennet'te' idi. O yüzden şarkıda geçen ve sonunda otoparka dönüşen plajın adı Cennet Plajı.

Ben küçücükken bile nostaljik bir çocuktum. Geçmişin daha güzel olduğu hayaliyle büyütülmüştüm. Sevdiğim her şey geçmişte idi. Annem Tarzan filmlerini anlatırdı bana, Meydan Larousse ansiklopedisinde Tarzan'ın fotoğraflarına -onu oynayan oyuncu Johnny Weismuller aslında- bakardım. Ve geçmişte yaşamak isterdim. Yaşadığım çağ bana güzel gelmiyordu. Tarzan, kovboylar, kızılderililer, babam, Atatürk ve diğer kahramanların hepsi geçmişte yaşamışlardı ve ben geç doğarak hepsini kaçırmıştım.

"Kadın: Galiba kendinizi pek enteresan sanıyorsunuz/Büyümeyen adam sendromu bu ama yaşlanıyorsunuz/Küstah taklidi yapan erkekler familyasından/Milyarlarca zavallı adam midemi kaldıran. Erkek: Tanırsınız benim gibilerini boş sokaklardan/Çizgilere basmadan yürümeye çalışan insanlardan/Ama dün akşam dedim ki kendikendime: Düşünme, kim anlamış ki sen anlayasın böyle"

Zamparanın Ölümü, Ruhi'nin -yani benim- kırklı yaşlarında bir barda, sonu aşağılanmayla biten zamparalık hikâyesini anlatıyor. Asıldığı kadın zamparayı aşağılıyor, zampara da içkileri yuvarlayıp, 'Düldül' adlı arabasıyla hız yapıyor. Sonradan onun haline acıyıp bırakan bir trafik polisinin öğüdünü de dinlemeyerek evine giderken gaza sonuna kadar basıp geçirdiği kazada ölüyor. Ruhi'yi erken öldürdüm şarkılarımda. Çocukken sevdiğim birçok insan gerçekten erkenden ölmüştü. Erken ölümün kaderim olduğunu düşünüyordum, hatta neredeyse bir aile geleneği olduğuna karar vermiştim. Şimdiki yaşlarıma ulaşabileceğimi hiç düşünmüyordum.

"Nasıl anlasınlar seni beni acıkmadan yiyenler/ Uyumadan önce ayaküstü terlemeden sevişenler"

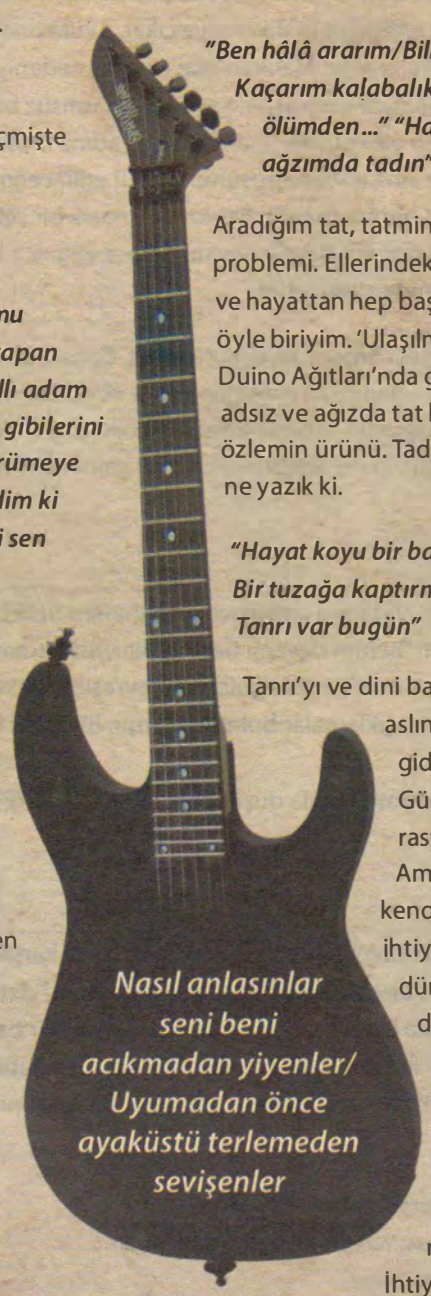
Terlemeden Sevişenler şarkım, hayatta bazı insan tiplerini -çoğunluğu yani- ve onlara uymayan azınlıkları anlatıyor. 'Acıkmadan yiyen ve uyumadan önce terlemeden sevişenler' çoğunluğu oluşturanlar zaten. Toplum uyumuna/tek tipliğe inanan, hayat denemelerine kapalı, ufuksuz, hayalgücü olmayan insanlar.

"Ben hâlâ ararım/Bilinmeyenin ulaşılmaz balını/ Kaçarım kalabalıktan/Yalnızlıktan, dostumuz ölümden..." "Hayalimdeki adsız kadın/Sanki ağzımda tadın"

Aradığım tat, tatmin olmayan kişiliklerin ana problemi. Ellerindekiyle mutlu olmayan, gelecekten ve hayattan hep başka bir şey bekleyen. Ben de öyle biriyim. 'Ulaşılmaz bal' Rilke'ye bir gönderme. Duino Ağıtları'nda geçen bir kavram. 'Hayaldeki adsız ve ağızda tat bırakan kadın' da yine öyle bir özlemin ürünü. Tadı ağızda ama kendi gerçek değil ne yazık ki.

"Hayat koyu bir balgam/Sert bir pornoydu dün/ Bir tuzağa kaptırmıştım kendimi/Ama eminim Tanrı var bugün"

Tanrı'yı ve dini başka insanlarla tartışmıyorum aslında. Agnostik ile dindar arasında gider gelir aklım ve duygularım. Gündelik hayatta da hareketlerimi rasyonalite yönetir, inançlar değil. Ama din ve Tanrı kavramı, insan kendini çok çaresiz hissettiğinde ihtiyacı olan kavramlar. Manasız bir dünyaya, bence metaforik olarak da olsa güzel cevapları var dinin ve Tanrı'nın. Geçen seneki bir olayı anlatayım: Kızım havale geçirip bayılmış. Ben kar altında buzlu yollarda koşarken kendimi 'Allahım, n'olur, n'olur' diye bağırırken buldum. İhtiyacımız var ona.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Telesekretere konuşamayanlardanım"

Teknolojiyle aram pek yok. Whatsapp'tan konum atma, benim için zirve! Teknolojinin bu kadar hızlı ilerlemesi biraz canımı sıkıyor. Artık herkes fotoğrafçı, herkes model, herkes ombudsman çağımızda. Sanal dünya insanların ne kadar hastalıklı olduğunu hepimize gösterdi. Bunu bilmek beni rahatsız ediyor. Tahminimdeki insanlık sanal dünyanın bana tanıttığı kadar hastalıklı değildi.

"Hayali girmekti eve, anahtarsız/Zili çalarak sadece/ Hiç bakmamıştık gözü gitse de/ Yalnız kalpler sütununa gazetede"

"İnsanlar şarkı sözlerini dinlerken gözlerini kapasınlar ve sözlerim onların hayal güçlerinde birer film çeksin istedim."

Kariyerim boyunca, ara sıra şarkı sözünde şiirsel ifadeler kullansam da, en çok hikâye formuna önem verdim ben. Uzun uzun hikâyeler yazdım şarkı sözü olarak. Hep bir bağlam aradım. İnsanlar şarkı sözlerini dinlerken gözlerini kapasınlar ve sözlerim onların hayal güçlerinde birer film çeksin istedim. Zaten eğer yazdığım sözlerin bana sağladığı oyunlar hoşuma gitmeseydi müzik de yapmazdım. Bülent Ortaçgil benim için; 'Müzik adamı değil, şarkı adamı,' demişti birkaç yıl evvel. Çok hoşuma gitti. Müzik konusunda yeteneğim gerçekten sınırlı çünkü. Bütün anlatı formları bana şarkı sözü konusunda yardım etti, sinematografik anlatımlar da. Müzikte de -sözlü müzikten bahsediyorum- sinemada da edebiyata doğru yürüyen eserleri beğenirim. Çünkü benim için edebiyat sanatların şahıdır.

Teoman şarkı sözlerinin güzel olup olmadığını anlamak için şöyle bir yöntem geliştirmişti. Şarkı sözlerini kâğıda yazar, müziksiz biçimde önüne koyar ve iyi olup olmadığını anlardı. Söz yazarlığı onun için olağan ve süreğen bir şeydi. Bu yüzdendir ki dinleyicileri onun hikâyelerini büyütüp bir roman yazmasını bekliyordu yıllardır. Ama yirmi senedir bir köşede duran roman taslağına pek de bir şey eklememişti. Yine de notlar alıyordu, bazen bilgisayarında, bazen de kafasında. Çok sevdiği edebiyata kapatmıyordu kapılarını ama bundan sonra film çekip çekmemek konusunda kararsızdı. Çünkü şarkılarında da benzer hikâyeleri anlattığı kanısındaydı. Şarkılarındaki naiflik, filmlerine de yansıyordu. Durum böyle olunca Teoman'a Rapsodi İstanbul'da geçen ***"Yapraklar yatağın olsun/ Kırlangıçlar arkadaşların/Yıldızlar yorganın olsun/ Hem zaten gökte işsiz güçsüz duruyorlar"*** sözlerinin sade romantizmi ile Balans ve Manevra'daki bir sahnenin duygu olarak benzerliğini hatırlattım. Balans ve Manevra'da Teoman'ın canlandırdığı "Timur" karakteri, sevgilisini hırpaladıktan sonra yırtık ayakkabısını tamir ederek, çok küçük bir hareketle yaraları sarmıştı. Teoman şarkılarının ve hikâyelerinin temelinde, hep bu naif ve sade romantizm duygusu mu vardı?

Ne kadar güzel bunların fark edildiğini görmek. Yazdığım ve neredeyse kimsenin farkına varmadığını sandığım, sinek siklet gibi duran 'yıldızlar yorganın olsun, hem zaten gökte işsiz güçsüz duruyorlar' gibi dizelerimi seviyorum. Yine Balans ve Manevra'daki ayakkabı tamiri sahnesini de beğeniyorum. Benim için romantizm bunlar zaten. 'Senin için dünyayı yakarım' benim tarzım değil.

"Bunlar güzel günlerimiz/Daha beter olacak her şey/Dünya zaten yalan dolan/Kaderden kaçamaz insan"

Geçen yıllar bana hüzünlü geliyor. Geçmişi düşündüğümde -nostalji alışkanlığım devam ediyor yani- birçok şeyin artık bir anlamı olmadığını görmek beni duygusal açıdan rahatsız ediyor. Arkadaşlarımızla toplaştığımızda sürekli yirmi otuz sene önceki anılarımızdan bahsediyoruz. Yapacak bir şey yok, artık kalbimiz o günlerdeki gibi genç değil, hiçbir şeye o zamanki tutkularımızla sarılamıyoruz. On dokuz yaşımda ilk kez konsere çıktığımda aldığım zevkin ya da ilk röportajımı gazeteden okuduğumdaki mutluluğumun yanına bile yaklaşamaz artık hiçbir olay. Bu yaşımda hayatın ne olduğunu ve neler hissedebileceğimi biliyorum. Sıkıcı bu. Hayatının sonuna kadar çocuksu ruhunu kaybetmemiş insanları - özellikle de sanatçıları- kıskanıyorum. Keşke ben de öyle biri olabilseydim.

Teoman "çocuksu ruhunu kaybettiğini, artık pek bir şeye hevesi kalmadığını ve hayatta en çok özlediği dönemin yeniyetmelik dönemi olduğunu" söylüyordu. Ona Murathan Mungan'ın Yüksek Topuklar'da yazdığı bir metni hatırlattım: "Yeniyetmeliğimi değil ama o zamanlar sahip olduğum o belirsizlik duygusunu, geleceğe duyduğum ümidi, hayallerime eşlik eden kalp çarpıntılarını, hayatın henüz başlamamış olduğu bilgisinin diriliğini özlüyorum."

"Murathan Mungan tabii ki benim söyleyebileceğimden çok daha güzelini söylemiş. Onun sözleri hakikaten de ruh halimi çok güzel yansıtıyor. Bu arada Murathan Mungan, biraz önce bahsettiğim, inancını, aşklarını taze tutmayı başaran ender insanlardan biri. Çocuksu ruh derken o güzel ruh halinden bahsediyordum. Yeniyetmeliğimle ilgili özlediğim şey, Murathan Mungan'ın söylediği belirsizlik hali.

'Geleceğe dair umut' yok şimdi. Hayaller yok, sadece ve ancak planlar var artık."

Teoman'ın sıradaki planı ise kendi deneyimiyle kariyerini paketlemekti. Sevdiği müzisyenlerin şarkı sözleri kitaplarını hep kıskanmıştı. Ve sonunda kendi de şarkı sözlerini bir kitapta topladı. Müziği çekilmiş şarkı sözleri, İnsanlık Halleri'nin içinde, yan yana sayfalarda hikâyelerini paylaşıyorlardı. Uzaklarda bir papatya kısacık kestirip saçlarını ilk sigarasını yaktı.

Burada olsalardı sana ne söylerlerdi? Şimdi nerede ne yapıyorlardır?

Ruhi (Sekiz yaşında çiçek dürbününden insanlara bakan): Aynı şeyleri söylerdi. İnsanlar pek değişmiyor, sadece daha da deliriyorlar. Bu "ölümlülük" bilinci insanda huzur bırakmıyor. Kendini evlerine kapatmış sekiz yaşında bir sürü Ruhi vardır şu anda.

Ruhi Bey (Kırklı yaşlarında beceriksiz bir zampara olan): "Her şey yalnızlıktan" derdi, ama Ruhi Bey öldü ne yazık ki, Kulaksız Mezarlığı'nda yatıyor.

Kısacık kestirip saçlarını ilk sigarasını içen papatya: Papatya çok değişmiştir. Torun torba sahibi yaşlı bir kadın olmuştur.

Kır evinin verandasında bekleyen rüzgar gülü: Fırıldağının sesi duyulur. Yalnız yalnız dönüyordur hâlâ.

Her şeyi kendi yanından gören "O": Kendinden bahsederdi. Aşırı bencilliğine ve narsisizmine devam ediyordur.

Kupa Kızı: Onun hep *Girl on the Bridge* filmindeki kız gibi biri olduğunu, sürekli değişik bir şeyler yaptığını düşünüyorum.

Doğmayacak milyonlarca çocuk: İçlerinden bir tanesi başardı. Harika bir kızım var: Zeyno.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

AYŞEN AKSAKAL

BAŞI DARBE ORTASI MUĞLAK BU NESLİN ŞANSI NEREDE

Öyle bir nesile aitim ki, darbeye doğmuş, kapitalizmin en aç dönemini görmüş, devrime yaklaşıp değecek gibi olmuş, olduramamış, kendimizi hep bir savaşın kenarında ya da içinde bulmuşuz.

Bahtsızlığımıza yanıyoruz da aslen tek bir hayatımız var, yaşayabildiğimiz kadarı kâr.

Yarıyı geçmiş ömrümü düşündüm; şu hayatta ne zaman şans yüzüme güldü?

On yaşındaydım, Anadolu lisesi kazanmıştım. Aslında ödülle güdülen bir nesil değildik ama babamın gönlünden kopmuş, tek kasetlik bir teyp almış. Dükkâncının da gönlünden Zeki Müren Seçme Şarkılar kaseti kopmuş, hediye etmiş. Seçme şarkılar dediysem kasetçinin seçtiği, boş kasete çektiği şarkılar albümü. O dönem kasetçi de olsan bandrollü kaset hediye edemezsin her şey öylesine az ve kıymetli ki.
Ergenliği bile o kasetle atlattım, evde kırıp döküp *Üşüdüm Üstümü Örtsene Anne*'yi açar efkar yapar, okulda iki ilgi görsem akşamları *Fıldır Fıldır Hayriye* ile göbek atardım.

Yetiyordu be, hüznüme de, neşeme de, uykunun tutmadığı gecelerime, çocuksu hülyalarıma, büyük hayallerime, sığamadığım kabıma bile yetiyordu.
Bize o zamanlar her şey yetiyordu.

Az ile yetinmeyi, tek bir nesne ile mutlu olmayı, kıymet bilmeyi öğrenmiş olmak şanslarımdan biriydi.

Sümerbank yılda iki kez memurlara giyim fişi veriyordu. Ailece oturup liste yapılıyordu.
Kimin montu bu seneyi de çıkarır, kimin pabucu alarm veriyor ince hesaplanırdı. Bir eşyayı sıkılınca atmak yoktu.

Tüketmiyorduk.

Dolaplarımızda belki eprimiş tek bir gocuk, burnu sürtülmüş, tabanı yamanmış tek bir ayakkabı olurdu, belki dolaplarımızdaki çatal bıçaklar alüminyumdan, tencerelerimiz emayeydi ama hayatımız kalabalık, kalbimiz, hanemiz ve sokaklarımız güven ile doluydu.

Daha kalabalık yaşardık, yedek anahtarlar komşuda durur, mahallede okuldan dönen çocukları karşılayacak biri mutlaka bulunurdu.
Servis nedir bilmeyen çocuklardık, okulun ilk haftası elinden tutulup okula bırakılır, ikinci hafta yolu öğrenip kendi başımıza gider gelir olurduk.

Benim şansım anahtarı unutup bakkalda annemi beklerken ikram edilen çikolatayla insanlara güvenmeyi öğrenmekmiş, yedi yaşımın 110 santimlik boyuna bakmadan okula yürüyerek gidip gelebilmenin kazandırdığı özgüvenmiş.

Uzun aylar belki de yıllarca beklenilen televizyonun eve girdiği anki mutluluğu yaşamış olmak şansmış. Televizyon açılana kadar büyükler radyoda ne severse onu dinler, ajans başladığında çocukça sorular sorardık. Büyükler ile sohbetimiz de buydu.

Bize "kaliteli zaman" ayırmaları gerektiğini bilmezlerdi, zekâ geliştirici oyun kartlarımız, müzikle eğitim saatlerimiz yoktu.
Ama tavla vardı, dama vardı, okey, pişti, papaz kaçtı vardı.
Annelerin kaliteli zamanı, yumurtayı bize çırptırmak, marulu bize doğratmak, 3,5 numara şişle örgü öğretmekti.
Biz bunlarla büyüdük hamd'olsun zekâmızda da ilgi ihtiyacımızda da bir travma yaşanmadı.

Dostlukları ve aşkı tüketmeyin, kalbiniz kurur.

Biz ebeveyn dünyasının yancısıydık, ayrılmaz bir parçasıydık.
Bu yüzden evlerde kalabalık sofralar kurulup da rakıya oturduklarında, neşelerine de hüzünlerine de ortaktık.
Hepimizin "nihansın dideden" i ezbere bilmesi, "bir yangının külünü yeniden yakıp gitme"yi becermesi bundanmış.
Bir proje değil, olduğu gibi, gelişine, doğallığında çocuk olmakmış şans.

Bir tabak yemekten mutlu olur mu çocuk? Olurduk.
Memurlara verilen günlük çorba parası birleşince, ayda bir kez tüm aileye yetecek döner dönüşüyordu.

Bir bardak ayranı bir porsiyon döner ile son lokmalarda eşlemeyi, daha tabaktaki bitmeden bir sonraki döner yenecek cumartesiyi hayal etmeyi ve tabakta kalan tereyağını son lokma pide ile sıyırmayı iyi bilirdik.
Sofraya aç oturmayı, doymadan kalkmayı, nasıl pişerse pişsin karın doyurmuştur, emek verilmiştir diye "eline sağlık" demeyi bilmekmiş şansımız.

'90lardan sonra hızlandı hayat. Önce inceden kolaylaşır gibi oldu, iletişim kolaylaştı. Telefonlar rahatlattı. Her an ulaşılır olduk.
Mesailer, telefonlar ve e-postalar üzerinden gecelere, oradan hafta sonlarına uzadı. İşler kolaylaşacak derken uzadıkça uzadı.
Meğer kendinle ya da ailenle baş başa kalabilmekmiş şans.

Üretim kolaylaştı, her şey ucuzladı.
Bize iki kapılı dolaplar yetmedi, altı kapılı gardıroplar girdi evlere, sonra o dolaplar evlere sığmadı, evler büyüdü, krediler büyüdü.
İnternet bankacılığında oradan oraya savrulan sayılara dönüştü maaş denilen şey.
Mendil arasında bayram harçlıklarını toplayıp yastık altında biriktirebilmekmiş şans.
Az da olsa elinle değebilmekmiş paraya.
Harcamamayı bilmekmiş.

Her şey hızla tüketilir oldu, fiber hızında.
İnternetten sipariş edilmiş çiçekler masamızı doldurdu ama anne mutfağa giderken, ellerini tutup, Zeki Müren taklidi ile "gitme sana muhtacım" diyen babaların şakasındaki naif aşkların yeri dolmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Küçük dünyamızın kralı olmak yetmedi, tüm dünyalar bizim olsun istedik. Olmuşken özel olalım, özenilen olalım istedik.

Kimsenin bilmediği Kuzey Avrupa'nın alternatif müzik gruplarını bulduk internetten, bu keşfin gururuyla parçalarını dinlettik dijitalden, okuyamayacağımız kadar kitap sipariş ettik internetten, Amerika'dan ayakkabı, Çin'den kulaklık geldi "air cargo" ile.

Ama hiçbir şey de, kolları dirseğe kadar kısalan bir palto ile Sümerbank'a girip, kırmızı kaşe bir kaban ile çıkmanın mutluluğunu, dönerci bir ihtimal kazandibi ikram eder umudunu, yeni bir kazağın örülmesini beklerken ki sabrın hazzını veremedi.

Şimdi oturduğum yerden beş liralık tişörtleri, yükselen binaları, sıkışan trafiği görüyorum, durmadan çalan telefonumu duyuyorum.
Kapitalizmin hepimizi öğüttüğünü biliyorum, emeğimizi sömürdüğünü, vaktimizi yuttuğunu, tatminsizlikle bizi savurduğunu.
"Eyyyy..." ile başlayan tehditleri duyuyorum.
Üretmekten gelen gücümüzü arıyorum bulamıyorum!
Meğer "tüketmemekten gelen güç"e dönüşmüş de duyuramamış.

Şimdi bakıyorum şansıma; tek kasetlik bir teyp.
Tüketmeden mutlu olabildiğim bir hayatın nişanesi olarak hâlâ durur.

Dostlukları ve aşkları tüketmeyin, kalbiniz kurur.
Güveni ve saygıyı tüketmeyin, yollarda yürünmez olur.
Vitrinde etiketi olan her boku da tüketmeyiverin, işte o zaman dünya durur.
Tüketmemenin hazzını bir kez olsun tatmış olmak; şans işte budur!

Dileyen sövsün ardımızdan "eeyyyyy"ler çekerek; dertli gönüllere giren Zeki Müren tek başına yeter bazen, içini huzurla doldurur.

"...sevgi dolu bir dünyam var dört yanımda tüm insanlar dünya malı neye yarar dostluklarla yaşıyorum..."

Mehmet Ali & Akşamsefası

OPORTÜNİST IRMAK!

ALİ LİDAR

Yaşıyorum diye değil mi tabiatın meydan okuması
en solcu ırmaklar fokurduyor yatağında
oysa ben geçen yüzyıl kapatmıştım aşk defterini
öyleyse niye üzerime oynanıyor bütün oyunlar
kendi elimle içimde bir zenci büyütmüştüm halbuki
üstelik reddederek beyaz kadının şefaatini
razı gelip habitatıma prangalar bileylemiştim

araziler dolusu susuzluktun kuşlarla paylaştığım
atlar kusuyordu böğrüme ben mavi deyip duruyordum
iyiydik perişanlığa rağmen olabildiğince mağrurduk
niye kışkırttın tabiatı ırmakları başta çıkarttın
gel anlat şimdi kölelikten kurtulmanın asaletini!

omurlarım ağrıyor bak düşün omur ağrısı ne demek
omurların ağrıması bu yükü taşıyamıyorum demek
kedilerine trip yap artık derdini ev arkadaşlarına anlat
uğurlarken beni sakın dönme diyordun ya geri
unuttuğun bir şey vardı geçmişti dönmeler mevsimi!

yaşayacağız daha değil mi tabiata boyun eğerek
fırtınalara ve depremlere içimizden küfür ederek
ölüm kolay ölüm kurtuluş ölemeyeceğimizi bilerek
ırmakların soldan sağa kıvrılmalarını izleyeceğiz
!

sen engizisyon dersin buna bense bağırarak intifada
bir fransisken keşişi düşün içinden fıkralar geçiren
ki fransiskenler için gülmek şirk kadar ayıpken
ben daha aydınlanamamışım sen reformdan bahsediyorsun
bunu söylemek ayıp ama tam burada söylemeliyim
sen de en az Aquinolu Thomas kadar ayıp ediyorsun
ben duruyorum burada mutlak eylemsizliğimle
sokayım diyalektiğine deyip şiirler biriktiriyorum
kendi karanlığımda ırmakları seyrediyorum
soldan sağa geçişlerini seyrediyorum acı olduğu kadar komik
acıklı olduğum kadar komiğim bütün hücrelerimle
hissediyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ZUHAL OLCAY

“Umutsuzluk ölümcül bir hastalıktır”

Biraz melankolik, içe dönük ve karanlık bir çocuktum. Siz de bilirsiniz ki tek çocuk olarak büyüyenler biraz tuhaftır. Kendimi keşfetmeye başladığım zamanlarda bu karanlık halim oyunlar seven, yaratıcı ve olayları farklı yönlerden değerlendiren tuhaflıkta bir çocuk olmaya itti beni. Sanatçı nüfusu bol bir aileden olunca sizi kimse sanata yönlendirmiyor. Zaten sanatın içine doğuyorsunuz. Bir teyzem Ankara Devlet Konservatuarı'nda piyano, bir diğeri opera hocasıydı. Onların arasına girdiğimde, Cebeci'deki okulun muhteşem ortamıyla karşılaştım. İlkokul ikinci sınıftaydım. O gün sanatla ilgili bir şey okumaya karar vermiştim. Hayatımın en doğru kararıydı. Eğer işinizi çok severseniz işinizin alanlarında evinizdeki bir odadan diğer bir odaya geçer gibi rahatlıkla dolaşabilirsiniz. Ben tiyatrodan televizyona, televizyondan sinemaya geçişimi hep böyle bir doğallıkla, aynı evin içinde bir odadan diğerine geçer gibi yaptım.

Kimse kadınlara bir şey lütfetmiyor

İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda Nina'yı oynadığım Martı oyunu benim için asla unutamayacağım bir oyundur. Çok sevdiğim oyunun kaydı yok ama bazen diyorum ki bazı şeylerin kaydının olmaması onu daha güzel yapıyor olabilir. Sinema ve televizyonda ise Gecenin Öteki Yüzü ve Parmak Damgası hayatımın çok önemli kilometre taşlarıdır. Seyircinin, üzerinden onlarca yıl geçmesine rağmen halen aklında kalan yapıtlardandır. Ne yazık ki o işlerin üzerine çıkacak değerde işler yapılamadı. Ne acı değil mi? Nasıl geriye gittiğimizi görüyorsunuz. 90'larda Şaşıfelek Çıkmazı, Nasıl Evde Kaldım, Çatısız Kadınlar gibi dizileri izleyen insanların bugün başka türlü şeyleri izlemeye rıza gösteriyor olması canımı sıkıyor. Bugün ülkenin durumuna kadın cinayetlerinden, tecavüzlerden, vakıflarda yaşananlardan baktığımda aslında bu ahlâksızlıkları üretebilecek yapının hep var olduğunu ama ortaya çıkmadığını düşünüyorum. Şimdi üzerimizde iktidar olan erkten alınan cesaretle her şey ortaya çıkmaya başladı. Bu konuda ben her mecradan önce televizyonların daha sorumlu davranması gerektiğini düşünüyorum. Benim çok canımı yakan kadının edilgen bir cinse dönüşmesi. Sürekli yönetilen, sömürülen oldu. Arada bir senaristlerin de gayretiyle başkaldıran cılız kadın sesleri oluyor ama onlar asla bir yere varamıyor. Yine egemen düşüncenin altında kalıyor. Biz tuhaf bir milletiz. Bir düşünce egemenleşmeye başladığı anda onun gölgesi altına girmeyi çok seviyoruz. Orası sanırım bize çok daha güvenli geliyor. Hemen o role bürünmek, her şeye boyun eğmek daha rahat hissettiriyor. “Eyvallah yenge”, “Tamam abicim” diyoruz. Aksini yapmak; cesaret isteyen, uğraş gerektiren bir şey çünkü. “Ben senin nereden yengen oluyorum?” demek başına bir bela almaktır. Oysa kimse kadınlara bir şey lütfetmiyor.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kadının kadına ettiğini sorgulamak gerekiyor

Ne yazık ki sinemada kadın yönetmenlere rastlamak zor artık. Bugün kadın yönetmenlerin varlığından söz edebiliriz ama eski yapımlardaki kadın yönetmenler gibi alıp götürebilen, kendi hikâyesini yönetebilenler pek yok. Erkek egemen olduk. Bu konuda sadece erkekleri de suçlamak basit kaçar. Yumurta tavuk meselesi yani. Sonuçta o erkekleri de doğuran, büyüten kadınlar. “Aman oğlum üşümesin, aman oğluma zarar gelmesin,” diyen bir kadın güruhundan özgürlük talebi bekleyemeyiz. Erkeğin kadına ettiğinden önce kadının kadına ettiğini sorgulamak gerekiyor.

Erkeğin kadına ettiğinden önce kadının kadına ettiğini sorgulamak gerekiyor.

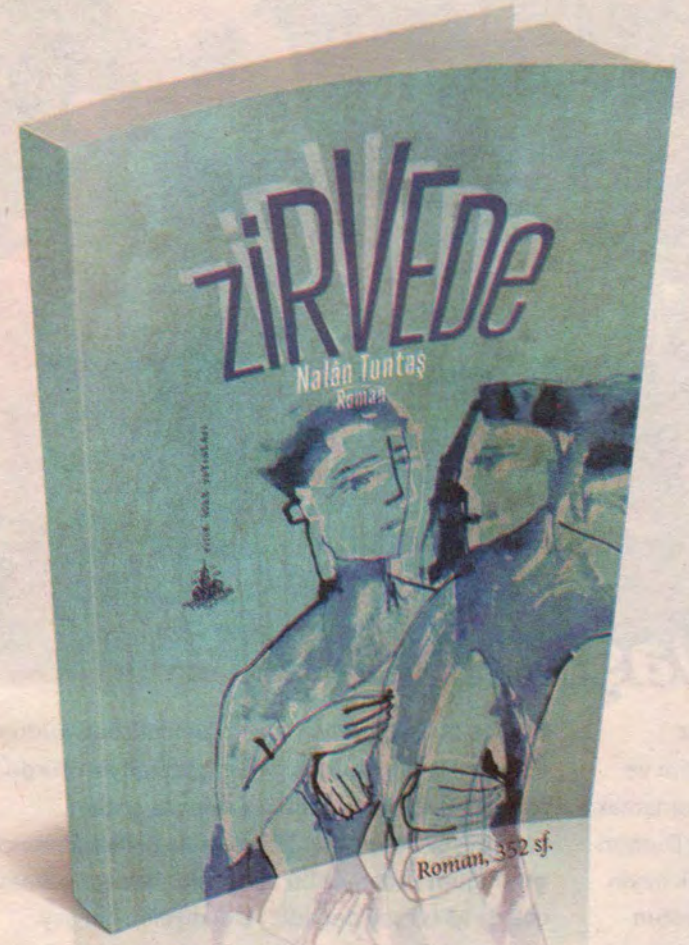
Sanat, soluduğumuz hava kadar önemlidir

Sanat tüketilebilir bir şeydir. Üründür her bir sanat eseri esasında. Bu ülkede sanat ürünlerini ihtiyaç olarak tüketen insan sayısı maalesef yükselemedi. Sanatı ihtiyaç olarak görmüyoruz. Oysa soluduğun hava kadar önemlidir sanat. Kültür politikaları asla bu yönde insanları eğitmedi, yönlendirmedi. Şimdi ülkede toplam altı yüz bin kişi tiyatroya gidiyor. Koca ülkede altı yüz bin kişi dönüp dolaşıyor tiyatro salonlarında. Kierkegaard “Umutsuzluk ölümcül bir hastalıktır,” demiş. O yüzden umutsuz olmayacağız. Ölmeyeceğiz. İyi ki doğamız umutlu olmaya çok yatkın.

Bizde bir disiplinsizlik var. Bir şeye umutla aşkla başlıyoruz. Çok ses getiriyoruz ama devamını getiremiyoruz. Biz ne verdik ki ne almak istiyoruz? Bugün olan şeyler bir günde olmadı. Bir türlü bir denge tutturamamış bir toplumuz biz. Beşiktaş'ta geçenlerde trafik sıkıştı. Kalabalık içindeydik. Bir anda panik atak oldum. Herkes birbirine bakmaya başladı acaba kim terliyor diye. Bombası olanların terlediğini biliyoruz artık. Hem gülüyoruz hem de korkuyoruz. Artık mizahla baş etmeye çalışıyoruz. Sanırım dünya hiç bu kadar korkunç olmamıştı. Bu korkunun sonu yok. Nereye kadar sürecek ki. Korkmamak mümkün değil ama yaşamak zorundayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeryüzünde düşler kurmaya
devam ediyoruz...

Zirvede

Nalân Tuntaş

Acılar içinde geçen çocukluk yıllarından sonra gerçek aşkı bulduğu yanılgısıyla kendisini erkeğinin güvenli kolları arasına bırakan Zeynep, çok geçmeden aradığının bu olmadığını fark eder. İşte o zaman aşkın ne olduğunu sorgulamaya başlar ve kendini derin bir hesaplaşmanın içinde bulur.

* * *

Belki de, yüzyıl önceki sevgilerdi gerçek olan; kadınla erkeğin birbirine ulaşamadığı, göz göze gelmenin bile yettiği, iki üç sözcüğün destanlara bedel olduğu, bir dokunuşun cayır cayır yaktığı... İşte buydu aşk, gerisi yalandı.

Ağır ağır geçen zaman birden hızlanıp elinden kaçmaya başlamıştı. Onun ardından koşarken yorulmuştu Zeynep. Nereye koşuyordu? Geleceğe mi? Bu muydu özlemle beklediği gelecek? Deneyimlerden geçe geçe, sınanıp sınandıkça, sakınıp sakındıkça sıkışıp kalmış, özgürlük alanının gitgide daraldığını gün geçtikçe daha çok hisseder olmuştu. Önce Turgut, sonra Turgut'un evi, işyeri, onun seçtiği yaşam ve en sonunda bu oda, bu kapan...

Yazarın yayınevimizce yayımlanan diğer kitapları:

Arşipel'in Çocukları // Zor Yıllar // Cahide

yitiK ülkE yaYınLArı

yitikulke.com • facebook.com/yitikulkekitap • twitter.com/yitikulkeyayin

genel dağıtım

PUNTO

Mehmet Ali & Akşamsefası

BAVUL

EMRAH POLAT

Deli deliyi dakkada bulur

Ankara Seyranbağları yakınındaki Kızıltoprak'ta kimyager Kâmil, nâm-ı diğer otçu Kâmil yaşardı. Delinin biriydi. Ankara Üniversitesi'nde çalışıyordu. Hani biri için aklını peynir ekmekle yemiş derler ya, Kâmil abi de otla yemişti resmen. Toplu taşıma araçlarını pek kullanmaz, her yere yürüyerek gider, yol boyu envai çeşit ot toplardı. "Şu apartmanlar dikilmeden önce var ya," derdi. "Ankara'da yüz yirmi çeşit ot biterdi, ellisini zor bulursun şimdi!"

O gün işe giderken dolmuşa bineceği tuttu. Dışarıda, tükürürcesine yağan bi' yağmur vardı. Önümde, kapının hemen yanında oturuyordu. Bi' süre sonra dolmuşa bi' adam bindi. Deri çanta, ipek fular falan. Parmaklarını götürdüğü saçlarındaki suyu akıttı. Ayaktaydı. Dişlerini sıkarak mırıldanmasından öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Dolmuş, koleje yaklaşırken yolun sağından bi' kadın el kaldırdı. Onu da aldı şoför; ayakta mayakta, ördek ördekti kardeşim. Otçu Kâmil, kadına yer vermek için doğrulduğunda, ipek fularlı adam yüksek sesle, "Ne o, prim mi yapacaksın kadına yer vererek?" dedi. Bi' anda tüm başlar adama çevrildi.

"Hee," dedi Kâmil abi. "Prim-gün sayımı tamamlıyom, emekli olacam da!"
"Dalga geçme," dedi adam. "Bak avukatım ben, ailem Kırıkkale'nin zenginlerinden haa! Şunu bilir, şunu söylerim; kadına yer verilmez, hatta güvenilmez de!"
Haydaa! Dolmuşta homurtular başladı. Adam mütemadiyen, "Kadınlar şöyledir, kadınlar böyledir" lafını çiğneyip duruyordu.

Kâmil abi dayanamadı. "Sen, niye taktın kadınlara birader?" dedi. Adam tam bi' şey söyleyecekti, elini "Dur!" işareti yapar gibi kaldırdı Kâmil abi. "Var ya," dedi. "Onu bunu bırak da sağlık tabiatta birader, otlarda... Ne varsa onlarda var! Mesela senin sağlığını iyi görmüyom ben, ot ye, çörek otu, osurtur, ama iyi gelir." Parmağıyla adamın başını işaret etti. "Kafa sağlığına da birebirdir haa!" Kravatının üçgenini sıkılaştıran adam, birden ciddileşti. "Avukatım diyorum ben, siz nelerden bahsediyorsunuz, hem necisiniz ki dalga geçer gibi..."
"Kimyageer!" dedi Kâmil abi.
"İnanmıyorum, kimliğinizi gösterin!"

Kâmil abi, "Yalan borcum mu var birader!" dedi demesine ama GBT'ye yakalanmış gibi aceleyle kimliğini çıkardı. Adam, kimliği gözüne yaklaştırıp bi' sarraf dikkatiyle inceledi. Çevirip arkasına baktı. Nerdeyse ısıracak, o kadar yani! Uzatırken, "Zamanında kimyager bi' kadın tanıdım," dedi. "Tanımaz olaydım var ya, hepsi muamma, hepsi aynı!"

> *İnsan, sevdiği pas vermeyince ondan nefret edermiş.*

Dolmuşta öfkeli sesler yükseldi, fakat müdahale edilmiyor ki kardeşim; avukat falan, giyim kuşam da o biçim, biraz da deli gibi, ama Kâmil abi takmadı: "Seninki aşk acısına benziyor," dedi. "İnsan, sevdiği pas vermeyince ondan nefret edermiş, anlaşılan sana kimse pas vermemiş avukat bey!"

O sıra adam, "Bitpazarı'nda inecek var," dedi. İnerken Kâmil abiye döndü: "Kadın değil mi, pas verse ne oluur, vermese ne olur!"

Kâmil abi birden gerildi. "Hay kadın kadar başına taş düşsün!" diyerek merdivendeki adama tekmeyi basıverdi. Dolmuş hareket ettiğinde başımı çevirdim. Yağmurdan süngerleşmiş toprak birikintisine bulanan adamın gözlerindeki şaşkınlık seçilebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ZİHNİ BAŞSARAY

HALKIN ÇOCUĞU SÜPERMEN Yalnızlıkla Savaşıyor

Günler uzar, elbiseler çiçeklenir ve havalar ısınırken insan ister istemez bir kendine dönüp bakıyormuş. Üstelik süpermen de olsanız işler değişmiyor. Ben ki kimin derdini öğrensem de gidip hemen kurtarsam diye düşünen bir kahramanım, yine de mevcut durum sebebiyle kendime bir çekidüzen verme ihtiyacı hissettim. Eski sevgililerin barıştığı, tanışanların kaynaştığı, kaynaşmış olanlarınsa vaziyeti korumaya çalıştığı bu mevsimde benim de bir hamle yapmam ve hayata katılmam gerekiyordu.

Daha doğrusu her şey, Binali Bey'in yardım çağrısıyla başladı. 21 Nisan akşamı beni arayan Binali Bey şikâyetlerini iletmeye başladı. Yalnızdı, insanla geçmiyordu. "Sen doğru insanı bulamamışsın Binali, seni bu durum hüzne gark etmiş" dedim. "Mahvolmuşsun ama korkma, ben hallederim." Telefonu kapatıp bir süre nasıl yardım edebileceğimi düşündüm. Düşündükçe fark ettim ki ben de aynı dertten mustaribim. İnsanın başkasına faydalı olabilmesi için önce kendi derdini çözmesi gerekiyormuş. Hemen Binali'yi arayıp bir gün beklemesini, kendisine kırk sekiz saat içerisinde dönüş yapacağımı söyledim. "Emin misin?" dedi. "Bakacağız," dedim.

Ertesi gün akşama doğru taytı, pelerini falan çekip kendimi ortamlara bıraktım. Güzide bir çay bahçesinde oturacak, sevgili olacağımızı hissettiğim bir hanımefendiye gidip bu niyetimi açacaktım. Üstelik dikkat çekmem de zor değildi. Ne de olsa pelerin ve tayt var, bunlar alışılageldik şeyler değil diye düşündüm ama Cihangir tarafında olduğum için benden daha dikkat çeken tiplerin olduğu da gözümden kaçmadı. Ancak artık dönüş yoktu. Gidip bir çay bahçesine oturdum. Güneş yüzüme vuruyor, duygusallığımı daha da perçinliyordu. Kısmetimin orada olduğuna dair derin bir inanca kapılmıştım. Bir süt söyleyip beklemeye başladım.

Henüz 15 dakika bile olmamıştı ki yanımdaki masada son derece hoş bir hanımefendinin oturduğunu fark ettim. Kendisi bir Gabriel Garcia Marquez kitabı okuyordu. Birini beklemediğine emindim ve parmağında da yüzük yoktu. Tanışmakla tanışmamak arasında kaldım. Bu sırada aklıma Selim Taha Durgun isimli filozofun bir cümlesi geldi; "Kaybedecek neyin var?" Son derece haklı olan bu varoluşçu filozofun sözünü tam o anda haklı bulup ayağa kalktım. Ben ayağa kalkınca tabii hemen gözler üzerime dikildi. Filmde gördüğüm bir bakışla hanımefendiye bakıp "Merhaba, ben Süpermen," dedim. Kendisi ifadesiz bir biçimde suratıma bakarak "Merhaba" dedi. Aslında bu noktada ismini söylemesi gerekirdi ama belli ki şaşkınlıktan unutmuştu.

"Sizin isminiz nedir?" diye sordum. İsmini neden sorduğumu sordu. Tam sohbetimiz sonsuz bir döngüye girecekken aklıma yine Selim Taha Durgun geldi. Bir keresinde yüzüme bakarak "Açık ol, net ol" demişti. Ben de hanımefendiye dönüp kendisiyle konuşmam gereken şeyler olduğunu ancak rahatsız ettiysem hemen özür dileyerek ayrılabileceğimi söyledim. Bu şekilde söyleyince "İsmim Fuldem, buyrun oturun lütfen, nedir sorun?" dedi. "Fulden Hanım bildiğiniz üzere mevsim bahar. Bu şahane mevsimde çiçekler açıyor, böcükler şov yapıyor, insan bile insanı daha çok seviyor." dedim. Durumu hala anlamamış halde yüzüme bakıyordu. "Ben aslında buraların insanı değilim. Heyecanlı ve düzenli görüşmeye müsaade etmeyen bir mesleğim var gördüğünüz üzere. Yine de beraber bir kahve falan içebiliriz diye düşündüm," diyerek kendimi ifade ettim.

- Süpermen Bey, nezaketiniz ve iyi niyetiniz için teşekkür ederim ama bu böyle bir şey değil. Size durumu yanlış aktarmışlar.
- Yanlış olması mümkün değil, konuşarak anlaşmamızın nesi yanlış?
-Yahu ben sizi tanımam etmem. Süpermensiniz, saygım var ama dediğim gibi yanlış strateji.

Diyalog bu şekilde ilerlerken içimde hâlâ bir umut taşıyor, bu işi başarıyla çözeceğimi düşünüyordum. Fuldem Hanım masada güneş gözlüğüyle oturduğu için pek belli olmuyordu ama bence gözleri parlamıştı. Bir ara ikimiz de sustuk. Benim filmlerden gördüğüm kadarıyla bu tip diyaloglarda susulması çok da iyi bir şey değildi. "Hadi diyelim her şey tamam, daha en başta biz seninle ayrı dünyalardanız Süpermen," cümlesi ağzından dökülürken kalbim çıtırdadı. "İyi de, aşk dünyevi bir şey değildir," diye cevapladım. Anladığını söylemişti ama anlamamıştı.

- Ayrıca seninle bir kadın neden sevgili olsun? Senin can güvenliğin bile yok. Başına bir şey gelse sigortan yok yahu.
- İşte şimdi kalbimi kırdın. Benim bizzat sigortacı kurtarmışlığım var.
- Sen kurtarmaya devam et, bu şekilde olmaz bu işler. Hem senin sevgilin olsa süper kahramanlığın kalmaz ki ortada.
- Nedenmiş?
- Çünkü aşk biraz bencil bir iş. Bu dünyada birilerinin de başkalarını düşünmesi lazım.
- Birine âşık olunca sürekli başkasını düşünüyorsun zaten.
- Âşık olduğun kişi "başkası" olmaktan çıkar Süpermen.

Bu işin olmayacağını anlamıştım. Sütümden bir yudum daha alıp "Ben müsaadenizi isteyeyim, meşgul ettim" diyerek Fuldem Hanım'ın yanından ayrıldım. Kibarca beni uğurladı. Tek başıma çay bahçesinden ayrılırken köşedeki lokantada fırın sütlaç olup olmadığını düşünüyordum. Ne de olsa her yaranın bir merhemi vardı. Tam restorana girecekken cep telefonum çaldı. Arayan Binali Bey'di. "Naptın, bulabildin mi bir çare?" dedi. Kendisine durumu ifade ettim. Kırılmış, incinmişti. Beni teselli edecek bir şeyler düşündüğünü anladım. "Ne yapacağız be abi?" dedi. "İnsan âşık oldu mu aşktan başkasını düşünemezmiş Binali, sen başkalarını düşün, belki kahraman olursun." dedim. Biraz bekledi, teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DENİZ KARANFİL

AGNOSTİK MÜEZZİN

ahiret idmanlarının erkencisi
ben
yorgunum
garibanlığımdan çöl gezemedim
yine de arapça yedim kafayı

bir kedimiz vardı aziz
hatırlarsın
ölünce
allah'a sövmüştük evcek
o gece bilinmeze ulandığımı da

mırıldanan ne şimdi pencerenin dışında
açılmıyor
bir tespih diziyorlar kapıların içinde
bir elma bir ben bir elma bir...
dağılmıyor

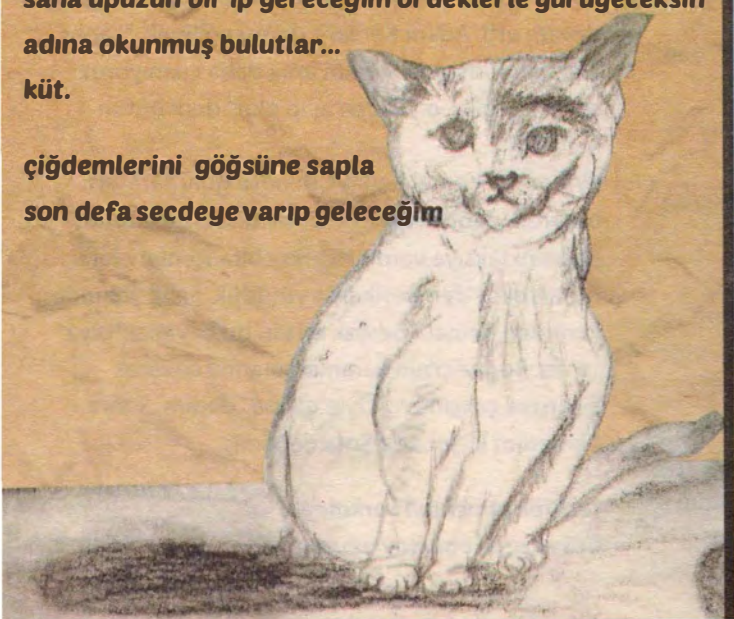
bekaretini babanın cebine
beni çekmeceye
bıraktığında
yapıştım yakasına nisa'nın
24. de kırdılar kemiklerimi

artık karamela kokan erkekliğimle
cami tuvaletlerinde otuz bir çekiyorum
mermerden sektikçe yüzüm
anlıyorum aynı anda iki kez tatmini

bir gün dönersen
pompei göğünde kavuşalım bu şehir leş
bu şehirde hiç pencere kalmamış
çoğunun hayali hiç bitmeyen bir akbil

sana upuzun bir ip gereceğim ördeklerle yürüyeceksin
adına okunmuş bulutlar...
küt.

çiğdemlerini göğsüne sapla
son defa secdeye varıp geleceğim

SELDA TOKAT

"Sana hep, hep yeniden başlamak isterim"

Parlak sarı rengin, kadehimin etrafındaki buğudan yol yol inen damlaları beni heyecanlandırmaya yeter!

Bir kadehte eğer Denizli bölgesinin Sultaniye üzümünden yapılmış genç bir şarabı varsa, rengi açık sarı, yeşil-sarı tonlarda olacaktır, elma ve ananas başta olmak üzere meyve aromaları bekleriz.

Kadehimizde ülkemizin en önemli beyaz şaraplık üzümlerinden Narince varsa -ki bu üzümün ana vatanı Tokat'tır- gövdeli ve dengeli yapı, elma, armut ve muz gibi beyaz meyvelerin aromasını bekleriz, renk ise parlak sarı olmalı.

Aslında genel bir bilgi verecek olursam, beyaz şaraplar beyazdan turuncuya giden renkte meyvelerin kokularına sahiptir.

Kapadokya bölgesinden Emir olsun kadehimizde mesela, zarif ve gövdelidir şarabımız. Yeşil elma aromasına sahip, asiditesi yüksek, yeşil sarı ya da açık sarı renkte olmasını bekleriz.

Beyaz üzüm deyince, Bornova Misketi'ni sakın ha unutmamalıyım.
Öyle güzel kokuları vardır ki misket şarabının, hele de gençken... Misket üzümü bir şaraphaneye işlenmeye geldiği gün, orayı şahane kokular kaplar, hani bazen asansörde sizden hemen önceki yolcunun parfüm kokusu kalır da siz de o güzel kokuyu duymaktan mutlu olursunuz ya, işte onun gibi bir duygu olur, misket şaraphanede işlenirken. Sürekli etrafınıza bakarsınız, bu şahane parfümün sahibesini görmek için.

Dömisek ve tatlı şarap yapmak için kullanılan misketten benim naçizane hayalimse bir gün bal, karanfil ve egzotik meyve kokularına sahip misketten yapılmış iyi bir tatlı şarap.

Ülkemizde teknik olarak icewine yapmak zor. Oysaki en sevdiğim şaraplardandır.
Tatlı şarap deyince anlatmam lazım, dünyanın en özel tatlı şaraplarından olan icewine'dan bahsetmezsem olmaz.
Almanların Riesling üzümünden özel bir yöntemle ürettikleri bu tatlı şarap tüm dünyada haklı bir şöhrete sahiptir.

Riesling...
Kimine göre beyazların kraliçesi Chardonnay iken, kimilerine göreyse Riesling'dir.
Riesling bazılarına göre beyazın kralıdır.
Benim de bayıldığım Sauvignon Blanc'sa her zaman üzümlerin en vahşisi diye anılır.

Almanya'nın asil üzümlerinden olan Riesling'in en iyi örnekleri Fransa'da Alsace bölgesindedir.

Kadehimizde Riesling varsa, çiçek, bal ve olgun kayısı aromaları bekleriz. Kadehimizdeki Riesling yıllanmış bir örnekse petrol kokularına şaşırmamalıyız.

Chardonnay en güçlü beyaz şarapları verir. Yüksek bir bölgedense kadehinizdeki Chardonnay yüksek asidi yağlı yapısı, limondan greyfurta, tereyağından ananasa kokularıyla en yağlı balıkların altında bile ezilmeyecektir.

Ha siz isterseniz Chardonnay'ınızı *Burgonya Dükü* filmini izlerken de içebilirsiniz tabii...

İster güçlü bir Burgonya Chardonnay'ı,
İster Fransa'nın Loire bölgesinden Sauvignon Blancla yapılmış bir Sancerre,
İster mütevazı bir Sultaniye...

Sıcak bir gün, buz gibi bir beyaz şarabı kadehime koymuşum. Kadehteki buğu damlalara dönüşüyor, damlalar bana neşe katarken.
Aklımda Özdemir Asaf'tan şu dörtlük, gülümseyip dönüyorum.

Patrick!

"Seni bulmaktan önce aramak isterim
Seni sevmekten önce anlamak isterim
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep, hep yeniden başlamak isterim"
Özdemir Asaf

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EFE SUBAŞI

Tecrübeyle Sabit

ÜNLÜLERE GÜL SATMACILIK

Pazar günleri kahvaltı sırasında veya kahvaltıdan sonra, hani hiçbirimizin seyretmediği magazin programları var ya orda kesin görmüşünüzdür mekân çıkışı muhabirlerin arasından ünlülere gül satmaya çalışan gülcüleri. Bebek'te eğlence mekânlarının dışında farklı farklı dünyalar var: Korumalar, valeler, midyeciler, magazin muhabirleri, gülcüler, baloncular... Bu farklı meslek dallarının hepsi birbiriyle iletişim halinde. Mesela mekâna ünlü biri geldiği zaman korumalar magazincilere haber veriyor; magazinciler, gülcülere, baloncular gülcülerin peşine takılıp gidiyorlar mekâna, gül almazlarsa balon satmaya çalışıyorlar. Normalde gecenin bir yarısı Tofaş'la turladığımız ya da yazın denize girmeye geldiğimiz buralara bu sefer geliş amacımız başka: Bu ay Tecrübeyle Sabit'teki konumuz: Ünlülere gül satma.

"Bebek camiası, Arnavutköy camiası, Kuruçeşme camiası gezmeniz lazım"

Biz de bu hızlı piyasanın döndüğü Bebek Lucca'nın önündeyiz. Gülcülere yanaşıyorum, "Ünlüler buraya takılıyor mu," diyorum, durumu anlatıyorum, "Ah be kardeşim Demet abla dün geldi kaçırdın valla. Siz yenisiniz dolaşmanız lazım: Bebek camiası, Arnavutköy camiası, Kuruçeşme camiası… camiaları gezmeniz lazım. He bi de burada bizden başka kimse gül satamaz. Yoksa tabii ben sana yardımcı olmak isterim. Şurada Nusret var bize bi' yemek ısmarla hemen halledelim senin işi. Sabahtan beri karnımız aç," diyor. Ben bu arkadaşla konuşurken ortalık karışıyor Gülcü Said'i polis alıyor arabaya. Giderken bize ıslık çalıp camdan çiçekleri gösteriyor. Gülcülerden Nazif abi Çingenece "Vakerme bizi, zın gülleri zın," diye bağırıp arabanın peşinde koşunca Said gülleri camdan aşağıya bırakıyor. Nazif abiye neden Said'i aldılar diye soruyorum. "Memurlar işte, ilerde bırakacaklar makara yapıyorlar keyiflerine göre," diyor. Bebek camiası bize hızlı gelince ve ünlü göremeyince, Kemal'le Arnavutköy'e doğru yürüyoruz.

Ahmet Hakan, Korumalar, Şota Arveladze ve Çiçekçilik Sanatının İncelikleri

Arnavutköy camiasına girdiğimizde ilk dikkatimi çeken balıkçılardan ziyade barların önünde takılan insanlar oluyor. Mekândan taşan insanlar mekânın önünde gülüp eğleniyorlar. Sokakta bira içmek bir kültürdür ama tekelden almak yerine mekândan üç katı fiyatına bira alıp mekânın önünde ayakta içmek Arnavutköy camiasına has bir şey sanırım. Kapının önünde bira içenleri gördükten sonra bir balıkçıda Ahmet Hakan'ı görüyoruz. Çocuklar gibi şeniz Kemal'le. Ahmet Hakan'ın mekândan çıkmasını beklemeye başlıyoruz. Ben gülü satmaya çalışacağım, Kemal fotoğraflayacak. Yaklaşık bir saat sonra Ahmet Hakan mekândan çıkıyor.

"Ahmet Abime en güzel gülümü ayırdım, almaz mısınız Ahmet abi."
"Almayacağım teşekkür ederim."
Tam o anda göğsümde bir el hissettim. Baktım bir koruma polisi koluma girmiş.
"Abi ne var ya bıraksana, ekmeğimizdeyiz kardeşim, gül satmakta mı yasak?"
"Kardeşim, emniyetteniz, yürü git alırım seni."
"Bıraksanıza uleen Kuştepeliyiz biz."

Polisler bir yandan Kemal'in fotoğraf çekmesine de engel olup sert davranınca baktık ortam geriliyor tekrar Bebek'e yollandık. Bebek'teki gülcüleri Lucca'nın önünden geçen arabalara gül satmaya çalışırken bulduk. Kemal vale standının orda Şota Arvaladze'yi görüp bana işaret ediyor. Diğer gülcüler caddede gül satmaya çalışırken Şota'ya yapışıyorum:

"Vay Şota abim sana en güzel gülümü ayırdım son gülüm abi al bunu da evimize dönelim."
"Şota yok Şota içerde ben Archil, n'apıyim gülü ben."
"Ben Archil, Şota yok," deyince dedim herhalde tanınmak istemiyor ya da ikinci ismi Archil ya da alkolün de etkisiyle saçmalıyor zannedip:
"Anlıyorum Şota abi, öyle deme be abi çiçektir güzel kokar biz de bundan para kazanıyoruz."
"Tamam ne kadar?"
"Gönlünden ne koparsa be abi, bak iki kişiyiz eve dönüş paramız yok gece oldu üşüdük yürütme bizi."
"Tamam," deyip cebinden yirmi lira çıkardı Şota.
"Sağol abilerin abisi, Türkiye'de senin gibi teknik direktör yok yemin ederim," dedikten sonra Şota gülü kokladı. "Tamam çok güzel ama ben gülü ne yapayım al başkasına satarsın daha fazla para kazanırsın," deyip gülü geri vermek istedi. Ben de bir an "Olmaz abi kalsın parasını aldık baktıkça bizi hatırlarsın," gibi cümleler söyleyip saçmaladım. Kemal:

"Oğlum gülü niye geri almadın ya başkasına satardık."
"Ne bileyim ya bir an gaza geldim, esnaf romantizmine kapıldım herhalde."
Neyse. Baktık başka ünlü yok, saat de gece 2:30'u geçmiş. Kemal, "Ver bir de ben birine satayım da harbiden taksiyle dönelim," dedi. Kemal yoldan geçen bir çifte, Çamlık'ta yetişmenin inceliğiyle "Son gülümü abime ayırdım buyurmaz mısınız?" dedi kadın teşekkür edip adama baktı yürümeye devam etti. Adam Kemal'e doğru eğilerek: "Yanlış anlama normalde alırdım ama daha çıkmıyoruz sevgili değiliz, o yüzden ayıp olur," dedi bütün naifliğiyle.
Bir ben bir Kemal deneye deneye gülü satmayı başardık. Tabii ki taksiye binmedik: Bizler, dönüş parasını taksiye vermek yerine bira içenler olarak Arnavutköy'den Beşiktaş'a yürüdük. Sahil yolunda yürürken Kemal, "Gerçek mi lan bu hayatlar," diye sordu. Boğaziçi'nin karanlık sularına bakarak ayılmaya çalışırken, "Öyle galiba," dedim. Sonra öğrendim ki Şota da Şota değilmiş.

Tecrübe etmekten korkmayın
Gökyüzüne bakmayı unutmayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NESLİHAN ÖNDEROĞLU

YUKARIDAKİ PENCERE

Ter içinde uyandı. Yüzükoyun yattığından başı yastığa iyice gömülmüş, ağzından sızan ince bir salya yastığı ıslatmış. Eliyle çenesini sildi. Hem nefes almak hem de pencereyi görebilmek için sağ tarafına abanarak sırtüstü döndü. Böyle yapınca üzerinde üç kardeş yan yana yattıkları yaylı yatak dalgalandı. Hemen yanındaki yastıktan zayıf bir inilti duyuldu. Aynı anda, köşede, karanlık bir yerden annesinin sesi geldi.

"Dikkat etsene, abini inciteceksin!"

Çocuk sesin geldiği yöne iyice baktıysa da annesini sadece bir siluet olarak seçebildi. Evin bodrumuna indiklerinden beri mutfak olarak kullandıkları beyaz, plastik masanın üstünde yiyecek bir şeyler hazırlıyordu kadın. Eskiden annesi turşu bastığı, yaz geldiğinde sıcak olmasın diye halıyı kilimi kaldırdığı zaman eteğine yapışıp kardeşi Ahmet'le birlikte korka korka inerlerdi buraya. Bir tek abisi korkmazdı. Aslında üç yaş büyüktü ondan ama abisiydi işte.

Okulu özleyeceği hiç aklına gelmezdi ama özlüyor.

Şimdi yine korkmuyor. Konuşmuyor da. Babasının yukardan indirdiği döşeklerden birinde sayıklayarak yatıyor kaç gündür. Alnı sıcak. Annesi ara sıra bir tas sirkeli suya tülbendini batırıp alnına koyuyor. Omzunda büyük beyaz bir güvercini andıran çapraz bir sargı var. Bir yerinden fındık büyüklüğünde kan dışarı sızmış, güvercinin gözü olmuş. Kırmızı gözlü büyük beyaz güvercin meydandaki caminin avlusundakilere benziyor. Gürül gürül akan şadırvanıyla cami hâlâ orada mı acaba? Sağlam mı?

Pencere çok yüksek, neredeyse tavanla birleşiyor. Hiçbirinin boyu oraya yetişmiyor. Geçen gün Ahmet'in omzuna bastı, parmak uçlarında yükseldi, boyu ancak yıkık duvarların arasında gezen bir kediyi görmeye yetti. Tam da, kediyi içeri alalım diyecekti, bir patlamayla sarsıldı duvarlar. Kedi yok oldu, Ahmet korkudan omuzlarını oynattı. İkisi birden yere düşüp duvarın dibine sindiler. Kedinin ölmemiş olması için dua etti. Annesi gelip ikisine de sarıldı, başlarından öptü, Yok bir şey, geçti, dedi. Öyle pis kokuyorlardı ki annesinin onları nasıl öpebildiğine şaşırdı. Buraya indiklerinden beri su yok, elektrik yok. Babaları beş litrelik pet şişelerle su taşıyor arada bir ve idareli kullanın, diye sıkı sıkı tembih ediyor.

Kimse görmeden dışarı çıksam, diye düşünüyor. Ahmet ve diğer çocuklarla savaşçılık oynadığımızdaki gibi dirseklerimin üstünde sürünerek okula kadar gitsem. Okulu özlüyor. Okulu özleyeceği hiç aklına gelmezdi ama özlüyor. Güneşli avlusu, bahçeyi çeviren bir dizi şimşir ağacı, kale direği hafif yana yatmış top sahasıyla okulun öyle savunmasız, olduğu yerden kıpırdayamadan yıkılmayı beklemesi içini acıtıyor.

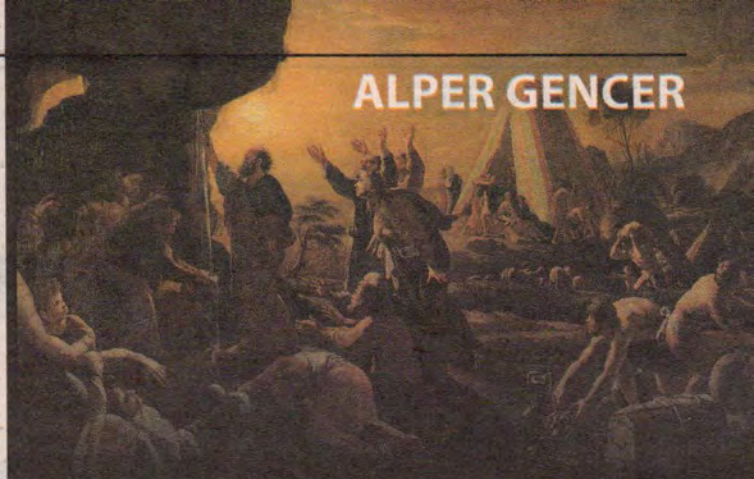
Ya annesinin su serperek ıslattığı yufka ekmekleri üzerinde dürdüğü o masa. Üzerine ışık güçbelâ ulaşıyor. Evlerinin balkonunda bütün gün güneşin altında yanan, yanarak plastiği kavrulan ama dünyayı yüksekten bir yerden seyreden ve gökyüzünü alabildiğine görebilen o masa şimdi bu bodrumda ne kadar mutsuzdur kim bilir?

"Gel," diye sesleniyor annesi. Elindeki dürümü uzatıyor. "Gel de bir lokma bir şey ye. Ahmet'i de kaldır artık."

Yattığı yerden usulca kalkıp annesinin elinden dürümü alıyor. Yufkayla peynirin tuzu damağında dağılırken az önce gördüğü kedi gelip yukarıdaki pencerenin camına sürtünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALPER GENCER

SAKİNLEŞME, ÇOCUĞUZ!

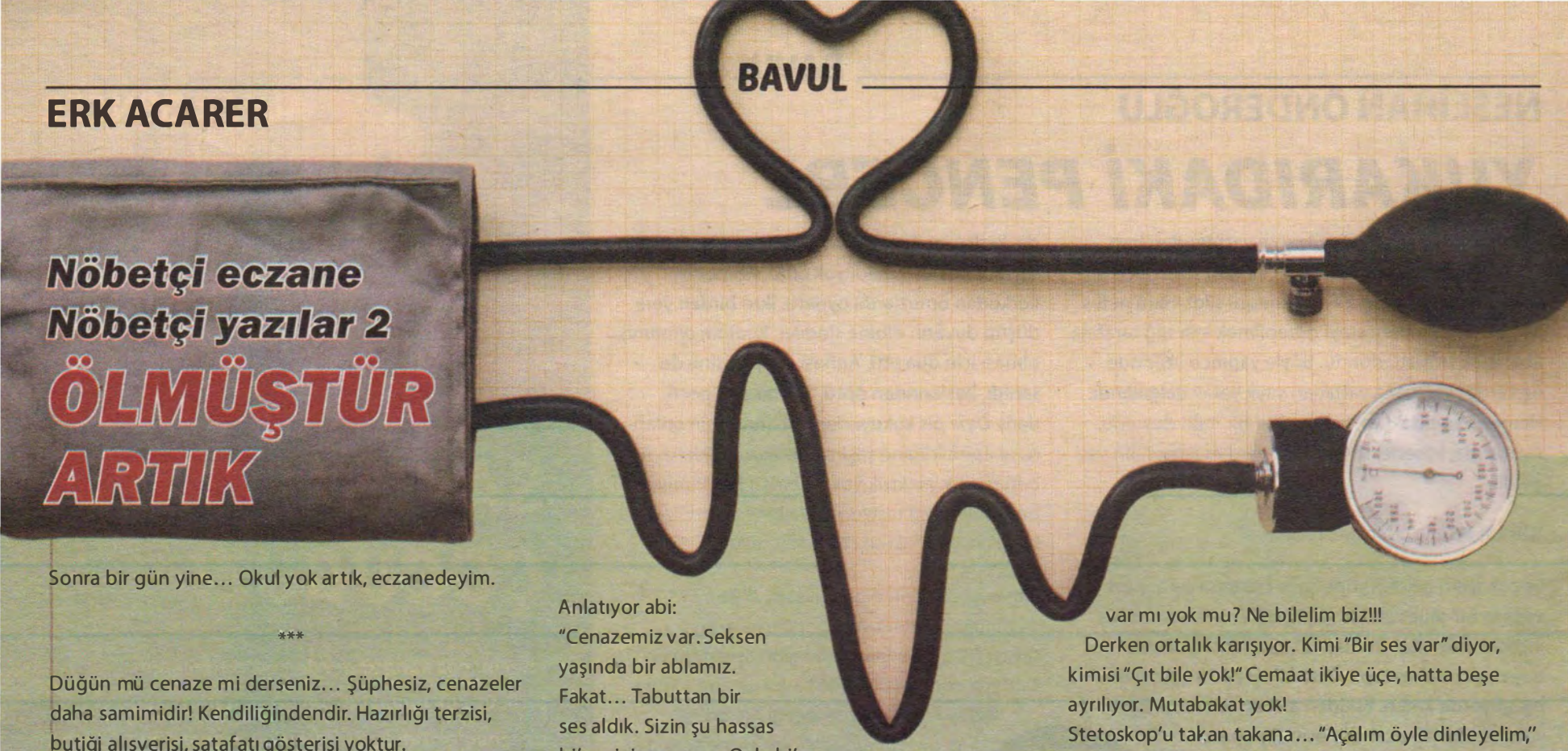
ellerini çöz sana kaderden bahsedeceğim
kırık ve çok yuvarlak omzundan musa'nın
derebeylerinin boğulduğu derelerin diplerinden
ve ey bir şeyden daha bahsedeceğim onu şimdi
unuttum

her nefeste kapanan bir borç gibi yaşamak
delil yetersizliğinden delirip
kızgın ve dağılmış toprağa yekpare asalarla basarak
-direkt yüzüne söylüyorum atlarını parçala
ki içine demir dövüp nal salmayasın-

ellerini çöz ve öpemiyorsan eğer
bir şarkı söylet bari dudaklarına
başka işin yokmuş gibi bu şiiri okuyorsan
bilesin şairlerin yaşaması boşuna
giden gitti ve kalan hep kalıyor
belki bu yıl yaşarız önümüzdeki seneyi
öyle ucu kaybolmuş bir ipin durağında
aşk deyince keşke
erkeksiz ve kadınsız halledebilseydik meseleyi

yaz
konmaz mı sanırsın çağlayan nehirlere kelebek
çeşmeler durulmaz mı donmaz mı sanırsın
iskelet yüz parçaya ayırır adamı
ama seller dahi alamaz kadınların göğsünden
yavrulara meme veren kucağı
dağıl dört bir yanına gönlünün arınırsın
bırak hayat seni parça parça öldürsün
bu kadar ciddi olma sevdiğim
yoksa çocukluğundan öldürülürsün

ERK ACARER

Nöbetçi eczane Nöbetçi yazılar 2 ÖLMÜŞTÜR ARTIK

Sonra bir gün yine… Okul yok artık, eczanedeyim.

***

Düğün mü cenaze mi derseniz… Şüphesiz, cenazeler daha samimidir! Kendiliğindendir. Hazırlığı terzisi, butiği alışverişi, şatafatı gösterişi yoktur.
Yakınındaysa yanarsın. Uzağındaysa, 'durumu haber veren' o soğuk, üzgün, metanetli sesle başlayan son yolculuğu takip edersin. Cami, cemaat, toprak, El-Fatiha… Sonrası taziye… 40 gün… Unutulur.

***

Eczanede… Kalfa denilen abiler… Bir de ben üçüncü; çömez!
Biri haftanın en yoğun günü, cumartesileri geliyor. Hafta içinde bir ilaç fabrikasında iş tutuyor. Mehmet de 'Memoli' diyoruz. Müşteri filan iplemiyor, kendini bilime adamış bir şahsiyet. Köşesine çekiliyor, sabahtan başlayıp akşama kadar, fenni, ilmi kitaplar okuyor. Kitap biterse ilaç prospektüslerine sarıyor.
Diğeri Cahit; Sivaslı. Öbürünün tam tersi. Bilim, ilim, fen, kitap düşmanı. İşini yapıyor, sınırları zorlamıyor. Tuhaf lafları var; kızınca "Mayan batsın" diyor, coşunca; "Lan şu ortada tombalak aç da görelim" gibi cümleler kuruyor. Mayası batmak, kahrolmak; tombalak açmak, takla atmak… Hep sonradan çözüp öğreniyoruz bunları. Eczane bir nevi okul.

***

Ezcümle; eczanede hafta içi bir gün. Memoli yok. Oradan vakıfız konuya.
Bahar bahar… Net bahar. Yine de serin bir hava. 'Ağır kapı' açılıyor…
Müşteri giriyor; telaşlı orta yaşlı, uzun boylu bir adam. Bir öğle vakti, bunu unutmak mümkün değil! Soruyor:
"Tansiyon ölçüyor musunuz?
Jargonda, kısa bir cevabı var bu sorunun:
"Oturun, bir kolunuzu da açın.
Velâkin; öyle bir iş değil bu.
"Benim tansiyonum ölçülmeyecek."
Peki, kimin tansiyonu ölçülecek?
"Aşağıdaki cenazenin!"

***

Aşağısı dediği Sinanpaşa Camii. Mevzu derin gibi de basit gibi de!
Anlatıyor abi:
"Cenazemiz var. Seksen yaşında bir ablamız. Fakat… Tabuttan bir ses aldık. Sizin şu hassas bi' şeyiniz var ya… Onla bi' dinlesek…"
Hassas şeyimiz; stetoskop.
Cahit'e bir nümayiş geliyor, açıkça görülüyor… Sağ omuzu tık tık iki kere seğiriyor. Eveliyor, geveliyor…
Tansiyon aleti elimde… Aşağı yukarı otuz yıl sonra yazılacak hikâyelerin peşindeyim ben. Ayağıma gelmiş.
Dükkânı kilitleyip çıkıyoruz…
Cahit, bolca küfrediyor yolda. "Senin mayan batsın," diyor. "Bıçaklara gel," diyor. Korkuyor…

***

Camiden girince saygıyla karşılanıyoruz. Nasıl bir işlem yapacağız hiç belli değil. Tabuta yaklaşıyoruz… Çok ciddi bir mesele!
Cahit stetoskopu takıyor kulaklarına. Soruyorlar:
"Böyle üsten üsten mi olacak bu iş?"
"Bu alet hassastır," diye yanıt veriyor, "Çok hassastır hem de." Atıyor, çok korkuyor. İçinden "Bitsin de gidelim," diyor. Kararan suratından anlaşılıyor.
Dayıyor tahtaya metali, şöyle bir gezdiriyor sonra da kesik kesik hareketlerle stetoskop'un kulaklıklarını göğsüne indirip hafifçe kafasını kaldırıyor. 'Bir numara yok manasında' dudak büküyor.
Aynı şeyi yapıyorum; takıyorum kulaklığı, aletin ucunu tabutta şöyle bir gezdiriyorum. Çıkkk… Bir numara yok.
Bir daha istiyor ama kulaklığı Cahit, merak işte… Derken… Gözleri büyüyor. Şaşkın. Yaşıyor mu yaşamıyor mu?
"Ulan bir ses var…"

***

Ses filan yok. Biri tabutun ayak kısmına geçmiş, o telaştan, stresten, şaşkınlıktan, parmak uçlarıyla tempo tutuyor.
Cahit çok kızıyor… "Yapmayın birader böyle şeyler…"
Sinanpaşa Camii, kalabalık bir cadde üstünde. Ses var mı yok mu? Ne bilelim biz!!!
Derken ortalık karışıyor. Kimi "Bir ses var" diyor, kimisi "Çıt bile yok!" Cemaat ikiye üçe, hatta beşe ayrılıyor. Mutabakat yok!
Stetoskop'u takan takana… "Açalım öyle dinleyelim," diyenler var!
Yok, o kadar uzun boylu değil.
Birkaç kere daha üstten diniyoruz. Ses var mı yok mu, emin olamıyoruz.
Sonunda biri çıkıyor… "Ses olsa bile," diyor "Hoca talkını verdi ya, o kafayı kaldırıp tabuta çarptı ya. Bu ses o sestir bence…"
İşte rahatlatan dış ses…
Kesin böyledir… Alet katlanıyor.
Cahit, son sözü söylüyor: "Gönül rahatlığıyla gömün."

Düğün mü cenaze mi derseniz… Şüphesiz, cenazeler daha samimidir!

***

Eczaneye dönüyoruz. Gönlümüz rahat değil!
Dükkâna giren müşteriler dışında hiç konuşmuyoruz. Birbirimizin suratına da bakmıyoruz. Sonunda aramızdaki sessizliği Cahit bozuyor.
"Mayamız batsın bizim," diyor. "Öldü mü lan sence?"
Eczanenin ışıkları sönüyor.
Kepengi indiriyoruz.
Ayrı istikametlere dağılıyoruz.
Fakat geriye dönüyor Cahit, bana doğru. Ben de ona yaklaşan bir adım atıyorum. Sıkıntıyla konuşuyor, içi rahat değil.
"Oğlum öldü mü lan sence?"

***

Yıllar oldu, görüşmedik.
O zaman kırk yaşındaydı kalfa Cahit… Cahit Abi…
Şimdi yetmişine merdiven dayamıştır.
Görsem…
"Abi, ölmüştür be artık," derim, "Rahat ol!"

***

Düğün mü cenaze mi derseniz…
Şüphesiz, cenazeler daha samimidir! Kendiliğindendir. Hazırlığı, terzisi, butiği alışverişi, şatafatı gösterişi yoktur.
Ölen öldüğüyle kalır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

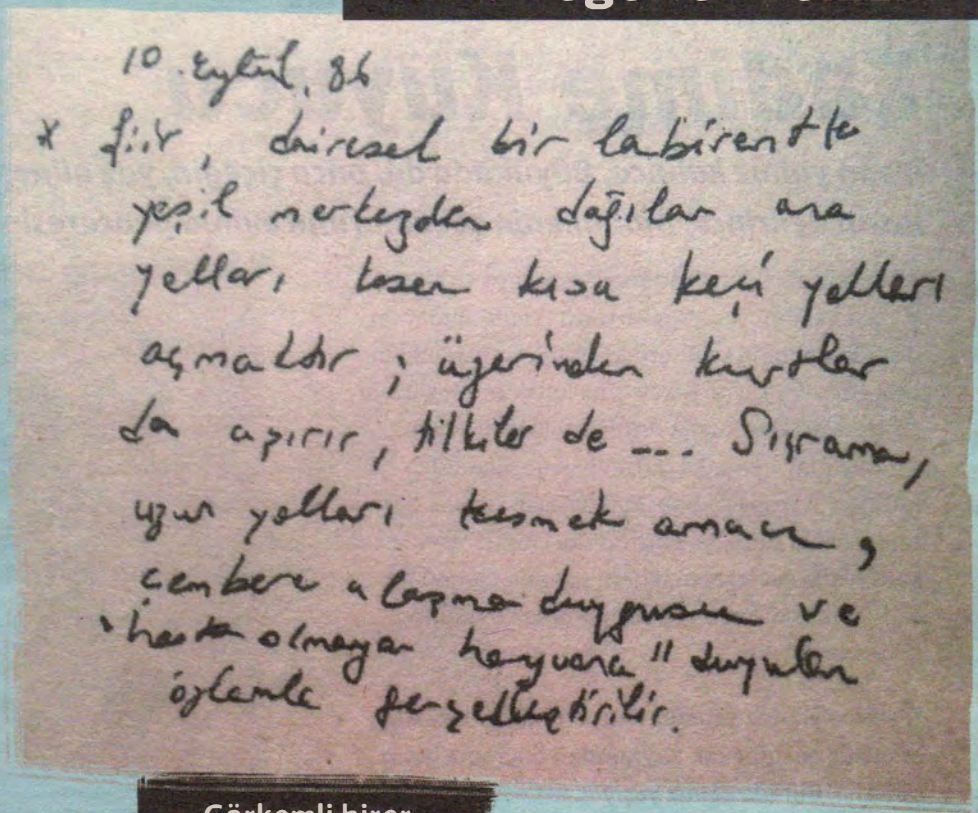
CAN BİNALİ AYDIN

Moral Değerler Denizi

NİLGÜN MARMARA

Moral Değerler Denizi'ne başlamadan önce, erken ölümlü şairleri anlamaya çalışacağımı, anlayabildiğim oranda da bahsetmeyi deneyeceğimi öğrenen hemen herkesin ilk aklına gelen isimdi Nilgün Marmara. Bu ana dek, kendimi Marmara'dan uzak tutmamın en büyük nedeni, kısmen de olsa derdini anlatabilmiş olduğuna duyduğum inançtı. Bir şairden yalnız müntehir ya da erken ölümlü olduğu için bahsetmek, üretimine haksızlık olurdu. Amacım bizzat ürünün kendisinden "dertli", derdin bahsindeyse "tutumlu" olanların sesini duymaya çalışmaktı. Nilgün de onlardan biriydi fakat kuvvetle yönelinmişti gizine. Aralanmıştı bahçesi, duyulmuştu sesi. Dizinin Zafer Ekin Karabay'a ulaşması ve Karabay'ın Marmara'da bulduğu karşılık daha fazla uzakta kalmayı olanaksız kılıyor...

Zafer Ekin Karabay, Nilgün Marmara ve Sylvia Plath'i andığı veda mektubunda bir ismi daha, Metin Altıok'u anıyor, ona olan özlemini sonsuz bir yangınla ifade ediyordu: *"Yerleşik Yabancı'ydım her yere Metin Abi... Sen yanarak öldün ve ben ne yangınlar geçirdim sana ulaşabilmek için."* Elbette Marmara ve Altıok gibi dönemini etkilemiş şairlerin başka bir şairin rengine karışarak intihar mektubunda buluşması bir tesadüfle açıklanabilir. Ya da bu, dünyaya mülteciler çadırında bir buluşma. Nilgün Marmara'nın 1987 tarihli *Çiçek Dürbünü Benzetisi İyimerce* şiiri şöyle başlarken: *"Yerleşik yabancılığın acısı..."* Bir yıl sonra, 1978 yılında Altıok'un ilk kitabı, *"Yerleşik Yabancı"* ismiyle basılıyordu.

Marmara'nın Plath'e aidiyetinden bahsederken ondan etkilendiğini söylemek, biraz eksik olur. Onlarınki çok daha güç bir yerdeydi çünkü. Eğer tanımlamak gerekseydi belki de "İki bedenli tek ölümlü" denebilirdi onlara. Marmara, Plath'in poetikasını benimsemiş, yakın bulduğu bu dili sevinçle kendi iklimine geçirmişti. Ona büyülü bağlılığında hemen ilk akla gelen benzer sorunlarıydı. Oysa onları birbirine bağlayan sorunları değil, onlar karşısındaki tutumlarıydı. Görkemli birer "mutlu" olsalardı, birbirlerinden uzaklaşacaklarını kim söyleyebilir? Cam çiçekler kendi sokaklarında, kendi bahçelerindeydiler.

Görkemli birer "mutlu" olsalardı, birbirlerinden uzaklaşacaklarını kim söyleyebilir?

Mehmet Ali & Akşamsefası

Marmara, 1985 yılında Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olurken verdiği bitirme tezi, *"Sylvia Plath'in Şairliğinin İntiharı Bağlamında Analizi"*nin giriş bölümüne düştüğü küçük notta, *"... intiharında da sanatındaki kadar başarılı olmuş bir kadını"* inceleme konusunda başarısız olmamayı umuyordu. Plath'in bir türün temsilcisi ve devamcısı olduğunu, suçluluk duygusuyla birlikte gelen kendine acımanın şiirlerinde ve düzyazılarında oldukça belirgin olduğunun altını çiziyordu.

Marmara, Plath'in *Lady Lazarus* şiirinden bahsederken onun kendini nazizme meyilli iştahlı yığınlar arasında gördüğünden ve kendisini "Bir çeşit ayaklı mucize" olarak tanımladığından bahseder. Tıbbi literatürde Lazarus Sendromu, beyin ölümü gerçekleştikten sonra vücudun belirli bir yerine dokunulduğunda kolların göğüste çapraz kapanmasıyla oluşur ve bu bir yaşam belirtisi değildir. Bu sendromun ismini, öldükten dört gün sonra Hz. İsa tarafından diriltildiğine inanılan Lazarus'tan aldığı ele alınır ve ona birkaç kez intiharı deneten duygu durumuyla yan yana getirilirse, Plath'in şiiriyle örtüştüğü açıkça söylenebilir.

13 Şubat 1958'de İstanbul'da doğan Marmara, hazırlık, ilkokul ve liseyi Kadıköy Maarif Koleji'nde okuduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. "Yaşlı" şiirleri olağanın aksine kendisinden önceki dönem şairleri Ece Ayhan, Cemal Süreya, Lale Müldür gibi şairleri etkilerken Cemal Süreya, Marmara'yı dünyaca ünlü Amerikalı Yazar F. Scott Fitzgerald'ın yazar eşi Zelda'nın ismiyle çağırdı. 1982'de Kağan Önal'la evlendi. Eşinin işi gereği bir dönem Libya'da yaşadıktan sonra Türkiye'ye dönüp Kızıltoprak'a yerleşti. Dönemin bilinen şair ve yazarlarının uğrak yeri olan bu evin müdavimleri arasında Ece Ayhan, Cemal Süreya, Edip Cansever, Tomris Uyar, İlhan Berk gibi isimler vardı.

13 Ekim 1987 yılında beşinci kattaki evinin penceresinden atlayarak yaşamını sonlandırdı. Ölümünden sonra şiirleri, *Daktiloya Çekilmiş Şiirler* ismiyle 1998 yılında, düzyazıları *Metinler* adıyla 1990 yılında, günlükleriyse *Kırmızı Kahverengi Defter* adıyla 1993 yılında basıldı.

Nilgün Marmara Sürüyor...

Kaynak: *Kırmızı Kahverengi Defter*/Telos Yayıncılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEŞİM COŞKUN

Deliliğin Delili Yoktur

Fadime Kuyucu

İnsan yalnız kalınca, Büyükada'da, onca çiçeğin, yaz güneşinin ve vapurlar dolusu neşenin arasında bile delirebiliyor. İnsan delirince, mahallenin çocuklarının evinin penceresine attığı taşları göğüslemeye hiçbir çiçek türü yetmiyor.

Fadime abla, Büyükada'da, envai çeşit çiçek, renk ve kokunun yarattığı kartpostal bütünlüğünün dışında, kendine kaldırımında biten ısırgan otlarını dert ederek yaşıyor. Hikâyesine kulak vermek üzere pencereleri kartonlarla örtülmüş iki katlı evine yanaşıyorum. Sokağın girişinde komşularından işittiğim "Kimseyle konuşmaz, kızarsa kovalar bak seni," sözleri aklımda, penceresini çiçekler yerine kartonlarla çevreleyen birinin sakınan tavrındaki en büyük endişenin kendini korumak olduğunu biliyorum.

"Fadime'yi otuz senedir tanıyorum. Biri kız, ikisi erkek üç çocuğu var. Bayramdan bayrama gelip giderler. Burada yalnız yaşıyor, kocası öldü. Eskiden hiçbir şeyi yoktu. Bir gün Almanya'ya gitti, bir süre orada kaldı, döndüğünde böyle rahatsızlandı. Almanya'da ne yaşadı bilmiyorum. Bak kara camları olan evde yaşıyor. Benim senle konuştuğumu sakın söyleme, yoksa ömür boyu benimle kavga eder. Okul çocukları buradan geçerken 'Fadime' diye bağırırlar, taş atarlar, bu da iner aşağı onları kovalar. Seninle konuştuğumu öğrenirse gidip gelip bana sataşır."

Fadime ablanın kapısını çalıyorum. Yanımda sokak ekibinden Umut Yiğit var. Nisan sayımızı uzatıp kendimizi tanıtıyoruz. Fadime abla, bir Nâzım Hikmet'e bir Umut'a bakıp "Sen Nazım Hikmet'e benziyorsun, doğru söyle akrabası mısın?" diye soruyor. Verdiğimiz "hayır" yanıtına hep birlikte üzülüyoruz. "Ev soğuk ama gireceksiniz girin. Ben yaparım size çay kahve, bir şey," diyerek bizi evine davet ediyor. Rahatsız etmek istemediğimizi, söyleyip kapı eşiğinden hayatına sızıyoruz.

"1951 doğumluyum. Sinop'ta doğup büyüdüm. Bende öyle ilk aşk falan yok. Bizim ora köy yeriydi. Gebertirler. Öyle erkek peşinde koşan kız olur mu? 16 yaşında evlendim. Simsiyah çeyiz giydirdiler bana. Eşimle ikimiz Almanya'ya yazılmıştık, ona çıkmadı, bana çıktı. İki ay durdum Almanya'da. Çok üşüdüm. Sonra döndüm işte. Ne yapacaksın Almanya'da ne yaşadığımı? Benim Sinop'ta ineklerim vardı, koyunlarım vardı... Atları sevmem, at mundardır, ölünce yenmez ki; koyun, inek, sığır yenir; eti olur, sütü olur, yünü olur... Çocuklarımın nerede olduklarını pek bilmiyorum. Eskiden bayramlarda gelirlerdi, bu Kurban Bayramı'nda gelmediler. Önceleri çıkar sahilde dolaşırdım, artık bir yere gitmiyorum, ben çıktım mı eve giriyorlar. Gelip çocuklarımın elbiselerini alıyorlar."

Fadime abla, evine zarar vereceklerinden korktuğu ve "onlar" diye tanımladığı birilerinden kaygılı cümlelerle bahsedip duruyor. Her cümlesinin sonunda "Onlar kim?" diye soruyorum, cevap vermiyor. Kırıldığını söylediği ama benim bir kırıklık göremediğim eşyalarını, çocuğunun karnesindeki kırıklıkları gösteren bir annenin hüznüyle tek tek gösteriyor. Eşini, çocuklarını, koyununu ve toprağını kaybetmiş biri için evi belki de kaybettiği her şeyin yerine koyduğu bir şey oluyor.

"Nerede ev aldıysam aynı. Suyu döküyorlar döküyorlar... Bana su parası oluyor. Gelip burada bedava yaşayacağız sanıyorlar. Eşyalarımı almaya geliyorlar. Kapıları kırıyorlar, camları kırıyorlar. Ben kimseyi incitmedim ki... Kapılara attıkları şu taşlara bak Allah aşkına. Ben nefret edilecek bir şey yapmıyorum ki..."

"Buradakiler karşılıklı geldik mi konuşmuyorlar benimle, hiç yüzüme bakmıyorlar bile. Eşim öldüğünden beri böyle. 2003 müydü, 2004 müydü... Hani bir sayım günü olmuştu, o gün öldü eşim. Yatıyordu burada evde, 'Yarın sayım var, git bana beş paket sigara al gel,' dedi. Üç paket sigarası duruyor hâlâ."

Fadime abla kendini anlatıyor ama bir yandan da bize güvenip güvenemeyeceği konusunda tereddütlü. Birden konuşmasının ortasında durup Umut'a "Niye saklıyorsunuz Nâzım Hikmet'in bir şeyiyseniz? Utanılacak bir şey yok, söyleyin," diyor. Bir akrabalıkları olmadıklarını tekrar açıklıyoruz. Konuşma esnasında gözüm hırkasındaki yeşil tonlarına takılıyor, ardından başına bağladığı kaşkoldaki yeşil çizgileri görüyorum. Sonra bütün yeşil tonları bir ışık huzmesi içinde bir araya geliyor ve evin duvarlarının yeşilini, salondaki yeşil yemek masasını, yeşil sandalyeleri ve duvardaki yeşil tabloyu fark ediyorum. İnsan en çok nerede mutlu olduysa kalbinde en fazla oranın rengini taşır. Fadime abla koyununu, kuzusunu yüzü ışıyarak anlattığı Karadeniz'in rengini taşıyor belli ki en çok içinde. Dışı kara camlarla kaplı evin içinde yeşil hükümdarlığı sürdüğünü görünce *Esaretin Bedeli*'nin o meşhur repliğini hatırlıyorum.

> ***İnsan en çok nerede mutlu olduysa kalbinde en fazla oranın rengini taşır.***

-İçimizde kimsenin ulaşamayacağı ve dokunamayacağı şeyler vardır. O sadece senindir.
-Sen neyden bahsediyorsun?
-Umuttan.

Hayat sertleşiyor, insan yalnızlaşıyor, eşler kaybediliyor, çocuklar kendi dünyalarına dağılıyor ama içinde taşıdığın rengi kimse senden alamıyor. Fadime abla bizi, çehresi kara çekirdeği yeşil bir siyah üzümün içinden Ada vapuruna yolcu ediyor.

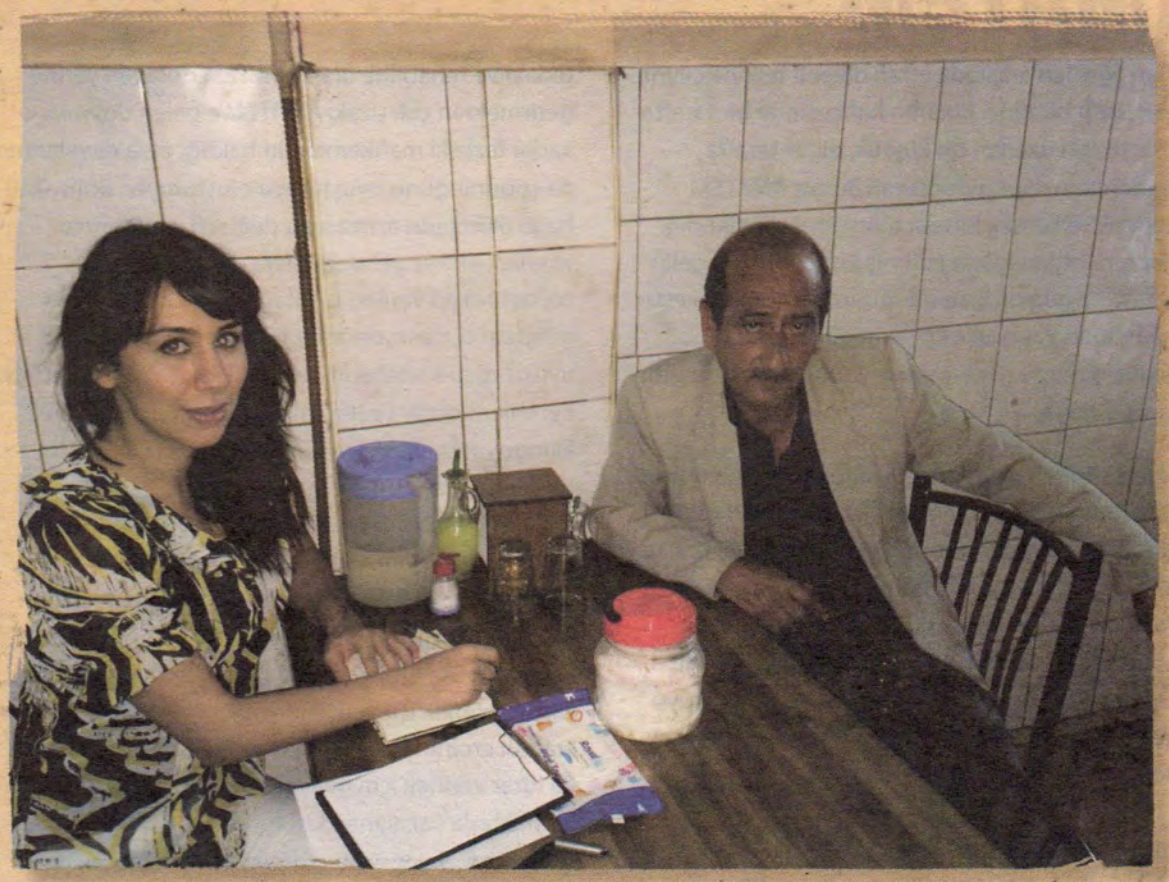
Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MELTEM YILMAZ

ADANA ADLİYESİ'NDE BİR ARZUHALCİ

Adana adliyeleri… Yıllarca haber bültenlerini süsleyen, kanlı bıçaklı olaylara sahne olan o ünlü koridorlar.

Adana'ya dolu yağdığı tuhaf bir günde adliyenin kapısından içeri girdiğimde, hemen çaycıyı bulayım, oturalım karşılıklı, yaksın cigarasını; o anlatsın ben dinleyelim şeklinde romantik düşünceler içerisindeydim. O sırada, adliye içerisinde atacağım her adımın heyecanımı biraz daha azaltacağının farkında değildim. Zira henüz, aşırı artırılmış güvenlik önlemlerinin bir parçası olarak, çaycı ile müşteri arasında aşılamayacak bir paravan olduğunu görmemiştim.

Adliyenin her metrekaresi öylesine güvenlik önlemleriyle sarıp sarmalanmıştı ki nefes alabilmek için kendimi dışarı atmam gerekti. Biraz ilerde küçük parkta otururken, diyaloğun koptuğu bir toplumda örülen duvarların eninde sonunda yıkılmaya mahkûm olduğu gibi tatsız düşüncelere dalmıştım ki, karşımda, duvara asılmış "Dilekçe" kâğıdının altında oturan bir arzuhalci çarptı gözüme. Yaşar Kemal'in romanlarında sık sık yer verdiği arzuhalciler gibi belki bu adamın da ömrü burada geçmişti, kim bilir…

Hemen yanına gittim, kendimi tanıtıp röportaj yapmak istediğimi söylediğimde canı sıkıldı: "Beni hiç konuşturma, gazetecilerle konuştuğumu duyarlarsa beni içeri atarlar." Tam dönmüş gidiyordum ki, arkamdan seslenişini duydum: "Yarın saat 5'te gel."

Ertesi gün, dediği saatte yanına giderken, bir yandan da hekim ve yazar arkadaşım Koray Saçıntı'nın arzuhalciliğe ilişkin benim için yazdığı notları okuyordum. Buna göre, Osmanlı'da devlet işlerinin sokaktaki insan için anlaşılması mümkün olmayan bir dil ile yürütülmesi nedeniyle ortaya çıkan arzuhalcilere, 2004 yılından bu yana, avukatlık mesleğini taklit ettikleri gerekçesiyle ceza kesiliyor. Bu nedenle bu meslek de kaybolan meslekler arasındaki yerini almaya başlamış. Yine de bugün hâlâ, okuma yazması olmayan ya da avukata parası yetmeyen birçok insan arzuhalcilerin kapısını çalıyor zira bir arzuhalci sadece dilekçe yazmakla kalmıyor, aynı zamanda yol da gösteriyor: Hangi mahkemeye gitmeli, suç nedir, nasıl hareket etmeli? Ve unutmamakta fayda var: "İyi bir dilekçe iş bitirir!"

Sizi tanıyabilir miyiz?
İsmim Ali Başarır. Elli beş yaşındayım. Öksüz ve yetim bir çocuktum, halam büyüttü beni. Hayat şartları okumama fırsat vermedi. Yirmi sekiz yaşında köyden göçüp geldim. İş hayatına ilk olarak bankada güvenlik görevlisi olarak atıldım. Ama banka kapanınca işsiz kaldım. Sonra adliye civarında kendime bir dükkân açtım. Dilekçe işleri, yanında fotokopi işleri falan derken iyi para kazanıyordum. Ama sonra bu civardaki birçok yer gibi benim de dükkânımı yıktılar. Sonunda bu mesleğe başladım. Yirmi yıldır arzuhalcilik yapıyorum. Memnun muyum, değilim. Keşke başka meslekten olsaydım, daha rahat konuşurdum.

"İyi bir dilekçe iş bitirir!"

Siz buradaki tek arzuhalci misiniz?
Hayır, biri daha var ama tam bir ruh hastası. Adamın evi var, arabası var, tarlası var yine de gelip bu mesleği yapıyor. Gördüğünüz gibi beni hem devlet hem millet vurdu. Devlet mesleğimi yasaklayıp beni zor duruma düşürdü, millet de işte böyle gelip işimize taş koyuyor. Günde 30- 40- 50 lira kazanıyorum en fazla onda da gözleri var.

Buradaki ortamınızdan memnun musunuz?
Ben buradan çıkıp gidince Paris'e gitmiş gibi oluyorum. Eskiden insanlar birbirine sevgiyle bağlıydı şimdi çıkarlar önde. Hakkımı arayınca herkes birden üstüme çuvallanıyor sen komünistsin diye. Çünkü niye biliyor musunuz, herkes konuşur ben iki kelime söylerim bomba patlar. İki kelime ha, daha fazlası değil.

Mesleğinize ilk başladığınız günle bugünün bir karşılaştırmasını yaptığınızda ne görüyorsunuz?
Bu ülke çok değişti. Parayı bulan kaçıyor. Benim halamın oğlu avukat oldu. Ben okuttum ha, şimdi benim yüzüme bakmıyor. Bir de, son yıllarda dilekçe yazdırmaya gelenler hep boşanma davası için geliyor. Boşanmalarda patlama var. Kadın-erkek ilişkisi de çok değişti.

Sosyal hayatınızda mutlu musunuz peki?
Benim eskiden özel hayatım vardı ama artık o da kalmadı. Ben ezik büyüdüğüm için bana hiç kız gelmez. Mesela "Doktorun Yeri" diye bir yer var şarkılı türkülü, oraya giderdik eskiden, yüz kişi herkes birbiriyle buluşur ama benimle biri bile konuşmaz. İnanır mısınız ömrü hayatım boyunca benimle gelip konuşan ikinci kızsınız siz.

İlki kimdi?
İlkokul arkadaşım.

Hayattaki özleminiz nedir desem?
Zengin olmak. Bir dönem zengindim ama burnumdan getirdiler. Bankadaki memur bile evde video var diye bana olmadık laflar etti. Keşke o zenginliğim uzun sürseydi. Çünkü bana para çok yakışıyor. Bir de bir Kadir İnanır filminde oynamayı çok isterdim.

Bir yeteneğiniz var mı?
Çok güzel Sadri Alışık ve Ayşen Gruda sesi çıkarır, köpek, kedi fablı yaparım. Doğuştan var bu yetenekler bende.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KEMAL CAN KAYAR

Kaybolan koridorlar AMATEM

Çam ağaçları arasında etrafı dikenli tellerle çevrili tek katlı bir bina. Binanın bahçesinde bir tarafta idrar testi için uzanan bir kuyruk, diğer tarafta eroinmanların ilaç kuyruğu var. Burası AMATEM Denetimli Serbestlik binası. Uyuşturucu kullandığı devlet tarafından tespit edilmiş kişiler buraya gelip idrar testine giriyor. Çoğunluğunu İstanbul'un kenar mahallerinde yaşayan gençlerin oluşturduğu bu kalabalık, şehirde gece yaşananların bir tortusu gibi çökmüş buraya.

Bahçede şüpheli bakışların arasında volta atıyorum. İdrar testinden çıkan bir genç yırtık uçurtma gibi sağa sola savrulduktan sonra tam karşımdaki banka kendini atıyor. Arkası boş bank ağırlığa dayanmayıp oturan çocukla beraber arkaya devriliyor. Belli ki kafası iyi olan arkadaş yerden kalkamayınca elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum. Elimdeki suyu gösterip, "İçmiyorsan bana versene abicim," diyor böylece sohbetimiz de başlıyor.

"Kazanacak maçım kalmadı"

"Eroin yüzünden buraya ikinci gelişim. İlk seferinde beni zorla getirmişlerdi. Hastalığa düştüğüm gün babam beni kömürlüğe kilitledi. Karanlıkta kriz yaşarken benimle konuşması için mahalleden eski bir abiyi yanıma getirdi. Konuşmaya gelen eski bir müptezeldi. Kapıyı açtıklarında kaçabilmek için kömürlükte bulduğum baltayı üzerlerine salladım. Eroin hastalığına düştün mü müthiş bir kemik ağrısı hissedersin. O yüzden gücüm yoktu beni hemen yakalayıp zorla hastaneye getirdiler. Bir süre burada yattıktan sonra çıkar çıkmaz da Adıyaman Menzil'e gittim. Dönünce orada tanıştığım bir arkadaşla Bağcılar Papazköprüsü'nde çiğ köfte dükkânı açtım. Tozu bırakmıştım. Hayat yolunda gidiyordu. Dükkânı açmak için üzerime kredi çektim. Dükkân iş yapmamaya başladığı zaman ortak beni borçlarla bırakıp kaçtı. Ortada kalınca tekrar maddeye düştüm. Hocalarımız bu zehrin arkasında Siyonizm olduğunu söylüyorlar ama ben emin değilim. Hayatımız kimin elindeyse lütfen aldığı yere bıraksın. Artık kazanacak maçımız kalmadı."

Eğer ayda ya da on beş günde bir verilen idrarlar kirli çıkarsa üç yerine altı idrar veriyorsunuz. Yine kirli idrar verirseniz mahkeme size ceza veriyor. Tabii ilk başta bu para cezası oluyor ama birkaç kere kirli verirseniz cezaevine girebilirsiniz. Cezaevine girmemek için polisi görünce yanan esrarı ağzına atan bile varmış anlatılana göre. Aslında görevi tedavi ve rehabilite olan AMETEM görevini yerine getirmekten çok uzak. AMATEM'e gelen dosyalar o kadar fazla ki mahkemelerin baktığı ceza davalarının da çoğunluğunu uyuşturucu oluşturuyor. Bonzaiye bağlı ölümlerin artmasıyla değişen uyuşturucu yasaları, ilk kez yakalananlara dava açılmasını zorlaştırırken verilen cezaları artırıyor. Bonzainin gündem olması sonrası artan operasyonlar uyuşturucu kartellerini de taktiksel değişikliğe itmiş. Karteller bonzai üretimini azaltıp talebi düşürerek kamuoyunun baskısından kurtulmaya çalışıyor.

Subutex torbacıları

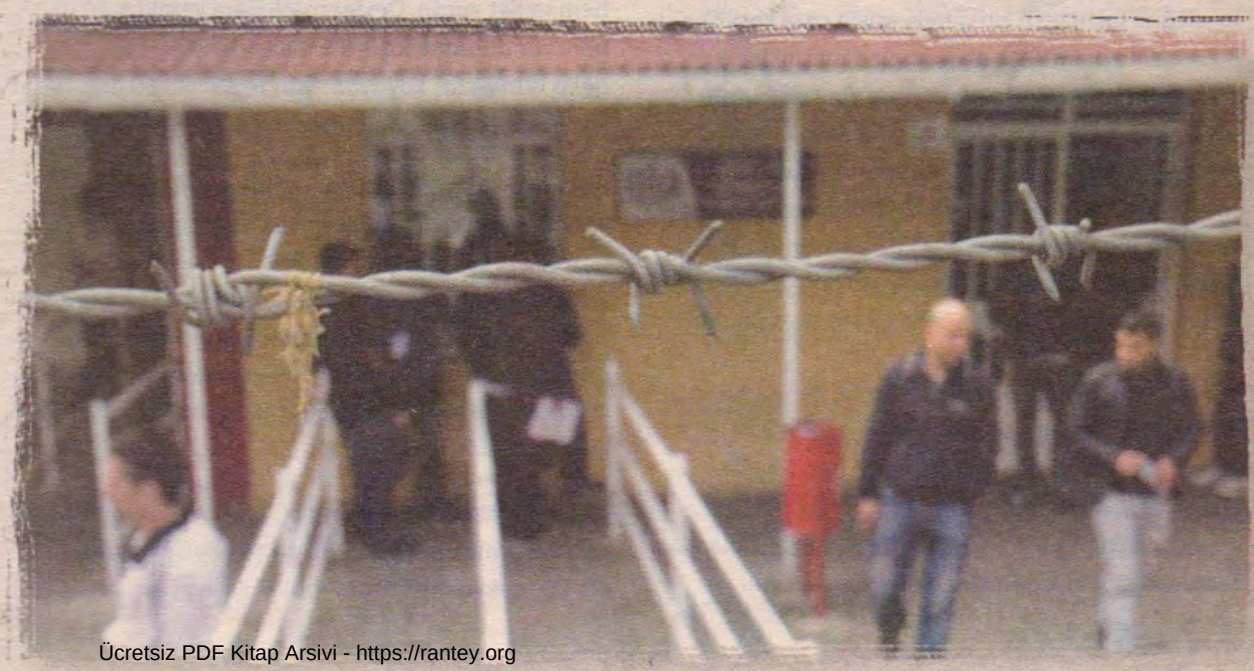
Başta bahsettiğim, bahçede eroinmanların oluşturduğu kuyruk Subutex denen ilaç için. Bu ilaç eroin krizine iyi gelen tek şey. Krizini anında kesiyor. Hatta eroin içmeyenler bu ilacın reçetesini yazdırabilmek için yakalanıp ilacın tanesini 50 liradan eroinmanlara satıyormuş. İçici kadar torbacı da idrar vermek için geliyor buraya. Üzerinde az bir miktarla yakalanan kişi torbacı olmadığı için içici cezası alıyor. Konuştuğum birisi "İstanbul'un bütün müptezelleri burada. Birkaç gün gelip ortam yapsan her türlü uyuşturucuyu bulabilirsin," diyor. Anlattığına göre idrar testinde uyuşturucunun görünmesini engelleyen anti ilaçlar bile varmış. Sürekli yakalananlar infaz almamak için bu ilaçlardan içiyormuş. Bunları söyleyen arkadaş da anlattığına göre buranın gediklisi. Ona kendi hikâyesini soruyorum.

Hayatımız kimin elindeyse lütfen aldığı yere bıraksın.

"Sermayemi örgüte kaptırdım"

"Çok küçük yaşta içicilikten sabıka yedim. İnsanlar beni kabul etmiyor diye fazla da uğraşmadım normal biri olmak için. Uyuşturucu yüzünden ölümlerden döndüm. En yakın arkadaşım uyuşturucu parasını çıkarmak için kuyumcu soyarken sırtından vuruldu. Bir süre sonra para yetişmeyince satıcılığını da yaptım. Nurtepe'de bir internet kafe tuttum oradan işleri yürütüyordum. Sonra örgütten gelip benim dükkânı bastılar. O gün bayağı dayak yemiştim, 'Halkı zehirlediğim için.' Anlamadığım bana tepki gösteren halkın arasında müşterilerimin olması. Bir torba hapı da yola döktüler. O görüntüyü unutmam, bütün sermayemi örgüte kaptırdım. Yüzlerce beyaz kırlangıç Kâğıthane yokuşlarından aşağı yuvarlanıyordu. Yokuş aşağı gitti hayallerim de. O hapları benden önce gidip toplayanlar olduğunu da biliyorum."

Konuşma bittikten sonra yüzlere bakıyorum. Herkes birbiriyle şakalaşıyor. Birçoğunun keyfi yerinde sayılır. Hayatlarında yolunda gitmeyen şeylerin karşısına uyuşturucuyu koymuşlar. Burası AMATEM'in bahçesi, emin olun 27 burada ölmek için çok geç bir yaş. Herkes bir hayal uğruna bu hayatı yaşamaya cüret eder. Buradaki çocuklar hayallerini kurşun olup deliyorlar, sonra yorgun mermi gibi yere düşüyorlar. Uyuşturucu öldürür. Kendinizi seviyorsanız uzak durun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CELİL OKER

Sosyal Demokrat Kağan Hikâyeleri: 7

Ne yaparsınız?

Yediğimden artanı verdiğim iti bir bölüğünüze onbaşı kılsam? Hiçbir kadın saçına tarak vurmayacak diye yasa buyursam?

Otağ ahaliyle ağzına kadar dolu olmasına karşın, Carlayan'ın çağrısına cevap veren çıkmamıştı. Üç kez yineledikten sonra önce Yasalarbaşı'na, sonra Kağan'a baktı Carlayan. Kağan'ın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Çatkısında ayağa kalktı. Ahaliyle arasındaki boşlukta iki adım ilerledi. Carlayan'a baktı. Carlayan sezinledi.

"Dinle, dinle!" diye bağırdı. "Uslular uslusu, dört diyarın akıllısı, bilgelerden bilge, cesurlardan cesur, güçlüden güçlü Kağanımız konuşacak. Dinle can kulağıyla."

Kağan bir adım daha attı ahaliye doğru. Ahalinin içinden yükselen mırıldanmalar kesildi. Kadın erkek, tüm gözler üzerinde toplandı.

"Ey ahali..." dedi.

Sesi yumuşaktı. Kağan'ın konuşmaya öfkeyle başlamasını bekleyen ahali rahatladı. Şimdi daha rahat dinliyorlardı.

"Bu otağın içinde, kaç görüşte önünüze çıktığımı hatırlamıyorum," dedi Kağan. "Yargınızı kurdum, hüküm verdim. Sorunuzu duydum, cevap verdim. Dört yörenin tanrıları bağışlasın, doğru bildiğimi dosdoğru söyledim. Hükmümden geri durmadım."

"Öyledir Kağan," diye uğuldadı ahali söz birliği etmişçesine.

"Bugün sanki acunda hiçbir derdiniz yokmuş gibi kimse çıkmadı ortaya. İyi mi kötü mü bu bilemedim. İyidir umarım. Madem öyle, ben size bir iki soru soracağım bugün."

Ahalinin ağzı bu kez şaşkınlıkla açıldı. Tam anlaşılmayan bir iki ünleme geldi kalabalığın ortalarından.

"Sorularıma cevap verecek on kişi çıksın ortaya. Yarısı erkek, yarısı kadın. Yarısı genç, yarısı yaşlı. Yarısı varsıl, yarısı yoksul."

Carlayan fırsatı kaçırmadı.

"On kişi!" diye bağırdı. Yarısı erkek, yarısı kadın. Yarısı genç, yarısı yaşlı. Yarısı varsıl, yarısı yoksul. Çıkın ortaya!"

Ahali ikircikle birbirine baktı. Kağan kartal gözlerini insanların üstünde gezdirdi. Yaşlılar kadınları, erkekler gençleri ittirdiler çıkmaya teşvik ederek. Varsıllar kendine güvenle, yoksullar çekinerek adım attılar öne doğru. Bir ikisi çekildi sonra, yerlerine yeniler geldi. On kişi tamamlandı.

Carlayan'ın işmarıyla dizlerini yere vurup doğruldular. Otağın içinde çıt çıkmıyordu. Yasalarbaşı bile merakla izliyordu olan biteni.

Kağan bir adım daha attı öne doğru. Sol baştan başlayıp on kişinin onunun da omuzlarına dokunarak konuştu.

"Sorularıma bu arkanızdaki ahali yerine cevap verin. Siz tek tek konuşacaksınız, ben budunun tümünü duyacağım dediklerinizde."

Öne çıkmış olanlar kafalarını salladılar. Arkalarındaki insanlar onları tekrarladı.

"Deyin bana," dedi Kağan. "Yoldan çıkarsam ne yaparsınız?"

Öndeki on kişi birbirine baktı. Ses çıkmadı kimseden.

"Deyin bana, ırmağın yanında el ele oturan yavuklulara kem gözle bakarsam ne yaparsınız?"

Kimseden ses gelmedi yine. Kağan'ın sesi belli belirsiz yükseldi.

"Kimilerinizin çadırını başına yıkıp, çömleğini kırsam, kilimini yaksam ne yaparsınız?"

Ses yoktu koca otağın içinde. Yasalarbaşı dudağının köşesini ısırdı.

"Yok bundan sonra görüş mörüş hiç birinize desem ne yaparsınız?"

Kimseden ses gelmeyeceğini bilirmiş gibi üst üste sıraladı sorularını Kağan. Sesini gittikçe yükseltiyordu.

"Kiminizi kiminizden üstün tutsam? Yediğimden artanı verdiğim iti bir bölüğünüze onbaşı kılsam? Hiçbir kadın saçına tarak vurmayacak diye yasa buyursam? Üç kuzunuzdan ikisini, dört evlek buğdayınızdan üçüne el koysam? Ne yaparsınız?"

Önde sıralanmış on kişi başlarını öne eğdiler. Arkalarındaki ahaliden çıt çıkmıyordu.

"Yasalarbaşı'nın elindeki kara kaplının yapraklarını yele versem ne yaparsınız?" diye bağırdı Kağan.

Bir iki kişi kafasını kaldırdı. Kağan'ın çakmak çakmak gözlerinden ürküp indirdiler hemen.

"Ağaçların, çiçeklerin, rüzgârın, tepelerin, ovaların, tayların, buzağıların, yıldızların, güneşin, ayın, şimşeklerin efendisi bundan böyle benim desem, ne yaparsınız?"

Yasalarbaşı dayanamadı. Elindeki kara kaplı defteri Kağan'ın boşalttığı çatkıya bıraktı. Kağan'a doğru ilerledi. Elini omuzuna koydu.

"Yeter Kağan," dedi. "Yeter. Daha fazla üzme ahaliyi. Şimdi şaşkınlıktan ağızlarını bıçak açmıyor ama zamanı gelince ne diyeceklerini bilirler."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Kağan. Gözleri birdenbire uysallaştı. Yüzü gevşedi. Hızla geri döndü. Çatkısına erişti. Kara kaplıyı kucağına aldı oturdu. Görüşün başındaki bakışlarla bakmaya başladı otağın içindekilere.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TUGAY HIZAL

KUŞLAR DA ÖLDÜ

Kuş öldü, çete güldü, çocuk üzüldü.

Güneş nihayet döndü. Turuncu bir uçurtma gibi usulca binaların çatısına doğru alçalmaya başladı. Ama hala parlaktı. Hala parıltılar oluşturarak delikanlının siyah saçlarında gezinmeyi sürdürüyordu. Delikanlı, lisenin arka bahçesini çevreleyen duvara oturmuştu. Başını kaldırıp, okulun beton ve camdan oluşan hantal binasına baktı. Bakışları, üçüncü kattaki bir pencereye kilitlendi.

Sabah tattığı duyguyu bir kez daha hatırladı. Kahvaltısının tadını ve heyecanını bozan o duyguyu! Sabah çok erken kalkmıştı. Annesi henüz uyanmamıştı. Çıplak ayaklarıyla yüzünü bile yıkamadan minik bir sansar gibi oturma odasına süzülmüştü.

Dışarı bakmak için perdeyi hafifçe araladı. Sokakta kendisinden yaşça büyük birkaç çocuk çete olmuş ellerinde sapanlarla yukarılara doğru bakıyorlardı. Ardından biri sokak lambasına tünemiş serçeyi gördü. Yavaşça lambanın altına sokuldu. Çocuk sapanının serum lastiğini gerdi. Taş fırladı, kuş titredi. Kuş öldü, çete güldü, çocuk üzüldü.

Bakışlarını pencereye kilitleyen şey tam da buydu. Sabah kuşu vuran çocuk pencereden dışarı bakıyordu. Kesin yarın sabah hangi mahalleyi voltalayıp hangi kuşu vursak diye düşünüyordu. Delikanlı korktu ama korkusunu gizlemeye çalışarak öfke dolu gözlerle kuş avcısına baktı.

Kuşu düşündü, elleri üşüdü, sessizce duvardan döküldü. Kuşların öldüğünü ilk kez o gün gördü.

Bu yazı geçen sayıda Ahmet Ümit'in yazdığı *Gerisi Sende* köşesine gönderilenler arasından seçilmiştir.

GİZEM ÇITAK

FEMİNİST KAPANIŞ

Düşünün ki bir zamanlar kadınlar edebiyat dünyasına girebilmek için erkek gibi davranmak zorunda kalıyorlardı.

Sekizinci sayımızı hazırlarken Feminist Kapanış'a tekrardan bir giriş yapmam gerektiğini düşündüm. Bu sayfada yapmaya çalıştığım şey Bavul'da yer alan tüm yazıları bir feminist gözüyle okuyarak buraya taşımak oldu. Eril dil ile, cinsiyetçilikle karşılaşmadığımız mecra yokken burada bunları okurlarımızın fark etmesini sağlamayı, bu dilin hayata nasıl etki ettiğini anlatabilmeyi amaçladım. Bunu yaparken de gördüklerimi bu sayfada alıntılayarak size ulaştırmaya gayret ediyorum.

Mayıs sayımızda diğer birçok sayıda olduğu gibi önce küfürlerden başlamak isterim. Cinsiyetçi küfürler son zamanlarda sosyal medyada çok güldüğümüz tweetlerde önümüze çıktığı kısaltma halleriyle o kadar da kötü değilmiş gibi görünürken kadınlara yönelik cinsel şiddetin dilde yaygınlaşmasına yol açıyor. Aramızda tecavüzü tartışmayız değil mi? Suç olup olmadığını, bir şiddet eylemi olup olmadığını konuşmayız. Peki nasıl her on dakikada bir bu meşhur küfrü edebiliyorsunuz? Bir yazarımızın yaptığı gibi üç harfli olarak kullanınca değişmiyor söylenen şey. Bunun dilde kullanıldıkça normalleşmesinin önüne geçilmiyor. Maalesef sinirlendiğimizde ya da vurgu yapmak istediğimizde kullanıldığında da anlam değişmiyor. Hayır, siz küfür etmediğinizde tecavüzler, namus cinayetleri, erkek şiddeti bir anda son bulmayacak. Ama bir şeyler değişmeye başlayacak.

İkinci olarak toplumsal cinsiyet rollerinin çeşitli şekillerdeki yansımalarını birkaç yazıdan örnekleyerek devam etmek istiyorum. Hâlâ devam ettiğini bildiğimiz bir gerdek çarşafı meselesi var. Sadece lafta değil elbette, bu "çarşaf" yüzünden öldürülen, intihara zorlanan kadınlar var. Erkekler için konu edilmeyen, hatta zaman zaman başarıdan sayılan şeylerin kadını ölüme götürmesi, saklanmaya, dört duvar arasına kapanmaya zorlaması cinayettir. Günde milyonlarca tık alan internet sitelerinde ikiyüzlüce bunun savunuculuğunu yapmak belki bir yerde hiç haberiniz olmayan bir kadının ölümüne yol açar. Düğünden sonraki sabah hâlâ ortaya çıkmayan çarşafı beklerken sorulan "Acaba bir namussuzluk mu oldu?" sorusu toplumun kadına biçtiği rolün bir "namus temizleme operasyonuna" dönüşebileceği noktayı gösterir. Erkekler de bu rollerden payını alır. Patriyarkanın iki tip insan varmışçasına ve adaletsizce dağıttığı bu roller herkes içindir.

Babasının seçtiği kuzeniyle zorla evlendirilen bir erkek, bir şekilde bir araba edinip evden, görmek istemediği karısından ve onun sevmediği babasından uzaklaşabilir. Kadın ise yine zorla evlendirildiği adamdan olma çocuğuna evde, tek başına bakmak zorundadır. "Bir yaşındaki bebeğiyle bir başına ne yapar o kadın?" diye düşünüp düşünmemek erkeğe kalmış bir şeydir. Düşünmüyorsa da sorun edilmez, kadının adı olmadığı gibi sözü de yok gibidir. Binlerce genellemenin, rolün, kategorinin altında ezilir kadın. Evlenmek istiyorsa eleştirilir, evlenmek istemiyorsa da eleştirilir. Herkes söz sahibidir kadının hayatı ile ilgili. Yorum yapabilir, yargılayabilir, kalıplara sokmaya çalışabilir.

"Erkeğin kadına ettiğinden önce kadının kadına ettiğini sorgulamak gerekiyor," diye klişe bir cümle var mesela. "Kadın kadının kurdudur." Halbuki sorun eril düşünüşün hâkim olması ile ilgili. Yani eril yargının, toplumsal cinsiyet baskısının bir kadından ya da bir erkekten geliyor olması kaynağı değiştirmiyor.

Düşünün ki bir zamanlar kadınlar edebiyat dünyasına girebilmek için erkek gibi davranmak zorunda kalıyorlardı. Ancak iki yüzyıl sonra durum ne kadar farklı diye baktığımızda roller açısından ilerlememiz çok da yeterli değil belki de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerisi sende

Öyküyü tamamla- @bavuldergi Etiketle -Paylaş

Çalar saati çaldı, duymadı. Evde değildi. Yine de duymuş gibi uyandı, doğruldu. Çorabının tekini aradı gözleriyle. Öbür teki ayağındaydı, biliyordu. Kapıya doğru ayaklandı. Halbuki o hep pencereye doğru yatardı. Pantolonunu giyerken perdeden doğru sokağa baktı. Birinci kattaydı. Geçen gün cuma olduğuna göre bugün olsa olsa cumartesiydi. Semti tanımadı bir daha baktı. Yine tanımadı. Biraz etrafına bakındı. Güne uyandığı bu yeni odayı tanımaya çalışıyordu. Odaya inanmaya, odayı sevmeye, odayı içselleştirmeye. Geçen gece sahibiyle seviştiği bu odaya bir isim vermeye çalışıyordu.

Yazan: Can Bonomo ve .....

Seçilen öykü gelecek ay dergimizde yayınlanacaktır.

İmtiyaz Sahibi: BRG Basın Yayın Reklam adına Ümit Bektaş
Yayın Yönetmeni: Önder Abay
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Kemal Can Kayar
Görsel Yönetmen: Doğukan Alyaz **Editörler:** Emrah Serbes, Barış İnce, Esra Tanrıbilir, Zihni Başsaray, Duygu Temel, Can Binali Aydın **Kapak İllüstrasyonu:** Ethem Onur Bilgiç
Feminist Sonsöz: Gizem Çıtak **İletişim:** iletisim@bavuldergi.com reklam@bavuldergi.com - bavul@bavuldergi.com
Baskı: Uniprint CTP Service APA UNIPRINT Basım San. ve Tic. A.Ş. Tel: 90212 798 28 40 / Faks : 90212 798 20 63
Adres: Hadımköy Mahallesi 434 Sokak No:6 34555 Arnavutköy İstanbul / TÜRKİYE **Genel Dağıtım:** DPP (0212) 622 22 22
ISSN: 2149-8113 Aylık yaygın süreli yayındır.

/bavuldergi /bavuldergi /bavuldergi

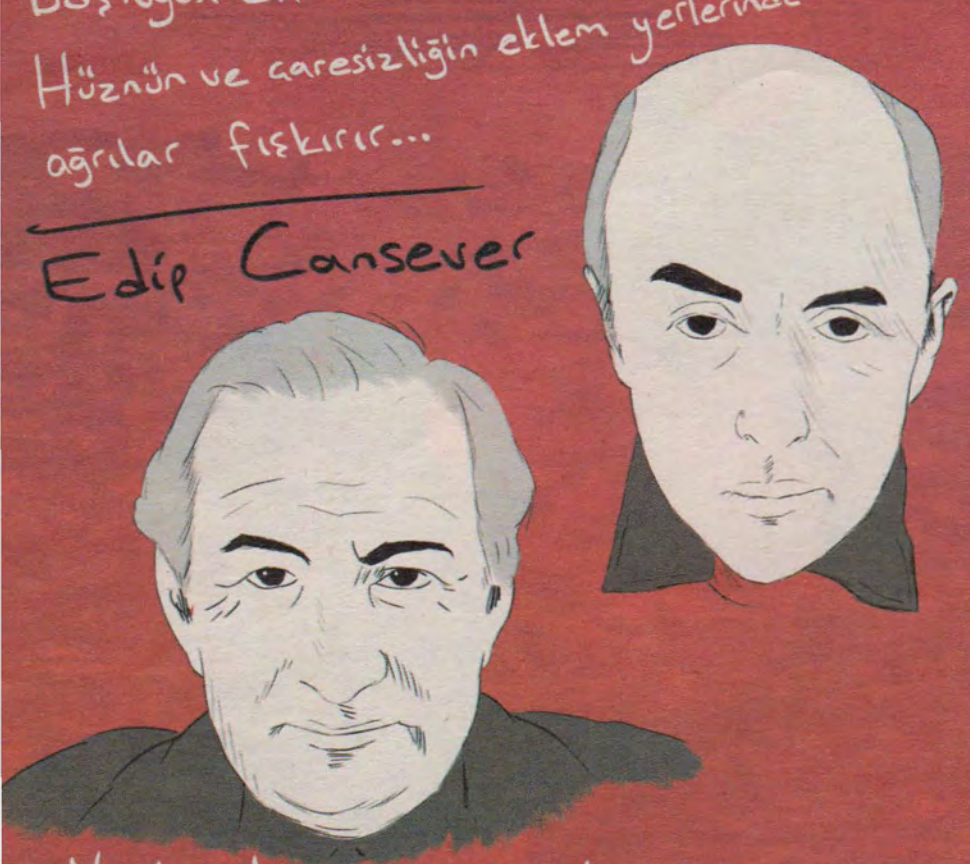

Yalnızlık dünyayı doldurmuş. Sevmek bir insanı sevmekle başlar her şey. Burada her şey bir insanı sevmekle bitiyor.

Sait Faik Abasıyanık

Ben biraz ertesi gün gibiyim.
eksiğim, unutkanım...
Yılkı atlarının ayak sesleri
yankılanır içimde.
Bir sigara gürültüsü ürpertir beni.
Boşluğun diş izleri morartır yüreğimi.
Hüznün ve caresizliğin eklem yerlerinden
ağrılar fışkırır...

Edip Cansever

Ve biz, karanlığın içinde şu vapur
gibi zamanı yara yara ilerliyoruz.
Nereye?
Bir zamansızlık ülkesine doğru...

Haldun Taner

İzim Doğukan Alyaz

BAVUL Anlık İleti

Efe: Günaydın, dergimizin selameti ve doğan güneşin hatırına uyandım arkadaşlar, günaydın.

Önder: Günaydın, rüyamda bir benzin istasyonundaki döviz bürosunu soyup bir kargo aracıyla kaçıyorduk.

Esra: Ben de bir rüya gördüm. Agamben ile Kutsal İnsan'ı tartışıyordum. Bana kızıyordu.

Kemal: Gariplik delikanlının belini bükmüş.

Zihni: Ben yalnızlığımı masa tenisiyle, golfle, buz hokeyiyle falan yenmeye çalışıyorum. Önder Abay ise meskun mahalde ateşli silah kullanarak yenmeye çalışıyor. Hayat hepimizi farklı sınıyor.

Can Binali: Arkadaşlar arkadaşlar ben yalnızlığın öyküsünü yazdım öyküsünü ayıp be!

Pınar: Az önce bir arkadaşa bizim dergiyi anlatmaya çalışırken ne kadar deli bir ekip olduğumuzu farkettim. Her köşenin net bir cümlesi var ve yanına yaklaşan benzeri yok. Galiba iyi bir şey.

Onur: Yağmur başladı, pikniğe gitmiş olsaydık şu an ne güzel ıslanıyorduk.

Gizem: Kaos sen neredeysen Önder oradadır.

Önder: Piyasa çok kötü Gizem artık herkes kendi hasmını kendi kurşunluyor. Tetikçilik bitmek üzere.

Kemal: Sokakta dağıtmıyorlar bu yazı işleri müdürlüğü pozisyonunu.

Çınar: Ben güldüm, şimdi de başkaları gülsün biraz. Allah'ım sankim bir melekim, bir kanatlarım eksik.

Onur: Bob Dylan bizim insanımız, Bob Marley de bizim insanımız. Ama bunlar bence biraz şov.

Yeşim: Sincaplarla fareler aynı soydan geliyor ama fareler dram içinde yaşıyor. Bu durum bazen beni hüzünlere gark ediyor, biliyor musunuz?

Gizem: Ben Tigran Hamasyan'ın "Kars 1" isimli şarkısını istiyorum. Bu şarkıyı tüm sevdiklerime gönderiyorum.

Duygu: Kadıköy'e gelirim ama Kartal'a gelmek biraz şov olur.

Umut: Toplumsalın izdüşümünü çöplerden okumluyorum. Son kertede KPSS'ye inanmıyorum.

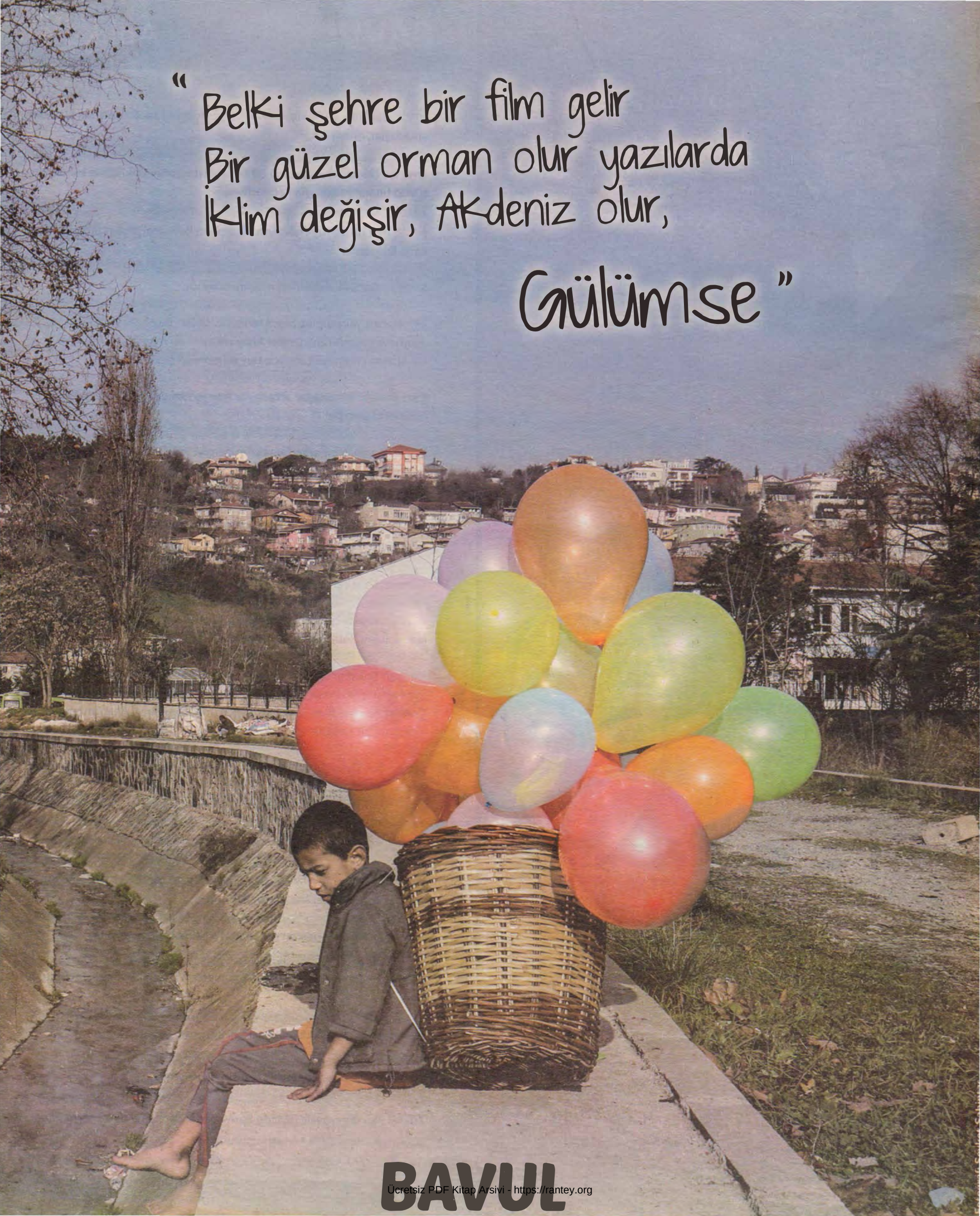
Umut: Ekseriyetle aklıma Malabadi Köprüsü şarkısı geliyor.

Pınar: Süpermen seni mecliste görmek istiyoruz.

Zihni: Ben dün sizinle diyalog kurmaya çalıştım ama siz konuşmadınız, bugün de ben sizinle konuşmuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki şehre bir film gelir
Bir güzel orman olur yazılarda
İklim değişir, Akdeniz olur,
Gülümse"

BAVUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org